MICHEL FABER

Yüz Doksan Dokuz Basamak*

Roman

Türkçesi: Alper Ünal

*SEL YAYINCILIK

YÜZ DOKSAN DOKUZ BASAMAK*

MICHEL FABER (1960), Hollanda'da doğdu, yedi yaşındayken ailesiyle birlikte Avusturalya'ya göç etti. 1992'den beri İskoçya'da yaşamaktadır. İngiliz Dili ve Edebiyatı eğitimini tamamladıktan sonra, bir süre hasta bakıcısı, temizlik görevlisi ve tıbbi deneylerde kobay olarak çalıştı.

Faber, ilk çıkışını, ödüllü hikayelerinden oluşan "Yağmur Yağmalı" (1999) ile yapmıştır. 2002 yılında yayımlanan, Viktorya dönemi İngilteresi'ndeki bir fahişeyi konu alan "Günahkar Kırmızı Masum Beyaz" adlı postmodern romanı ise, dünya çapında çok satan bir roman olmuştur. Michel Faber'in eserleri yirmi dile çevrilmiş ve pek çok ödül almıştır.
Tüm yapıtları yayınevimizce yayına hazırlanmaktadır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

* SEL YAYINCILIK
Piyerloti Caddesi, 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel.: (212) 516 96 85 Faks: (212) 516 97 26

http://www.selyayincilik.com
E-mail: posta@selyayincilik.com

ISBN 978-975-570-332-9

* SEL YAYINCILIK: 338

YÜZ DOKSAN DOKUZ BASAMAK

Michel Faber

Roman

Türkçesi: Alper Ünal

Kitap Editörü: Didar Zeynep Batumlu

Kitabın Özgün Adı
The Hundred and Ninety-Nine Steps

© Michel Faber, 2002 Anatolialit Ajans aracılığıyla
Canongate Books Ltd. 2007

Birinci Baskı: Ocak 2008

Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası
Marmara San. Sitesi, M Blok No: 291 İkitelli / İstanbul Tel.: 0212 472 15 00

Michel Faber

Yüz Doksan Dokuz Basamak

Türkçesi: Alper Ünal

Roman

Teşekkürler

BU KİTAP VAR OLABİLDİ ÇÜNKÜ Whitby Manastırı'ndaki konutta yaşayan Keith Wilson, 2000 yazında, benden gelip İngiliz Mirası kazısından esinlenen, kısa bir hikâye yazmamı istedi. Ayrıca Eva ve ben oradayken, bize rehberlik ettiği Whitby turları için ona teşekkür ederim.

Pek çok kişi, gerçeklerin detayları hakkında tavsiyelerde bulunma konusunda benden zaman ve uzmanlıklarını esirgemediler. Bu nedenle, var olan herhangi bir hata benden kaynaklanmaktadır, benim hatamdır, benim büyük hatamdır ve bundan İngiliz Mirası, Cath Buxton (arkeolog), Stephen ve Pam Allen, Carl Graham, Colin Manlove ya da Whitby Edebiyat & Felsefe Derneği sorumlu tutulmamalıdır. Ayrıca, Peder Roland Connelly ve tarihçi Andrew White'ın değerli çalışmalarına da teşekkür ediyorum. Her zaman olduğu gibi, Eva Youren bana akıllıca tavsiyelerde bulundu ve isabetli fikirler sundu.

Bu hikâyenin oluşturulması esnasında hiçbir hayvan zarar görmedi ya da herhangi bir zorbalığa maruz kalmadı.

Michel Faber
Şubat 2001

İşte öyle kelime kelime, satır satır,
Ölü adam geçmişten bana dokundu...

Tennyson, 'In Memoriam'

YANAĞINI OKŞAYAN EL nazik ama rahatsız edici şekilde büyüktü; görünüşe bakılırsa, neredeyse kafası kadar vardı. Çığlık atmak için dudaklarını açmaya cesaret etse, elin suratını okşamayı bırakıp iri parmaklarıyla ağzını sıkıca kapatacağını hissediyordu.

'Kendini bırak,' diye mırıldandı, adamın hararetli sesi kulağına. 'Nasıl olsa olacak. Direnmenin anlamı yok.'

Bu kelimeleri daha önce duymuştu, onu neyin beklediğini biliyor olmalıydı, fakat, adamın onu kollarında tuttuğu son seferden beri, bir şekilde hafızası silinmişti. Ona güvenmeyi çok isteyerek, kafasını onun kolunun büküldüğü yerin, yastığı andıran kısmına yaslamayı çok isteyerek, gözlerini kapattı, fakat son anda, bir an için gözleri yan tarafa kaydı ve adamın öteki elindeki bıçak gözüne ilişti. Çığlığı, boğazına derinlemesine saplanan, omurgasındaki kemiklere kadar her şeyi parçalayarak, dehşete düşen ruhunu zifiri karanlığa gömen bir bıçakla ağzına tıkanmıştı.

Yatakta sıçrayarak doğrulan Siân, elleriyle, boynundan gevşek bir şekilde sarkmasını bekleyerek, dehşet verici, kanlı etten yapılmış, cadılar bayramı kabağı kafasını kavradı. Çığlığının tiz sesi odasında yankılandı. Her zamanki gibi yalnızdı, bir Yorkshire yazının seher vaktinde, White Horse and Griffin Oteli'nin en üst katındaki yatak odasında, terli fakat bunun dışında zarar görmemiş olan kafasını elleriyle sımsıkı kavradı. Tavan arasındaki pencerenin dış tarafında, Whitby'in martı sürülerinin kavgacı korosu çığlık atıp duruyordu. Bu kuşlar, otelin diğer sakinlerine (kahvaltı masalarındaki dertli yorumlara bakılırsa) araba alarmı ya da sert tahtalı bir ağaca

giren, elektrikli matkaplar ya da elektrikli testereler gibi geliyordu. Belli ki, kuşlar, sadece Siân'a, başı kesilirken attığı ölüm çığlıkları gibi geliyordu.

Bosna'daki kazadan beri, Siân'ın rüyalarının ona oldukça hoyrat davrandığı doğruydu. Yıllarca aralıksız 'standart sorun' kâbusunu; kötü niyetli bir araba tarafından karanlık dar geçitlerde takip edildiği kâbusu görmüştü. Fakat en azından o rüyâda, her zaman tekerleklerin altına girmeden hemen önce uyanır, yatağının dolanan çarşaflarının ve battaniyelerinin altında sağa sola hareket ederek gerçek dünyanın emniyetine doğru sıçrardı. Ne var ki, Whitby'e taşındığından beri, rüyâları, eskiden az da olsa sahip oldukları lezzeti kaybetmişlerdi ve artık Siân bu rüyâlardan sağ salim uyanabilirse şanslıydı.

White Horse and Griffin'in dış cephesinde *The Sunday Times* Altın Yastık Ödülü nü kazandığını gururla ilan eden bir tabelâ vardı, fakat Siân'ın yastığı, otelin o meşhur sakinleştirici cazibesine karşı bağışıklık kazanmış olmalıydı. Doğrudan denizden temiz hava getiren çatı penceresiyle, Mary Ann Hepworth odasının antik, meyilli çatısının altına güvenli bir saklanma sağlayacak şekilde yerleşen Siân, en sonunda kocaman elleri olan adam tarafından cezp edilerek kâbusa sürüklenmeden önce, saatlerce uykusuz kalmayı başarabiliyordu. Nadiren, kafasını kesen bıçağın soğuk çeliğini hissetmeden uyanmayı başarabiliyordu.

Bu önce baştan çıkarılıp sonra, *daima* boyunu delip geçen bir bıçakla katledilme rüyâsı, Siân'ın Whitby'e gelişinden sonra kendini rahatlıkla o kadar hızlı bir şekilde yerleştirmişti ki, otel sahibine... Mary Ann Hepworth'un ne şekilde öldüğünü bilip bilmediğini sormuştu. Zaten kendi gibi bir fen bilimleri yüksek lisans öğrencisinin, bu tür batıl araştırmalara tenezzül etmesinden rahatsız olurken, otel sahibinin, odanın ismini bir gemiden aldığını söylemesiyle utancından kıpkırmızı kesilmişti.

Siân, cuma sabahının soğuk ışığında, tek parça halinde durduğuna pek inanamadığı boğazından zorlukla yutkuna-

rak, kuşkuyla saatine baktı. Altıya on vardı. Çalışmaya başlayabilmesine iki küsur saat vardı. Manastırdaki kilise mezarlığının yüz doksan dokuz basamağını tırmanabilmesine ve kazıda diğerleriyle bir araya gelebilmesine iki küsur saat ...

Bir banyo yapmak, hem zaman geçirmesine yardımcı olacak, hem de kolunun üst kısmındaki şu soluk çamur lekelerini, şu zar zor görülebilen, alüvyon lekesi gibi etinin etrafını saran renk bozukluklarını çıkartacaktı. Fakat yorgundu, sinirliydi ve kalçasının sol tarafında bir ağrı vardı; onu çok rahatsız eden ve günden güne kötüleşen, şiddetli bir ağrıydı bu ve küvete kadar gidebilecek halde bile değildi. Ortaçağ'da yaşasaydı, ne kadar berbat bir keşiş ya da rahibe olurdu Bedenini katı disipline tabi tutmakta o kadar gönülsüz, yatağının sıcaklığını terk etmek konusunda o kadar tembel...! Ölümden de bir o kadar korkan.

Kalçasındaki bu ağrı ve ağrının olduğu yerin hemen yakınında baş gösteren sert şişlik kötüye, çok kötüye işaret olmalıydı. Şişliği bir doktora göstermeliydi. Ama yapmayacaktı. Görmezlikten gelecek, dayanacak, işine yoğunlaşıp dikkatini başka yöne verecekti ve bir gün umut ediyordu ki aniden, hepsi bitecekti.

Otuz dört. Birkaç haftadan beri, iyi kalpli, yaşlı Azize Hilda'nın öldüğü yaşın yarısından fazlaydı. Gerçi, yedinci yüzyıl tıp bilimi nedeni teşhis edecek seviyede değildi, fakat Siân, Hilda'nın Whitby'in kurucu baş rahibesi olarak şanlı kariyerine son veren şeyin kanser olduğundan şüpheleniyordu. Fotoğraf hafızası Bede'nin sözlerini aklına getiriyordu: 'Zayıflık durumunda dayanma gücünün kusursuz olabilmesi için, kurtuluşumuzun Yaratıcısının kutsal ruhunu uzun bir hastalıkla denemesi, onu memnun etti.'

Zayıflık durumunda kusursuzluğa erişmek! Kutsal Bede'nin anlatımında keskin bir iğnelemenin izi var mıydı acaba? Hayır, neredeyse kesin bir biçimde yoktu. Ortaçağ manastır hayatına özgü zihniyetin tevazusu ve huzurlu stoacılığı; ne kadar korkutucu ama buna rağmen ne kadar da hari-

kaydı. Keşke, *o* da, yalnızca birkaç dakikalığına da olsa, böyle düşünebilseydi, böyle hissedebilseydi! Tüm korkuları, tüm acıları, tüm pişmanlıkları, inancın duru suyuyla dışarı atılırdı; kendini hain bedeninden ayrı bir ruh, Tanrı'nın nefesinde parlak bir tüy olarak görürdü.

Her şey çok güzel, fakat hâlâ yıkanmıyorum, diye düşündü somurtarak.

Eğimli pencereden bir damın kiremitinden ötekine sıçrayan, o geceliğini bir kenara atarkenki, tüyleri diken diken olmuş, kanatsız bedenine gülen bir martı üçlüsünü görebiliyordu. Alelacele giyindi, kendini yeni güne hazırladı. Whitby kazısı gibi el işçiliğiyle yapılan arkeolojinin en iyi tarafı kimsenin sizin göz alıcı olmanızı beklememesiydi, günün başında ve sonunda aynı eski elbiseleri giyebilirdiniz. Sonbaharda okula geri döndüğünde kendini şıklaştırması gerekecekti; hiçbir şey, yarısı dolu, bir kısmı genç erkeklerden oluşan ve sanki *'bu kadını* hangi kazıdan çıkardınız?' der gibi seni inceleyen ve bunun sonucunda, hangi etek ve üstü giymen gerektiğine kafa yormana neden olan öğrencilerle dolu bir amfi gibi olamazdı.

Kahvaltı salonuna gitmek üzere merdivenlerden inmeden önce, Siân küçük, tuhaf şişedeki promosyon maden suyundan bir yudum aldı ve Whitby'in doğu tarafındaki damların üzerinden dışarıya baktı. Doğan güneş taba renkli bayırlarda sarı-turuncu parıldıyordu. Binalar, iç içe girmiş yelkenliler ve gemi direklerinin görünmez hale getirdiği Esk Nehri'nin suyu çivit mavisi ışıldadı. Siân'ın karnındaki, derinden gelen şiddetli bir sancı, irkilmesine neden oldu. Hazımsızlık mıydı, yoksa kalçasındaki şişlikle ilgili bir şey mi? Bunu düşünmemeliydi. Git buradan Kutsal Bede! 'Hastalığının yedinci yılında' diye yazılmıştı Azize Hilda hakkında 'acısı en derinlerdeki bölümlere sıçramıştı.' Bunun ardından da, elbette, ölmüştü.

Siân, yiyecek bir şey bulursa en derinlerdeki ağrılarının dinebileceğini umarak, aşağıya, kahvaltı salonuna indi. Fakat

daha çok erkendi, oda loştu ve hiç kimse yoktu, etrafta tahıl kutuları ile boş süt sürahisini örten çay peçeteleri vardı. Siân bir muz yemeyi geçirdi aklından, fakat muz çanaktaki sonuncuydu ve anlamsızca, bunun, bu hareketi bir şekilde günah kılacağını hissetti. Bunun yerine, bir iki üzüm yedi ve parmak uçlarıyla herbiri aynı şekilde yerleştirilmiş olan, hüzün verici masalara parmak uçlarıyla dokunarak odanın içinde gezindi. İncil'den alıntı yapmak dışında konuşmaları yasak olan Benedikt keşiş ve rahibelerini yemekhanelerinde hayal ederek masalardan birine oturdu. Onlardan biri olduğunu hayal ederek, ellerini solgun ışığa doğru kaldırdı ve havada balık, ekmek, şarap anlamına gelen dilsiz işaretlerini yaptı.

'İyi misiniz?'

Siân irkildi, neredeyse masadaki bir çay fincanına çarpıp düşürecekti.

'Evet, evet' dedi, Horse and Griffin'in kapı aralığındaki hayat kadar iri mutfak hizmetçisine. 'İyiyim, teşekkür ederim.' İç çekti. 'Yalnızca kaçıklık yapıyordum.'

'Şaşırmadım,' dedi mutfak hizmetçisi. 'Hep o bedenler.'

'Bedenler?'

'Kazıp çıkardığınız iskeletler.' Kız surat yaptı. 'Altmış tane diye okudum *Whitby Gazette'de.*'

'Altmış mezar. Aslında yapmadık-'

'Onlara dokunmak zorunda mısınız? Benim midem bulanırdı. Eldiven giyiyorsunuzdur umarım.'

Siân gülümsedi, kafasını salladı. Kızın korkuyla karışık merakı, kahvaltı odasında, yüzüne bir ışın gibi yansıdı ve o da, utangaç bir şekilde bunun tadını çıkarttı: Siân cüretli şeytan. Doğruyu söylemek adına, bu kızın hayalindeki dirseklerine kadar tüyler ürpertici insan kalıntılarını karıştıran arkeologlar yanlışını düzeltmek ve kazı yapmanın gerçekten, bahçeyle uğraşmak gibi bir şey olduğunu, yalnızca daha az olaylı olduğunu söylemeliydi. Fakat bunun yerine, ellerini kaldırdı ve *sıradan faniler neleri elliğimi bilemez* dercesine parmaklarını hareket ettirdi.

'Benden daha cesursun' dedi kız, sütün örtüsünü kaldırırken.

Siân zaman geçirmek için, daha az yozlaşmış olan doğu tarafından, daha yeni moda olan batıya doğru giden köprüyü geçti ve denize doğru uzanan Pier Caddesi boyunca gezindi. Güneş ışığıyla ince ince yaldızlanan eğlence pasajlarının ve falcı kabinlerinin cepheleri neredeyse görkemli görünüyordu, pencereleri ve kepenkleri, göz kamaştırıcı parlaklıklarını yansıtıyordu. Siân, 1813'e kadar Whitby Ticari Haber Odası olan binanın penceresinden içeri bakmak için Marine Parade'da biraz zaman geçirdi. 'Ödüllü Dracula Deneyimi' diyordu poster ve bunu, şehvetli kadın vampirler ve Christopher Lee'nin pelerinin de dahil olduğu bir cazibeler listesi takip ediyordu.

Bununla birlikte, daha yeni boşalmış olan balık rıhtımı, aylakça dolaşan martılar tarafından istilâ edilmişti. Güneşin doğduğu sırada, şehirli insanların gün batımından sonra çokça yaptığı gibi, amaçsızca dolaşıyor ya da sadece kasaların ve demirli gemilerin çatısının üzerinde kestiriyorlardı.

Siân deniz fenerine doğru yürüdü, daha sonra, rıhtımın sonundaki eğri güvertenin üzerinde yürümek için Aislaby'deki kumlu, çorak araziden ayrıldı. Ayakkabılarının topuklarını tahtadaki boşluklar arasında kırmamak için dikkat ederek, ayaklarının altından çalkalayan çoşkulu dalgaları dikizlemenin mide bulandırıcı korkusuna bıraktı kendini. Hâlâ yüzebildiğinden emin değildi; uzun zaman olmuştu.

Batı rıhtımının en ucunda ayakta durdu, ellerini kavis yaparak kaşının üzerine koydu ve doğudaki rıhtıma baktı. İki rıhtım, gemileri Kuzey Denizi'nin vahşi sularından Whitby limanının güvenliğine sığınmak için okyanusa doğru kavis yapmış, uzanan kollar gibiydi. Siân, dev bir parmak ucunda ayakta duruyordu.

Saatine baktı ve tekrar anakaraya yürüdü. Çalıştığı yer diğer taraftaydı.

Siân, Doğu Uçurumu'nu tırmanırken, yüz doksan dokuz taş basamağın yarısına geldiğinde, biraz soluklanmak için durdu. Yürümeyi çok sevdiği için, bunu gereğinden fazla yapardı, hatta günün çok erken saatlerinde bile. O anda, bir masanın başında oturmak yerine, tüm günü dünyayı kazarak geçireceğini hatırlatmalıydı kendine.

Siân, yüzyıllar boyunca, ayak trafiğinden oluşan aşınmanın izini sürerek, taş basamağın kusurlarını ayağıyla ortaya çıkardı. Tam da o noktada, birçok dar basamağın arasında kalan, bu yaylayı andıran geniş basamağa, kilise mezarlığına taşımaları gereken tabutları koyuyorlardı, antik Whitby şehrinin insanları ve burada, tepeden tırnağa siyaha bürünmüş bir şekilde ve kıpkırmızı suratlarıyla, kederli tırmanışlarına kaldıkları yerden devam etmeden önce durup dinleniyorlardı. Şimdilerde, yas tutan insanların yerini arkeologlar ve turistler aldığından, arada sırada, obez Amerikalı tatilcinin kutsal fotoğraf fırsatına ulaşamadan, kalp krizi sonucu düşüp ölmesi haricinde, bu basamaklar artık ölü insanlara ev sahipliği yapmıyordu.

Siân Kilise Sokağı'ndan aşağıya doğru dikkatle baktı ve basamaklara doğru hafif tempoyla koşan bir adam gördü; hayır, aslında yaptığı şey hafif tempolu koşu değildi, basbayağı koşuydu. Yanında bir köpek vardı; muhteşem bir hayvandı, spaniel cinsi boyundaydı belki, fakat bir kurtunki kadar güzel, kalın bir postu vardı. Adam da fena görünmüyordu, geniş omuzlu ve kaslıydı, pahalı gibi görünen spor giysileriyle sokağın arnavut kaldırım taşlı yüzeyini inletiyordu. Şort ve ince dökümlü bir sweatshirt giymişti, erken sabah ayazında, titretecek bir davranıştı bu ama belli ki o buna hazırlıklıydı. Koşarken yüzü sakindi, koyu kahverengi, terden eser olmayan saçları, alnının üzerinde bir öne, bir arkaya salınıyordu. Köpek koşarken, sıklıkla yukarıya adama doğru bakıyor ve yelesindeki vanilya ve karamel renklerini açığa çıkartıyordu.

İstiyorum, istiyorum, istiyorum, diye düşündü Siân, sonra kafasını çevirdi yüzü kızararak. Otuz dört yaşındaydı ve hâ-

lâ tıpkı bir çocuk gibi düşünüyordu! Azize Hilda yaşasa ondan utanırdı. Zaten tam olarak neyi arzuluyordu ki: Adamı mı yoksa köpeği mi? Bundan bile emin değildi.

Bir kez daha saatine bakarak, iş arkadaşlarından ilkinin gelmesine kadar geçirmesi gereken kısa bir zaman daha olduğunu teyid etti. Hepsi mışıl mışıl uyuyorlardı şafak korosuna rağmen, diye geçirdi aklından.

'Merha-baa!'

Döndü. Yakışıklı delikanlı, sanki düz bir zemindeymiş gibi, yüz doksan dokuz basamağı hızla koşarak çıkıyordu. Köpeği önden koşuyor, Siân'la aralarındaki mesafeyi, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kapatıyordu. Bu güçlü, azılı yaratığın yaklaşmasıyla birlikte, bir an için dünyanın en eski çağlarına özgü bir korku hissetti, sonra köpek bir mola için hızla geçip gidince ve kibâr şekilde sık sık nefes alarak, kafası bir tarafa yatmış, komik bir tebrik kartındaki bir köpek gibi, dikkatli şekilde önünde oturunca rahatladı.

'Size zarar vermez!' dedi adam, ona yetişerek, şimdi de kendisi biraz nefes nefese kalarak.

'Bunu görebiliyorum,' dedi Siân, köpeğin yelesini okşamak için tereddüt ederek ileri doğru uzandığında.

'Hanımlara özel bir ilgisi var,' dedi adam.

'O zaman kişisel birşey değil.'

Adam uzun boyuyla onu korkutmamak için bir basamak altında durdu: en azından 1.90 boyunda olmalıydı. Her nefes alışında, göğsü, gömleğinin içinde, zayıf iki ter halkası gibi kabarıyor ve sonra tekrar iniyordu.

'Oldukça formdasınız,' dedi, ses tonunu, sanki 'çok erken saatte dışarıdasınız' derkenki haliyle aynı tutmaya çalışarak.

'Eh, kullanmazsan,' dedi omuz silkerek 'kaybedersin.'

Köpek, tüylü siyah suratını Siân'ın avuç içine itip gözleriyle parmaklarını takip ederek, kafasının arkasını, sağ kulağını, sol kulağını, sağ kulağın ilk seferde ıskaladığı kısmını okşamasını umarak, sessizce kendinden geçiyordu.

'Köpeğin cinsi ne?'

'Finlandiya Lapphundu,' dedi adam, sanki biraz okşamaya hak kazanmaya çalışıyormuş gibi kalçalarının üzerine bağdaş kurup oturarak.

'Güzel,'

'Çok iş çıkarıyor,'

Siân, adam sol bacağıyla ilgili bir sorunu olduğunu anlamasın diye dikkatli şekilde diz çöktü. 'Hiç de öyle görünmüyor,' dedi, köpeğin sırtını, görkemli perçemli kuyruğuna kadar okşayarak. Şimdi üçü de göz gözeydi.

'Belli ki onun sakin tarafını ortaya çıkartıyorsunuz,' dedi adam sırıtarak. 'Benimleyken durum bambaşka. Benimle işi bitene kadar Olimpiyat koşucusu olacağım.'

Siân, yaratığın muhteşem postunu taramaktan duyduğu heyecanla, biraz kendinden emin olmayarak, okşamaya devam etti. 'Onu aldığınızda neyle uğraşacağınızı bilmeliydiniz,' dedi.

'Aslında, babamın köpeğiydi. Babam üç hafta önce öldü.'

Siân okşamayı bıraktı. 'Ah, çok üzgünüm.'

'Hayır üzülmenize gerek yok. Biz birbirimize pek yakın değildik.' Köpek, okşamalardan yoksun kalınca, daha fazlasını dilenir bir şekilde, burnunu havaya doğru uzattı. Adam hayvanın kulaklarını büzüp, tüylü suratını kendininkine yaklaştırarak lütufta bulundu. 'Babamızı pek sevmiyordum, öyle değil mi, haa? Huysuz bir ihtiyardı, değil mi?'

Siân adamın ellerinin boyutunun farkına vardı: alışılmadık derecede büyüktü. Batıl inançtan kaynaklanan bir ürperti, küçücük bir su damlası gibi omurgasını gıdıkladı. Adamın aksanındaki, genzinin derinlerinden gelen sesi fark ederek dikkatini başka yöne çevirdi.

'Londra'dan mı geldin?'

'Evet.' Köpeği hemen yanı başındaki el kadar memnun edebileceğini kanıtlamaya kararlı şekilde biraz kaşlarını çattı. 'Babamı defnetmek için. Ve ev meselesini halletmek için. Ne yapacağıma henüz karar vermedim. Ev Loggerhead Avlusu'nda, yani çok para eder. Satabilirim; oturabilirim de. Bina

olarak, benim West Kilburn'daki apartman dairemden çok daha güzel.' *Elbette sefil Whitby'da olması dışında* der gibi şehre tekrardan küçümseyici bir bakış savurdu.

'Küçükken burada mı yaşadınız?'

'Çok çok uzun, uzun seneler,' dedi bitkin bir melodramın şikâyetçi tonlamasıyla. 'Yeterince hızlı kaçamadım buradan.'

Siân, adamın açıklamasının iki yarısını çözmeye çalışıyordu ve bir mantık hatası olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

'Ben burayı sevdim,' dedi. Böyle bir şey söylemiş olduğuna şaşırdı. Kâbuslar ve uykusuzluk göz önünde bulundurulursa, Whitby'i kederle bağdaştırmak için oldukça geçerli bir nedeni vardı. Fakat doğruydu: bu yeri sevmişti.

'Fakat *buralı* değilsiniz, değil mi?'

'Hayır. Ben kazıda çalışan bir arkeoloğum.'

'Güzel! Altmış iskelet, değil mi?'

'Diğer şeylerle birlikte o da var, evet.' Siân, adamın sansasyona meraklı içgüdüleri konusundaki memnuniyetsizliğini belirtmek için bakışını başka tarafa çevirdi, fakat adam bu durumu fark ettiyse de, pek belli etmedi.

'Vay be,' dedi. 'Gotik.'

'Aslında anlayabildiğimiz kadarıyla, Anglelar'dan kalma.'

Adama haddini bildirme denemesi havada kalmıştı ve kafasında tekrarladıkça, daha da kibirli bir davranışmış gibi geliyordu bu ona. Dikkatini köpeğe çevirdi, adamın okşamadığı yerleri okşayarak durumu kurtarmaya çalışıyordu.

'İsmi ne?'

Adam bir süre tereddüt etti. 'Hadrian.'

Dayanamayıp kahkahalarla güldü. 'Bu.... bu son derece saçma bir isim. Bütün köpekler için, ama özellikle de bunun için.'

'Değil mi!' diye parladı adamın yüzü sevinçle. Babam bir Roma tarihi meraklısıydı, anlayacağınız.'

'Peki *sizin* isminiz ne?'

Adam yine tereddüt etti. 'Bana Mack de.'

'Bir şeyin kısaltması mı?'

'Magnus.' Soluk mavi gözleri kısıldı. '"Muhteşem"in Latincesi'. Korkunç, değil mi?'

'Korkunç?'

'Kulağa sanki büyük bir kafam varmış ya da ona benzer bir şeymiş gibi geliyor.'

'Bu konudaki yorumumu kendime saklıyorum. Yine de güzel, eski bir isim.'

'Öyle *dersin* tabi, değil mi?'

Adamın ses tonundaki samimiyet onu biraz rahatsız etmişti. Karşı cinsten yabancılarla konuşmak ne de zor zanaatti! Şüphesiz ki, artık denemiyordu bile...

'Ne demek istiyorsunuz?' dedi.

'Bilirsin işte, arkeolog olmak falan.'

'Aslında henüz tam bir arkeolog değilim. Hâlâ okuyorum.'

'Ah? Zannettim ki...' Kendini 'senin yaşında' ya da ona benzer bir şeyler demeden engelledi adam, fakat imâ, Siân'ı doğrudan yaraladı; tabiri caizse, en derin yerinden yaraladı. Evet, kahretsın, genç bir fıstık gibi görünmüyordu artık insanlara. Bosna'da başına gelenler ve o zamandan beri yaşadıkları, yüzünde yazılı ve altları çiziliydi. "Kurtuluşumuzun Yaratıcısını memnun etti..." Bedenini ve ruhunu Cehenneme hapsederek Tanrı'mızı memnun etti. Zayıflık durumunda dayanma gücünün kusursuz olabilmesi için. Henüz yeni tanıştığı kişilerin, hâlâ üniversitede okumak için fazla yaşlı olduğunu düşünebilmesi için.

'Ben arkeolojinin elle yapılan bir şey olduğunu sanırdım,' dedi adam.

'Öyle. Ben nitelikli koruyucuyum, aslında, kağıt ve parşömen korumasında uzmanlaşıyorum. Yalnızca bir değişiklik yapmak istedim, daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini düşündüm. Bu kazıda birbirinden çok farklı insanlar var. Bazısı milyonlarca yıllardır arkeolog. Bazısı daha çocuk, ilk ücretlerini alıyorlar.'

'Ve bir de sen varsın.'

'Evet, bir de ben varım.'

Adam gözünü dikmiş ona bakıyordu; aslında adam ve köpek gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı ve oldukça benzer şekilde de bakıyorlardı: gözleri kocaman açık ve samimi bir şekilde, kadının kendisinin bir sonraki parçasını vermesini bekleyen gözlerle.

'Ben Siân,'dedi, sonunda.

'Hoş isim. Anlamı?'

'Efendim?'

'Siân. Galce anlamı...?'

İsminin kökenini bulmak için kafa yordu. 'Pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Jane, sanırım. Çok basit, Jane.'

'Basit değilsin,' dedi adam hemen, telâfi etme şansına sahip olmaktan dolayı memnun olarak.

Siân mahcubiyetini saklamak için ayaklarına doğru eğildi. 'Pekala, neredeyse işe başlama zamanım geldi.' Ve kararlı bir şekilde kalan yüz basamağa doğru yöneldi.

'Kiliseye kadar seninle yürüyebilir miyim? Oraya yakınlarda, Hadrian'la, aşağıya, tekrar şehre doğru yapabileceğim bir koşu parkuru var...'

'Elbette' dedi kadın yavaşça. Adam topallamasını görmemeliydi. Adamın dikkatinin belinin alt kısmına kaymasını engellemek için elinden geleni yapardı.

'Peki...' dedi kadın beraber yola çıktıklarında, köpek önde koşuşturup, sonra hızla arkalarından dolaşıp etraflarını çevirirken.

'Babanın cenaze töreni bittiğine göre, hâlâ yapmanız gereken çok tasnif var mı?'

'Aslında bitti bile. Fakat tıptaki son senem için bir araştırma makalesi yazmam gerekiyor. Bunun için babamın evini bir çeşit... münzevi hayat yaşamak için kullanıyorum. Becerebilmek için işte, anlıyor musun? Londra'da çok fazla dikkat dağıtan şey var. Bu *ahbap*tan bile daha çok dikkat dağıtan şeyler...'

Ve Hadrian'a, şakacıktan bir tekme atar gibi yaptı.

'Güzel bir Whitby geleneğine uyuyorsun öyleyse,' dedi Siân. Boş hücrelerinde oturup, bütün gün okuyan ve yazan keşişleri ve rahibeleri düşün.'

Güldü. 'Aa, eminim bundan çok daha fazlasını yapmak için kalkıyorlardı yataktan.'

Bu müstehcen sözlerin ve ona eşlik eden göz kırpmanın, her ikisi için de bir anlam taşıması mı bekleniyordu, yoksa bu, sadece insanların çoğunluğunun manastır hayatına dair sahip oldukları alaycı yaklaşım mıydı? Muhtemelen yalnızca alışılagelmiş alaycı yaklaşımdı, çünkü Whitby Manastırı'nın küçük kulelelerinin görünür olduğu noktaya tırmandıklarında, şöyle dedi adam: 'Aaa! Kâr getiren harabeler!' Görkemli bir hareketle, devasa elini bayrak gibi açarak sağ kolunu ileri doğru savurdu. 'Whitby Manastırı'nı gör ve öl!'

Siân tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, ama aynı zamanda adamın teatralliği onu eğlendirmişti. Utangaç, ağlak adamlardan oldu olası nefret etmişti.

'Manastır'ın yüzyıllar boyunca biraz daha fazla parası olsaydı,' diye cevapladı Siân 'harabe haline dönüşmeyecekti.'

'Hadi, bırak şimdi,' diye dalga geçti adam. 'Harabeler gerçek paranın olduğu yerlerdir, kesinlikle. İnsanlar bunlara bayılır.' Fotoğraf makinesi tutan karısına poz veren bir Amerikalı turisti taklit etti: '"Şimdi benim bir fotoğrafımı çek Wilma, arkamdaki şu eski püskü kalıntılarla!"'

Gözlerini miyop gibi şaşı hale getirip, aptal taklidi yaparak, ahmak görünmesi gerekiyordu, fakat şaklabanlığı, sadece yakışıklılığını daha da belirgin hale getirmeye yaramıştı. Saygısızca sırıtması ve bedenini, beceriksizmiş gibi duran vücut yapısının izin vereceğinden çok daha büyük bir zarafetle hareket ettirmesi, Siân için çekici bir bileşimdi; daha önce, neredeyse ölümcül bir şekilde kendini cazibesine kaptırdığı bir bileşim. Bu delikanlı konusunda daha dikkatli olmalıydı, eğer... Patrick fiyaskosunun bir tekrarını istemiyorsa.

'Eski yapıtlar *gerçekten* heyecan verici' dedi kadın. 'İnsan-

ların onları görmek için uzaklardan gelmeye can atmaları da *iyi* bir şey. Bu taş merdiven basamaklarından manastıra doğru çıkıyorlar ve kendilerini sanki gerçekten Ortaçağ keşişlerinin ve antik kralların ayak izlerini birebir takip ediyormuş gibi hissediyorlar. Anakaranın üzerinde yükselen bu küçük kuleleri görüyorlar ve bu, onları sekiz yüz yıl geriye götürüyor...'

'Ah, fakat orada yukarıdaki şey gerçek Whitby Manastırı değil, değil mi? Yeniden inşa edilmiş: Bir turist grubunun Ortaçağ manastırının nasıl olması gerektiğine dair fikrine göre.'

'Bu doğru değil.'

'Yıllar önce, yıkılıp tamamen yanlış biçimde, yeniden inşa edilmedi mi?'

'Hayır, bu doğru değil,' diye ısrar etti, kendini tamamen yabancı biriyle ateşli bir şekilde tartışmaya istekli hissederek; ki bu Patrick'ten beri yapmamış olduğu bir şeydi. Adamın cehaletini, hak ettiği gibi kibirli bir şekilde, muhatap olmayarak başından savmalıydı fakat onun yerine 'Yukarı gel de göstereyim sana,' dedi.

'Ne?' dedi adam, fakat kız adımlarını çoktan hızlandırmıştı bile. 'Bekle!'

Onu Azize Mary'nin kilise mezarlığının, sarp kayalıkların ve Caedmon'un Ayakbastısı'nın (adamın Hadrian'la beraber koşmayı düşündüğü, aşağıdaki şehre giden alternatif yol) oradan geçirerek, önden paldır küldür yürüdü. Kadın, zorlandığı için dişlerini sıkarak, manastıra doğru giden bir başka merdivenin basamaklarını gürültülü bir şekilde çıktı.

'Tamam peki, sana inanıyorum!' diye itiraz etti Magnus, kadının peşinden ağır ağır yürürken, etrafında dolanıp geri geleceğini umarak, ancak Siân, onu doğruca giriş kapısına götürdü. Kapı aralığında, sırf, neşeli biçimde sadakatten uzak köpeğinin çöpün üzerinden koşmasını görebilmek için durakladı.

'Alçak herif' diye homurdandı takip ederken.

İçeride, ziyaretçileri tüm evcil hayvanların tasmalı olması

gerektiği konusunda uyaran bir tabela ve ziyaretçi kabul masasında, kendisine 1.70 Pound uzatılmasını bekleyen bir adam vardı. Siân, özgür biçimde manastır alanına girip çıkmaya o kadar alışmıştı ki, arkeolog olmayanlardan ücret alındığını unutmuştu, durumu değerlendirmek için durakladı. Mack'in koşu şortu, başka neyi taşırsa taşısın, gayet açık bir şekilde bir cüzdanı alacak kadar yere sahip değildi.

'O benimle birlikte,' diye açıklama yaptı ve talihsiz Magnus'u çerezlerin ve broşürlerin önünden geçirerek antik çağın giriş kapısından içeri götürdü. Her şey çok çabuk oldu, Hadrian çimenin üzerinde, henüz İngiliz Mirası bölümündeki adamın bir kelime bile etmesine fırsat kalmadan, şimdiden 12. yüzyılın yarı yoluna gelmiş bir şekilde, hızla koşuyordu.

Siân, bir zamanlar manastırın ana nefi olan yerin çimenlerle kaplı boşluğunda ayakta duruyordu. Rüzgâr eteklerine çarptı. Gökyüzünde dikilen yalın ve çıplak tepedeki taş kemerleri işaret etti parmağıyla. Birinin; daha doğrusu özellikle yanındaki bu adamın, buranın ilkel ihtişamına ve trajik harap olmuşluğuna kayıtsız kalabilmesi, ona haklı bir ders vermek konusunda kışkırttı Siân'ı.

'Şuradaki üç kemer,' dedi, adamın parmağının işaret ettiği yere baktığından emin olarak (o yöne bakıyordu, köpeğinin yaptığı gibi) 'bu kemerler aslında güney duvardan, evet, ve 1920'lerde yeniden inşa edildiklerinde, kuzey sınır duvarına yaslanmışlardı, doğru. Oldukça garip, kabul ediyorum. Fakat hepsi orijinal duvarcılık işçiliğini koruyor, biliyor musun? Ve en azından kemerler artık güvende. Onları orijinal konumlarına göre restore etmeyi çok isteriz, fakat bulundukları yerde, bir taş yığınındakinden daha iyi durumdalar; sen de öyle düşünmüyor musun?'

'Pardon, pardon!' diye özür diledi adam alaycı bir biçimde. 'Damarına bastığımın farkında değildim...'

'Her şeyi, tüm tarihi anlatan bazı kitaplarım, broşürlerim

var,' dedi. 'Onları okuyabilirsin; sana vereceğim onları. Güzel bir parsel. Loggerhead Avlusu'ndaydı, öyle değil mi?'

'Ooo, ama hayır, gerçekten' diyerek yüzünü buruşturdu Mack, utançtan yüzü kızararak 'Kendim satın almalıyım onları.'

'Saçma. Alabilirsin onları.'

'Ama... ama onlar senin. Para verdin...'

'Evet ama onlardan ihtiyacım olan şeyleri aldım; bana artık bir fayda sağlamıyorlar.' Adamın kıvrandığını görerek, 21. yüzyıl kapitalizmini mütevazı biçimde yıkmış, Benedict'e ait ortak mülkiyet prensibinin zayıf taklidini yapıyor olmanın gizlice keyfini sürüyordu. 'Ayrıca, hafif bir alaycılık kokusu alıyorum Bay Magnus. Bundan kurtulmak isterim, tabi eğer başarabilirsem.'

Rahatsız bir şekilde güldü adam ve dirseğinin birini terden sırılsıklam olan koltuk altlarına dikkat çekmek için kaldırdı.

'Bunun ter kokusu olmadığından emin misin?'

'Kesinlikle eminim,' dedi, iki iş arkadaşının nihayet görüş alanına girdiğini fark ederek. 'Sanırım artık çalışmaya başlama zamanı. Seninle tanışmak güzeldi. Ve Hadrian'la da, tabi.'

Adamın elini sıktı ve kendine köpeğin yelesini taramak için bir fırsatı daha değerlendirdi. Magnus geri çekildi şaşkın bir biçimde.

Birkaç saniye sonra, kadın ondan yeterince uzaklaştığında, arkasından bağırdı:

'Mutlu kazılar!'

O gece, Siân alışılmadık bir kolaylıkla uykuya daldı. Dökme demirden yapılmış şömineye ve ay ışığında gitgide daha belirginleşen tahta elbise askılarına bakarak saatler harcamak yerine, derin karanlıkta uyudu.

Uyuyorum diye düşündü uyurken. *Nasıl kutsal.*

'Ey bedenim,' diye fısıldadı bir ses kulağına. 'Beni affet...' Ve geniş bir bıçağın soğuk, hafif tırtıklı ucu soluk borusuna

bastırdı. Bir çığlıkla sıçrayarak uyandı fakat bu, boğazındaki etin derin bir çukur gibi açılıp, dalga gibi kabarıp akan bir parça kanı dışarı bırakmasından önce gerçekleşmedi.

Yatakta dimdik oturarak, içeriye doğru ittirir gibi boynunu kavradı. Derisi yırtılmamıştı, sadece terden dolayı biraz nemliydi. Sinirli biçimde inleyerek bıraktı.

Daha sabah olmamıştı bile: zifiri karanlıktı ve martılar sessizdi; derin uykuya dalmışlardı; martılar her nerede uyurlarsa. Siân saatine dikkatle baktı, oldukça demode bir şeydi (dijital saatleri sevmezdi) ve hiç bir şey göremiyordu.

On dakika sonra giyinikti ve dışarı çıkmaya hazırdı. Magnus için hazırladığı kitap ve broşürleri bir sırt çantasına tıka basa doldurmuştu: 'Azize Hilda ve onun Whitby'deki Manastırı', *'Bir Whitby Tarihi'*, *'Manastır'da Yaşam'* için Pitkin rehberi ve daha pek çokları. Çantayı kalçasının arkasına attı ve orada asılı kaldığını doğrulamak için deneysel bir şekilde omzunu silkti; çantanın öne doğru salınmasını ve dengesini bozmasını istemiyordu. Rüyada boğazının kesilmesi bir şeydi; gecenin kör karanlığında, dik merdiven basamaklarını inmeye çalışırken boynunu *kırmak* ise bambaşka bir şey.

Hadiseyi problemsiz atlattı ve biraz sonra White Horse and Griffin'in yanındaki dar yolda, esintide dikiliyordu, kaldırım taşları ayaklarının altında seriliydi. Şehir o kadar sakindi ki, kendi nefes alışını duyabiliyordu ve Kilise Caddesi zaten her koşulda trafiğe kapalıydı, fakat buna rağmen ara yoldan, son derece dikkatli bir biçimde (bu Bosna'da geçirdiği kazadan ona mirastı) ilerledi. Sabahın dördünde, küçük bir Yorkshire şehrinin, yalnızca yayalara açık çıkmaz sokağında bile köşeden neyin çıkıvereceğini bilemezsiniz.

Karanlıkta Whitby Siân'a garip göründü; alışkın olduğu iki modele de uymuyordu; ne moderndi, ne Ortaçağ'a aitti. Gün ışığının olduğu saatlerde ya manastırın harabelerinin gölgesinde geri bırakılmış Northumberland'lilerin kalıntılarını, antik kilin içerisinden dikkatlice çıkartarak çalışıyor ya da

alışveriş yapanların ve turistlerin, yanaklarına sıkıca yanaştırdıkları cep telefonlarıyla ya da göğüslerinde pop gruplarının reklamlarıyla dolaşan, bu bayağı hacı kafilesinin arasında zikzak yaparak ilerliyordu. Şimdi, gecenin insansız sükûnetinde, Whitby, Siân'a açıkça Kraliçe Victoria dönemine aitmiş gibi görünüyordu. Nedendir bilmiyordu; binalar ve caddeler, çoğunlukla o dönemden daha eskiydi. Fakat, bu mimari bir mesele değildi; atmosfer meselesiydi. Sokak lambalarının parıltısı neredeyse gaz lambası olabilirdi. Karanlık binalar ve karartılmış kapı aralıkları, tıpkı Bram Stoker'ın *Dracula*'sının bir başka versiyonunun film setindeki gibi, tehditkâr bir şekilde, kaşlarını çatıp bakıyorlardı. Siân'a öyle geliyordu ki, herhangi bir dar geçiş yolu, her an, Kont'un pelerinli figürünü ya da doğal olmayan bir şekilde soluk benizli uyurgezer bir genç kadını ya da kanla lekelenmiş, beyaz bir geceliği kusabilirdi.

Gotik. 'Gotik' kelimesi, son zamanlarda birçok insan için bu anlama geliyordu. Germen kabilesiyle hatta Rönesans öncesi mimari stille hiç ilgisi yoktu. Tarihin gerçekleri, Hollywood vampirleri ve gereğinden fazla rimel süren narsis rock şarkıcıları tarafından silinip süpürülmüştü. Ve işte buradaydı Siân, herkes kadar budalaydı: sabahın dördünde Kilise Caddesi'nden aşağı yürüyüp, tüm şehrin Kraliçe Victoria döneminden kalan zombilerle ağır ağır ilerlediğini hayal ederek. Gün içerisinde plastik vampir sivri dişleri ve şamata yastıkları satan Funtasia şaka dükkânı bile, bu tanrının unuttuğu saatte, samimi biçimde tüyler ürpertici bir kurum, içinde farelerin ve delilerin pusuya yattığı türden bir yer gibi görünüyordu.

Loggerhead Avlusu'ndaki evi bulmak kolay olmuştu; otelde sorduğunda, yarım düzine insan, evi tarif etmek için birbirini itip kakmıştı. Magnus'un babası şehirde tanınan biriydi ve ne zaman bir ölü, büyükçe ve değerli bir gayri menkulü boşaltsa, tüm yöre insanları yoğun bir ilgi gösteriyordu. Siân, ancak ön kapıya yaklaştığı zaman buraya ne yapmaya geldiği hakkındaki ilk kez şüpheye kapıldı. Gün ışığında, ortalıkta

gezinen insanlarla beraber yapıldığında, ufak tefek bir iş gibi görünecek olan bu hareket, o anda küçük olmak dışında her şeydi; ürkütücü sessizlik ve yetersiz aydınlatılmış boş sokaklar, onun sanki hoş olmayan bir şeylerle karşılaşacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Siân, ahlaklı bir biçimde uyuyan dünyayı uyandırmamak için parmaklarının ucunda yürüyen, bir yabancının kapı aralığından içeriye sıvışmak için dikkatle kapıyı gözetleyen bir soyguncu, bir kedi hırsızı, bir tecavüzcü olabilirdi. Kapı aniden açılıp da, daha çıplak olan ve sıcak yatağından yeni kalkmış, gözlerini ovuşturan Magnus görünüverse ne olacaktı? Peki ya köpek çıkarsa? Siân'ın posta deliğiyle uğraşırken sakarca çıkardığı gürültüye, öfkeden deliye dönmüş bir biçimde karşılık verecekti hayvan. Siân, karanlık delikten kitap ve broşürleri atarken, bir havlama patlamasına karşı, sinirlerini kaskatı kesmişti, neyse ki kitap ve broşürler yavaşça içeriye, yere düştüler ve hepsi buydu işte. Ya bir bekçi köpeği olmanın getirdiği zorluklar Hadrian'ı pek etkilemiyordu ya da sadece uyuyordu. Belki de sahibinin yatağında uyuyordu. Birbirine sokulmuş, iki kaslı erkek yanyana, iki ayrı tür olmakla beraber ikisi de şeytani bir biçimde yakışıklı.

Allah aşkına, diye iç çekti kendi kendine dönüp giderken. *Ne zaman büyüyeceksin?*

Omzundaki, içi boş ve hafif çantayla birlikte hızla otele geri döndü.

Siân oldu olası hafta sonlarını sevmemişti. Hobileri olan insanlara veya yatakta keyif yapmak için duyulan arzuya bire birdi hafta sonları, fakat o çalışmayı tercih ederdi. Belge koruyuculuğundan arkeolojiye geçmesinin yarı nedeni, bunun onu, ne olursa olsun, kararlaştırılan saatte, belli bir yerde olmaya ve kazmaya mecbur kılmasıydı. Bu kolay bir iş değildi, özellikle soğuk ve yağışlı havalarda, ama tüm günü geçmişi düşünerek boşa harcamaktan daha iyiydi; kendi geçmişiydi elbette düşündüğü.

Aziz Benedict'in fikri doğruydu: yataktan kalkabilmeleri için birbirlerine (onun ifade ettiği şekliyle) 'uykucuların bağımlısı olduğu mazeretlere karşı, nazikçe yüreklendirmek suretiyle' yardım ederek, haftanın yedi günü, sıkı bir ayine tabi olan keşişler topluluğu. Siân bunlar hakkında her şeyi biliyordu.

Siân, kendini kederlenmekten korumak için, hafta sonlarının çoğunu Whitby çevresinde, salıncak köprünün üzerinde bir ileri bir geri, bir rıhtımdan diğer bir rıhtıma, bir uçurumdan başka uçuruma yürüyerek geçirirdi. Bitkin düşünceye kadar yürür ve daha sonra Mary Ann Hepworth odasındaki yatağına, kucağında bir kitapla uzanır, uyuma ve kendisine sunulanı alma zamanı gelinceye kadar damların tepesinin renk değiştirmesini seyrederdi.

Bu hafta, Cumartesi alışageldiğinden daha hızlı geçti. Loggerhead Avlusu'ndaki eve sabahın erken saatinde yaptığı, gizlilik içinde geçirdiği gezinti oldukça heyecan verici olmuştu ve daha sonra uzun, merhametli ve rüya görmediği bir şekerlemeye daldı. Oldukça dinlenmiş ve hafta sonundan geriye, katlanması gereken dörtte üçlük kısım kalmış olarak uyandı.

Öğleden sonra, Whitby Mission'da ve Seafarer's Centre'da bir lokma öğle yemeği yerken, şiddetli bir esinti, kapının yanındaki ilan tahtasına iliştirilmiş, kare şeklindeki, sararmış kağıtları uçuşturdu. *'Soğukta Fido'yu dışarıda bırakma,'* diyordu hafifçe uçuşan bir sayfa. *'Hayvanların her zaman kabul edildiği, ayrı bir kahve salonumuz vardır.'* Siân, tabağındaki patates kabuğu kalıntılarını bıraktı ve içeriye gizli bir bakış atmak için karşıdaki kahve salonuna doğru yürüdü. Burnu bir sigara dumanı perdesine girdi. Tuhaf köpekleri olan tuhaf sahipler, bu yeni gelen kişiye baktılar.

Mission'dan çıkarken, Siân her biri 50 peniden satılan kitapların rafının önünde durdu ve gerilim türünde kitapları, aşk hikayelerini, yerel yazarlara ait antolojileri karıştırdı. Aralarında ucuz, çok sayıda basılmış bir İncil de vardı. Bu, tek bir İncil'in tüm bir koyun sürüsünden elde edilen parşömene

yazıldığı, Incil'in emsalsiz ve değer biçilemez bir nesne olduğu günlere göre nasıl bir gerilemeydi! Siân gözlerini kapattı, güneş ışığında, uzun masaların oluşturduğu sıralar ve saçsız kafalarla dolu bir manastırı, kalem uçlarının, belli belirsiz çizikleri dışındaki kusursuz sessizliği hayal etti.

'*Şimdi de* geçmişten bir bomba geliyor!' diye anırdı radyoda disc jockey. 'Bu hiti çıkardıklarında Culture Club'a vuran herkes elleri havaya kaldırsın; hadi, 'itiraf edin!''

Siân kaçtı.

Pazar sabahı erkenden, boğazı kesildikten az sonra, Siân tekrar kendine gelmişti, aceleyle taranmış saçları dalgalanıyordu. Kurutma makinesiyle kurutmak zahmetine katlanamazdı, ayrıca çıkması gereken zaman *tam o andı;* yani cuma günü işe gitmek için yola çıkmış olduğu saat. Magnus ve Hadrian alışkanlıkların mahlukları ysa eğer, bu onları, şu andan itibaren herhangi bir anda peşinden koşturacaktı. Kilise Caddesi boyunca, otelin ön cephesinden yüz doksan dokuz basamağın eteklerine kadar oldukça yavaş bir biçimde yürüdü ve sonra oradan geriye döndü; hem de tam iki kez, ancak tesadüfî bir karşılaşma gerçekleşmedi.

Bir adam ve köpeğinin Doğu Uçurumu'nda yükseklere doğru koşmasını bekleyip kendine işkence ederek, manastır surlarını kuşatmış yabani otların arasından, ta ki Eşek Tarlası'nı görünceye kadar Caedmon Ayakbastısı'na tırmanmaya devam etti. Burada da tesadüfi bir karşılaşma gerçekleşmedi, en azından Magnus ve Hadrian ile. Onun yerine, manastıra yaptığı, ilham verici olmaktan kesinlikle uzak bir ziyaretten dönen, sıkılmış görünen bir oğlan ile onun biraz yıpranmış babasını gördü.

'Manastırların o zamanlar sahip olduğu ilginç özelliklerden bir diğeri de,' diyordu baba, çocuğun ilgisini çekebilmek için, acınası, son girişiminde: 'katillere sığınılacak yer olmasıydı.'

Siân dar keşiş yolunda, çocuğun yanından sıkışarak geçer-

ken, çocuğun gözlerinde ufacık bir ilgi pırıltısı olduğunu fark etti.

'Whitby'de McDonalds var mı,' diye sordu babasına, 'yoksa sadece balık ve patates kızartması mı var?'

Magnus'un Siân'ı bir daha görüşü Pazartesi öğleden sonra olmuştu. Siân sabah işe gitmeden önce şehir merkezinde sinirli, titrek bir halde, aylakça dolaştı. Gördüğü kâbusun etkisi hâlâ geçmemişti ve boğazı, tam da, sersemlemiş bir halde, bir bıçağı hedefinden saptırma denemesinde bulunduğu ve eliyle kendi kendine vurduğu noktada acıyordu, eliyle kendi kendine çarpmıştı. Kalçasındaki şişlik ise korkunç bir şekilde zonkluyordu. Şehrin terk edilmiş pazar meydanında, birisi, bir bankın üzerinde o günün Whitby Gazette'inin bir nüshasını bırakmıştı. Sabah 8'e kadar geçirmesi gereken yarım saat daha olduğundan, Siân okumak için banka oturdu. Fakat bir nedenden ötürü, Gazette'deki her bir makale, ona muazzam derecede iç karartıcı geldi. Okudukları, çok sevilen hizmetlinin kanserden ölmesi türünden (Bir iş arkadaşına göre, 'hiçbir zaman hastalığından dolayı sızlanmadı ve her zaman neşeliydi'; demek ki Aziz Hilda türünde biriydi) acıklı hikâyeler değildi. Hayır, bir tatilciye yıldırım çarptığı halde hayatta kalması, bir hayır kurumunun düzenlediği salyangoz yeme yarışması hatta Egton Köprüsü'nün uzun zamandır geciken restorasyonu bile, Siân'ı sebepsiz göz yaşlarına biraz daha yaklaştırırdı. Gazetenin sayfalarını daha hızla çevirerek geçti, ta ki kendini, en son sayfadaki emlak bölümünde, West Cliff'teki bir güzellik salonunun ilânına bakar bulana kadar. 'Yüz ve bacak güzelleştiricileriyle güneş kubbesi' diyordu ilân ve bu Siân'a sanki o zamana kadar, Eski Ahit'ten bu yana okuduğu, en kalp kırıcı şekilde hüzünlü cümle gibi göründü.

Kendine hâkim ol, diye kendine telkinde bulundu ve gazeteyi bir kenara bıraktı. Birinin bankta yanına oturmuş olduğunu

fark etti: çok şişman, dik saçlı bir pankçı kızdı bu, Whitby'da alışılmadık bir görüntüydü; neredeyse bir keşiş kadar alışılmadık. Siân, kızın kaşında, burnunda ve kulaklarındaki piercing istilasına, sadece fazladan birkaç saniye uzun süre bakmıştı ve karşılığında uyarı mahiyetinde bir kaş çatması almıştı. Aklı başına gelmiş biçimde yere baktı. Pankçının ayağının dibinde bir köpek oturuyordu, kızın dilenmesine yardımcı olmak için belki de. Buğday rengi göğsüne, siyah keçeli kalemle karalanmış 'anarşi' yazısı dışında, oldukça sıradan görünen bir köpekti, belki de bir Labrador'du; Hadrian kadar güzel olmaktan çok uzaktı.

Şunu kabul etmek gerekirdi ki: Hadrian'la kıyaslandığında, diğer bütün köpekler vasattı.

Saat sekize on kala, Siân yüz doksan dokuz basamağı tırmanmaya başladı ve bir anlığına, limanın öbür tarafına baktığı sırada, birdenbire diğer tarafta, Marine Parade boyunca koşan iki küçücük figür halinde Hadrian ve Magnus'u fark etti. Melankolisi bir anda öfkeli bir heyecana dönüştü. Neden *kendi* tarafı yerine *orada* koşmayı tercih etmişlerdi ki? Ondan kaçıyor olmalıydılar! Şüphesiz, hiç kimse çiğ balığın pis kokusunu ve rıhtım kenarının eğlence yerleri ile barlarının kasvetli panoramasını, kilise basamaklarının eteklerinde serilenlere tercih etmezdi...

Zıplamak ve Mack'e el sallamak için duyduğu fevrî ve yoğun istek, Mack'in onu görme şansının olmamasına rağmen, Siân'ı korkuttu; açıkçası, tahmin ettiğinden daha ileri gitmişti ve çok geç olmadan, akıl sağlığını onarmak için, hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Çalışmak için, diye hatırlattı kendine, *buradayım. Paramparça olmak için değil. Kendime pislik gibi davrandırmak için değil.*

Duygularını, acemilik devresindeki histerik bir rahibenin duyguları şeklinde vücut bulduğunu hayal etti, aklını ise kendisine hâkim olmasını öğütleyen, erdemli ve iyi niyetli bir rahibe olarak düşündü.

Azize Hilda'nın altın ve amber güneş ışınlarıyla aydınlan-

mış, sade dua odalarından birini gözünde canlandırdı; kafa karışıklığına karşı merhametli bir sığınak, huzur bulmuş bir ruh.

* * *

Siân kazı alanına ulaştığında, Pru çoktan mavi brandaları kaldırmış, nemli toprağı açığa çıkarmıştı bile. Cuma öğleden sonra, son iş olarak yapılan hortumla sulama ritüelinin yanı sıra, hafta sonu yağan yağmuru da emmiş olması sebebiyle, kazının sınırına doğru olan kısımdaki kil, olması gerekenden biraz daha ıslaktı. Siân, ona verilen dikdörtgen şeklindeki alanın, çeyrek dönümlük arazinin ortalarına denk gelmesinden ötürü memnundu. Tamam, Azize Hilda, Siân'ın, arkadaşlarının ondan daha fazla çalışması pahasına, kendi dizlerini kuru tutma arzunu tasvip etmezdi belki, ama pantolonun altındaki Tubigrip kılıfı her yıkayışında elastikiyetini biraz daha kaybediyordu, bunun için de temiz kalmasını tercih ederdi ve bu yüzden de, bu duruma müteşekkirdi.

'İyi uyudun mu?' diye sordu Pru, bir başka brandayı daha kaldırıp, Siân'a ayrılan sığ mezarı ortaya çıkarırken.

'Hayır, pek değil,' dedi Siân.

'Dur tahmin edeyim; başarısız olan soygunu anlatan şu filmi seyretmek için oturdun. Şeyin oynadığı... ımmm, ismi neydi kadının?' Bilgileri hatırlamak Pru'nun pek *güçlü* olduğu bir alan değildi. 'Son zamanlarda çok kilo alan.'

'Kusura bakma, hiçbir fikrim yok,' dedi Siân.

Onlardan sonra gelen Jeff, Britanya'da savaştan beri yapılmış tüm önemli kazılara katılmış gibi görünen buruşuk, yaşlı bir hipiydi. Daha sonra, mala ve kazmalarını bırakıp, ertesi gün National Geographic'in Ortadoğu'daki, daha sıcak bir iklimde gerçekleşen ve daha iyi para veren kazılarına kaçma hakkı kazanmış olan Keira ve Trevor çifti geldi. Yerlerine kim geçecekti? Denetçi Nina'ya göre. Kuzey Galler'den, oldukça uzun bir yoldan gelen bu insanlar çok iyi insanlardı.

Onu biraz geçe, herkes alandaydı ve çalışıyordu. Parçalara bölünmüş sahaya, tıpkı Ortaçağ patates hasatçıları gibi dağıtılmışlardı. On dört yaşayan beden, ölülerden kalan belli belirsiz kalıntıları bulmak için, kaybolmuş olan bir tabutu veya bir leğeni işaret edebilecek, derece derece renk değiştiren toprağı, soluk parçaları zorla gün ışığına çıkartarak tırmıklıyor ve Tanrım lütfen diş olsun, diye yalvarıyordu.

Mezardan şimdiye kadar çıkan tüm iskeletler, Mahşer Günü'nün daha problemsiz geçmesine yardımcı olmak için doğuya, Kudüs yönüne bakacak şekilde gömülmüştü. Bundan dört yıl sonra, araştırma tamamlandığında ve JCB'nin yardımıyla ve mahalle papazının kutsamasıyla yeniden gömüldüklerinde, iskeletlerin kendi yönlerini kendilerinin bulması gerekecekti.

Bugün, kızlardan birinin hiç keyfi yoktu, ağzı tıpkı bir palyaço gibi aşağıya doğru sarkıktı, gözleri hemen yanı başında çalışan genç erkekle temas etmekten kaçınıyordu. Oysa dün, gizli gülümsemeler, göz kırpmalar, *sotto voce* (alçak sesle) fikir alışverişleri olmuştu aralarında. Bugün ise, yan yana diz çökmüş görünmemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı; yalnızca birkaç adım onları birbirinden ayırıyordu, bir şeyler bekleyen bakışlar attılar, birbirlerine değil ama Nina'ya, sanki onları birbirinden uzak, farklı parsellerde görevlendirmesini umarcasına. Dikkate değer bir manzara, diye düşündü Siân. Adeta, (Azize Hılda'nın deyimiyle) insanî sevginin vefasızlığının yaşayan bir ibret öyküsü.

'Sanırım, bir şey buldum,' dedi biri saatler sonra, X-ray'den geçince bir tabut iğnesi olduğu anlaşılacak olan, üstü kabuk bağlamış bir pençeyi havaya kaldırarak.

Siân, saat dört buçukta, Azize Mary'nin kilise mezarlığından geçerek yüz doksan dokuz basamağa doğru ilerliyordu ki, Hadrian'ın en üstteki basamağa uzanmış olan kafasını fark etti.

'Hav!' dedi selamlamak istercesine. 'Hav, hav!'

Siân tereddüt etti, sonra el salladı. Magnus görünürlerde

yoktu.

Hadrian, bir an için, kilisenin taş sınırını tartmak ve Caedmon Çarmıhı'nın tabanını koklamak için durarak, Siân'a doğru koştu. İngiltere'nin ilk Anglosakson şairinin üzerine işememeye karar vererek, tekrar yola zıpladı ve Siân'la çok heyecanlı bir buluşma gerçekleştirdi.

Magnus onların yanına geldiğinde, Siân bir dizinin üzerinde, elleri köpeğin yelesine derinlemesine gömülüydü ve Hadrian, kadının suratını yalamak için havaya zıplıyordu.

'Kusura bakma, biraz kendimi kaybettim' dedi Siân, köpeğin sevgisiyle gereğinden fazla mutlu ve çılgın göründüğünü düşünürek.

Mack, bu öğleden sonra koşu kıyafetlerini giymemişti; onun yerine güçlü gövdesi, düğmeli bir gömlek, Çin işi ve pahalı bir çeşit süet ceketin altına gizlenmişti. Büyük bir naylon torba taşıyordu, fakat bunun dışında, Londra'daki bir kafede, az önce çağrı cihazına bakmış ve evi aramaya ikna olmuş genç bir doktora benziyordu. Siân Mack'ın böyle görünebileceğini kabul etmekte zorlanıyordu; onu hep (şimdi farkına varmıştı) sürekli olarak şort ve tişörtle, Whitby'in çevresinde, sonu gelmeyen daireler çizerek koşan biri olarak hayal etmişti. Bu düşünceye güldü, çekingenliği, kendini Hadrian'a aşırı derecede kaptırmasıyla azalmıştı. Mack'i ona gülmediğine inandırabilmek için aşağıya doğru bir bakış atarken, siyah deri ayakkabılarını; bu dev gibi ve gerçek olamayacak kadar çok cilâlı şeyleri fark etti. Daha da çok güldü. Kendinin çelikle kaplı botları çamura bulanmıştı ve uzun, iyice ıslanmış eteği diz bölgesinde lekeliydi.

'Sen ve Hadrian çok samimi olmasanız daha iyi olur,' dedi Mack. 'Senin o değerli kemiklerinden birini alıp kaçabilir.'

O kadar başarısız bir espriydi ki, Siân, bunu hiç kimsenin duymamış olmasından dolayı onu suçlayamayacağını düşündü. Mack'in gözlerini, şu pasaklı haline bakarken hayal ederek, büyük bir güçle ayaklarının üzerinde doğruldu ve hızla kendine geldi.

'Kitap ve broşürlerden okuduğun oldu mu?' diye sordu.

Kahkahalarla güldü. 'İkinci ziyaretinde bulunan bir Yehova Şahidi gibi konuşuyorsun.'

'Boş ver. Okudun mu onu söyle!' *Ona karşı katı o l*, diye geçiriyordu aklından.

'Tabii ki,' dedi gülümseyerek.

'Ve?'

'Çok ilginç,' dedi kadının şekilsiz mantosunu düzeltişini izleyerek. 'Benim araştırmamdan daha ilginç olduğu kesin.'

Beraber şehre doğru yola koyulduklarında, Siân hafızasını didik didik ederek Mack'in araştırma konusunu hatırlamaya çalıştı. Aslında şimdiye kadar bunu ona sormadığının farkına varabilmesi için rahat bir onbeş saniye geçmesi gerekti.

Yüzdoksan dokuz basamağın tepesine yakın dinlenme yerindeki banka ulaştılar ve Mack, eliyle oturmaları gerektiğini işaret etti. Oturdular, Hadrian da Siân'ın eteğine yaslanıp oturdu ve Mack naylon torbayı dikkatlice aşağıya indirip, parlak ayakkabılarının arasına yerleştirdi. Torbanın içinden çıkan sivri köşelere bakılırsa, torbanın içinde geniş bir karton kutu vardı.

'İçindeki araştırman değil, değil mi?' dedi.

'Hayır,' diye cevap verdi Mack.

'Nedir ?'

'Bir sürpriz.'

Siân'ın kazı arkadaşlarından biri, Michael, oturdukları bankın önünden geçti. Basamakları inerken, biraz çekingen bir halde, selam vermek için başını öne eğdi, Siân'ın yeni arkadaşına kendini tanıtmakla, onların özel alanlarını ihlal etmemek arasında kararsızdı. Birkaç saniyeden daha uzun sürmeyen, münasebetsiz, küçük bir karşılaşmaydı, fakat Siân bunun ona gizli, büyük bir heyecan verdiğini fark etmiş olmaktan utanıyordu; özel hayatını bir erkekle paylaşan bir kadın sanılmak ne kadar da hoştu! Bıraksalardı da, tüm dünya sıralı bir tören alayı gibi, bu bankın önünden geçseydi ve yalnız olmadığının canlı şahidi olabilseydi!

Allah aşkına, kendine hâkim ol! diye kendi kendini azarladı.

'Araştırmam,' dedi Mack, kendinden memnun bir şekilde hafifçe sırıtarak 'psitakosisin insandan insana insana geçip geçmediğiyle ilgili.' Siân anlamsız bir ifadeyle yüzüne baktığında, hafifçe sırıtması iyice büyüyen bir gülümsemeye dönüştü. Siân adamın ona soru sordurup sordurmayacağını düşünüyordu, fakat Mack, övgüye değer bir şekilde sordurmadı. 'Psitakosis' diye açıkladı 'halk arasında, papağan ateşi olarak adlandırılan bir hastalıktır; 'halk arasında' terimi nadir görülen bir hastalık için kullanabilirse tabi. Bu bir virüs, kafesteki kuşların... ımmm... vücut sıvılarının tozunu soluyarak yakalanıyorsun. İnsanlarda antibiyotiklere çok dayanaklı olan bir çeşit zatürree olarak ortaya çıkıyor. Ölümcüldü, bir zamanlar.'

Siân, ona göre, ' bir zamanlar'ın ne kadar zaman önce olduğunu merak etti. Geçmişte, 'Sağlık & Güvenlik' dergisindeki arkeolojik kazıları kapsayan belgeleri okurken kendi kendini karakabarcık veya Kara Ölüm'e (veba) yakalanmaktan korkmadığına iknâ etmesi gerekmişti.

'Bu senin hastalığın,' dedi, 'İnsandan insana *geçiyor mu*?'

'Cevap eskiden "Belki" ydi. Bunu kesinlikle "Hayır"a çevirmeyi hedefliyorum.'

'Hmmm,' dedi Siân. Daha sadece bir dakikadır oturuyor olduğu için, birden kendini bitkin hissetti, sol bacağı ağrıyordu ve şişmişti. 'İşte, eminim ki bazı insanların ruhunu sükûnete ulaştıracağım.' Oldukça mütevazı bir şeymiş gibi geliyordu kulağa ve Siân, dırdırcı olduğu hissine kapılarak kendini kötü hissetti. 'Hayır, gerçekten. Hastalıklar söz konusu olduğunda, bilmek her zaman iyidir, öyle değil mi?' Ona, duymazlıktan gelme konusunda oldukça kararlı olduğu kalçasındaki yumruyu hatırlatan, anlamsız bir yorumdu bu. Rahatsız olmuş bir biçimde yüzünü sildi. 'Kusura bakma, yorgunum.'

'Ölüleri mezardan çıkardığın başka bir uzun gündü demek?'

'Hayır, sadece dün gece çok iyi uyumadım.'

Mack yine takdiri hak ederek, kurcalamadı. Onun yerine 'Bütün bunları nerede saklıyorsunuz peki? Tüm bu iskeletleri demek istiyorum. Altmış tane, bir yerde okumuştum,' diye sordu. Kafasıyla Doğu Uçurumu'ndaki otoparkı gösterdi. 'Bir turist otobüsünü doldurmaya yeter.'

Siân, bulundukları yerden uzaklaşan, eve dönüş yoluna başlarken, buğulu yolcu otobüslerinin camından Whitby'e son bir kısa bakış atan, kalabalık bir iskeletler topluluğunu hayal ederek kıkırdadı.

'Yalnızca birkaç tam iskelet bulduk,' dedi. 'Genellikle yarım iskeletler ya da kırıntılar ve parçalar buluyoruz. Kil, iskeletlere insanların sandığı kadar iyi davranmıyor; aslında, başka herhangi bir yerde çok daha uzun süre dayanabilirler. Toprakta sıkışınca, ufalanıyorlar, yumuşuyorlar, gevşiyorlar. Bazen sadece kilde bir renk solgunluğu görürüz. Çok hafif bir belirti. Bunun için çok dikkatli ve çok yavaş hareket etmemiz gerekiyor.'

'Peki kim bu çıkardığınız insanlar; daha doğrusu kimdiler?'

Yalnızca bir kelime, Angle'lar, Siân'ın aklına ilk gelen şey oldu, bu da onun anî ve şiddetli bir suçluluk duygusuna kapılmasına sebep oldu. Tarih ne kadar da merhametsizdi, altmış insanın, büyük zorluklarla bağımsızlığa kavuşturduğu hayatlarını ham madde olarak ele alıyordu; (bu altmış ruh ki, hayatlarında, benzersizliklerinden ötürü takdir edilebilme hakları için, anne-babalarının gururunu, çocuklarının minnettarlığını, arkadaşlarının sadakatini kazanmak için savaşmışlardı) hepsini toza toprağa karıştırıyor, onları geçmişe ait tek bir kelimeye indirgiyordu.

'Onlar...Angle'lardı, muhtemelen,' diye iç çekti.

'Karbon-14 tarihlemesi yapılmadan emin olmak zor. Romalılar'dan sonra ve her durumda Norman Fethi'nden önce yaşadılar.'

'Hiç hazineleri var mıydı?'

'Hazine mi?'

'Altın, değerli mücevherler... Yumuşak birşeyle parlatılıp, İngiliz Mirası broşürleri için yeterli parlaklığa kavuşturulan bilezik ve kılıçlar...'

Siân bu konuşma şeklinden tahrik olmamaya kararlıydı. *Ona karşı katı ol*, diye telkin etti kendine. *Katı ama ağırbaşlı.*

'Bu insanlar ilk Hıristiyanlardı,' diye hatırlattı ona. 'Öldüklerinde yanlarında bir şey götürmeleri gerektiğine inanmıyorlardı. Biliyorsun: "Dünyaya çıplak geldim ve çıplak-"

'Ha!' diye alay etti, teatral bir zafer hareketiyle, işaret parmağını dimdik havaya kaldırarak. 'Bu şeyi okuyup bitirdim, unutma! 1920'lerde çıkardıkları tüm o gösterişli ama değersiz ziynetten ne haber? Broşlar, yüzükler ve her neyse? Azize Hilda'nın rahibeleri bunların içinde yaşıyordu, değil mi ?

Siân ona bakmaya tenezzül etmeyerek öne doğru eğildi, fakat onun yerine şefkatli bir şekilde Hadrian'ı okşadı. Sanki sahibiyle konuşmaktansa Hadrian'la konuşmanın daha iyi bir iş olacağına karar vermiş gibi, doğrudan köpeğin postuyla, sevimli suratıyla konuşuyordu. 'Bugünlerde insanlar rahibelerin Cehennem kadar yozlaşmış olduğunu düşünmeye *bayılıyor*,' diye fısıldadı. 'Bunu biliyor muydun Hadrian?' Hadrian'ın kulaklarını büzdü ve sanki insanların utançtan yoksun alaycılığı köpekgillerden masum bir hayvanın inancını azaltacakmış gibi, empati yaparak kafasını salladı. Bu durum insanları kibirli yapıyor, anlıyor musun? O dindar idealistlerin yoksulluk yeminlerine ihanet ettiklerini ve gösterişli cüppeler ve mücevherlerle amaçsızca ortalıkta gezindiklerini düşünmek, insanların içini ısıtıyor.'

'Peki öyle yapmıyorlar mıydı?'

Siân dikkatini Magnus'a verdi, elleri okşamaya devam ederken gözlerinin içine baktı. 'Kuşkunun onlardan yana olmasını tercih ederim. Manastırlar yalnızca manastır hayatına ait kurallar için değildi, biliyor musun? İbadet ve inzivaya çekilme yerleriydi.... aslında, herkes için. Birçok zengin insan orada son verdiler hayatlarına; evlenmemiş prensesler, dul

kraliçeler... Emekliye orada ayrılırlardı, hizmetçileriyle falan. Arkalarında yüzükleri, broşları, tokaları ve etajerleri bırakanların, bu güçlü kadınlar olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.'

'Öyle düşünmeyi istiyorsun,' diye şaka yollu takıldı Magnus.

'Evet, öyle düşünmeyi *istiyorum*,' dedi sesindeki keskin ve gergin ıslığı güçlükle gizleyerek. 'Hiçbir şeyi ispatlama şansı yoksa, neden alaycı olasın ki? Neden insanların en iyi taraflarını düşünmeyesin?'

Haylazlıkla gözleri parladı Magnus'un.

'Yapmaya çalıştığım şey de bu!' diye karşı çıktı yapmacık bir masumiyetle. 'Bu yaşlı rahibeler çok sönük bir hayat yaşamışlar gibi görünüyor. Onları hayattaki güzel şeylerle biraz neşelendirmek istiyorum.'

Siân çok iyi bildiği 12. Yüzyıl harabelerini hayal ediyordu, kafasında, Vikingler'in yıktığı, 7. Yüzyıl'daki kaybolmuş orijinalini yeniden inşa etmeye çalışarak.

'Şimdilerde "güzel hayat"ın anlamı komik...' dedi hüzünlü bir şekilde. 'Ve bir zamanlar ne anlama geldiği...'

'*Sen* Ortaçağ'da rahibeyken mi?' diye dalga geçti. Daha sonra, fazla ileri gittiğini hissederek, naylon torbasını yukarı doğru kaldırdı ve içinden dikkatle karton kutuyu çıkarttı.

'Neyse, sana birşey göstermek istiyorum. Herkesten daha fazla takdir edeceğin bir şey olduğuna eminim. Sen ki bir - neydi o?- doğal kaynakları koruma yanlısısın.'

'Koruyucu' dedi Siân, kendisine rağmen meraklanmıştı, Mack kutuyu açıp, buruşturulmuş tuvalet kağıtlarından yapılmış etiketsiz, rengi solmuş, mat, besbelli antika olan bir cam içki şişesini çıkarırken. Kutunun içinde büyük bir mum vardı; hayır bu bir mum değil, sıkışmış büyük bir kağıt tomarıydı. Suyun verdiği zarar ve elbette onu takip eden kötü yapılmış kurutma işlemi, tomarın katmanlarını eritip birbiriyle kaynaştırarak, onu büzülmüş bir silindir haline getirmişti. En üstteki katmanda elle yazılmış bir metin ve Siân'ın bir bakış-

ta hatasız biçimde, 19. Yüzyıl'a, hatta 18. Yüzyıl'a ait olduklarını anlayabileyeceği birkaç büyük harf vardı.

İstiyorum, istiyorum, istiyorum, diye düşündü.

Mack şişeyi, Siân'ın yüzüne doğru, kapağı yukarı gelecek şekilde tuttu, yavaşça çevirerek dünyanın en eski video oynatıcısında saklanmış olan bir web sayfasının başı gibi görünen yazıyı ortaya çıkardı.

'Bak, 'dedi. 'Hâlâ okunabiliyor.'

Thos. Peirson'ın itirafı, Tanrımız'ın 1788 yılında
Tam ve kesin bir Bilgiyle Zamanımın yaklaştığının bilinciyle,
İyi Karımın şimdi bile

Bu metnin, kendini rulonun içinde yutmadan önce göründüğü kadarıydı.

'Bunu nereden buldun?' Çok geçti, Siân sesindeki heyecan titremesini duydu ve (kahretsin!) o da fark edip sırıttı.

'Ben bulmadım, babam buldu. Şehir planlamacıları 1959'da yıktıklarında, Tin Ghaut'ın temellerinden çıktı. Buldozerler geri gelmeden eve getirdi.'

Siân, onun şişeyi tuvalet kağıdından yuvasına koymasını izledi. Bir nefes aldı, rastgele, heyecansız bir ton olmasını umduğu bir şekilde sesini kalınlaştırdı.

'Bu tomar açılabilir, biliyor musun? Bu adamın ne itiraf ettiğini bulabiliriz.'

'Sanmıyorum,' dedi Mack, şişeye üzgün bir şekilde parmaklarıyla dokunarak. 'Kağıtları çıkarmayı denedim. Pensle bile. Fakat kağıt sertleşmiş ve şişenin ağzından daha geniş. Elbette şişeyi kırabilirdim, fakat durum şu ki, bu kadar zamandır cam hiç kırılmamış; lanet olası, büyük buldozerler tarafından topraktan çıkarıldığında bile. Babam bunun bir mucize olduğunu düşünüyordu ve kabul etmeliyim ki, bu *güzel* bir şey. Onu paramparça etmek... Bilmiyorum... Biraz yanlış olur.'

Siân, adamın, antika şeyleri korumak konusundaki bu hafif, temel erdem pırıltısı karşısında duygulanmıştı, fakat aynı zamanda cehaleti karşısında sabırsızlanmıştı.

'Şişeyi paramparça etmeden keserek açmamızı sağlayan aletlerimiz var,' dedi. 'Şişeyi açabiliriz, kağıtları çıkartabiliriz, nazik bir şekilde ayırabilir, okuyabiliriz onları...'

' "Biz" kim? diye meydan okudu adam ona kibarca. 'Sen ve ben mi?'

Siân gülümsedi, adamın sağ tarafında durmaya hevesli bir biçimde. Onu, hazine kutusunun üzerine kapağı kapatırken hayal etti ve artık bu tomarın hayatından çıkartılmasına tahammül etmek çok zordu. *Bana ver onu, bana ver onu, bana ver onu*, diye düşünüyordu.

'Northumbria Üniversitesi'nde, bu şişeyi benim için açabilecek, tanıdığım bir adam var,' dedi. 'Kağıtları ben halledebilirim, hemen burada.'

'Mm.' Mack'in sesi teslim olmuş gibi gelmiyordu. Hadrian uzaklaşmıştı, huzursuzdu, insanların hem onu okşamasına, hem de, sonra bundan vaz geçmelerine dargındı. Yeniden Azize Mary'nin kilise mezarlığındaydı, Caedmon Çarmıhı'nın temeline sabitlenmiş alçak rölyef atları; şaşırtıcı bir şekilde, kulübedeki oyuncak köpeklere benzeyen atları düşünüyordu.

'Eee...' dedi Siân. 'Ne düşünüyorsun? Yapabilir miyim?'

Mack elini kutuya soktu ve ganimeti tekrar gösterdi.

'Tekrar eski haline getirebileceğinden emin misin? Aynen şimdiki haline?' Şişeyi kararlı bir biçimde ama büyük bir şefkatle uzattı. *İyi bir doktor olacaksın*, diye geçirdi içinden Siân.

'Tabii ki,' diye cevap verdi. 'Camın üzerinde incecik bir dikiş yeri, tüm göreceğin bu olacak. Ve bunu, kimsenin kolay kolay bakmayı düşünemeyeceği bir yere yapacağız.'

Mack, kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. 'Öyle olacak, değil mi?'

Fakat, Tanrı'ya şükürler olsun ki, şişeyi uzattı. Bir an onun ellerindeydi, bir sonraki anda ise, Siân şişeyi kendi ellerinde buldu. Bu aktarma sırasında tenleri birbirine değdi.

'Bana güven,' dedi Siân, heyecan dalgası, vücudundan, bileğinden ayak parmağına, toprağı arayan tehlikesiz bir elektrik akımı gibi geçerken.

O gece Siân nihayet başlayabildiğinde çok geç olmuştu. Şişeyi kesip açabilecek Northumbria Üniversitesi'nden arkadaşı Neville, akşam derslerini vermeyi bitirmeden onu görmek için müsait değildi ve sonra onu eve bekleyen karısıyla ilgili bir hikâyesi vardı. Siân, onu, karısını cep telefonundan aramaya ve acilen yapması gereken bir işi olduğunu söylemeye ikna etti. Sonra da ona, kullandığı lazer metodu konusunda övgüler düzdü.

'Gerçekten, Siân, yarına kadar bekleyemez mi?'

Neville, onu özel çalışma odasına doğru götürüp, daha az önce söndürdüğü ışıkları tekrar yaktı.

'Bu şey 1788'den beri beni bekliyor,' diye cevapladı Siân.

Saatler sonra, Mary Hepworth Odası'nın mahremiyetinde, kağıt tomarını eldivenli parmaklarla okşadı Siân. Nem kaybından dolayı, tahmin etmiş olduğu gibi hafifti, ama aynı zamanda umduğundan çok daha narindi. Ruloyu açıp, düzeltmek şeklindeki fantezilerini gerçekleştirmek söz konusu bile olamazdı. İlerleme yavaş, metodik, zahmetli olacaktı; bir şeyi zamanın vermiş olduğu zarardan kurtarırken hep olduğu gibi. Hiçbir şey kolay elde edilmiyordu.

Belli ki, bu kağıt bol jelatinle çirişlenmişti; bol miktarda hayvan derisi, toynağı ve kemiği kullanması açısından zengin bir jelatindi bu. Zamanında güzel, yumuşak ve parlak kağıt olmalıydı; fakat suyun zararı jelatini tutkala dönüştürmüştü. Ve sırılsıklam kağıdı, her ne tekrar kuruttuysa, kartonpiyere oldukça benzeyen bir şey gibi sertleştirmişti. Nazikçe cımbızla dürttü kağıdı ve kağıt, suların sürüklediği ağaç dallarının esnekliğiyle cevap verdi.

Minnet duyması gerektiğini düşünüyordu: hazine, kolaylıkla tamamen dağılabilecekken, hayatta kalmıştı. Fakat neden uzak geçmişten bir şey çıkartma süreci, kötü bir mesleğin en iyi tarafı olmak zorundaydı? Neden hiçbir şey, eski çağlardan taze ve bozulmamış bir şekilde ortaya çıkıvermiyordu? Neden tüm belgeler güzelliği bozulmuş ve hassas, tüm vazo-

lar kırılmış, tüm iskeletler noksan, tüm bilezikler paslı, tüm heykeller tahrip edilmiş olmak zorundaydı? Neden yalnızca Sappho'nun şiirinin küçücük kırıntıları hayatta kalmalıydı; neden *hepsi* ya da hiçbiri değil?

Tırnaklarını yedi, sinirliliğinin aslında yalnızca endişe olduğunun bilinciyle: neyi ortaya çıkaracağına dair duyduğu heyecan, işi yüzüne gözüne bulaştırma korkusu. Ceketini üzerine geçirdi ve tren istasyonunun yakınındaki benzin istasyonuna gidip dört değişik çikolata aldı. Otel odasına geri döndüğünde, üç tanesini yemişti bile ve cepleri ambalaj kağıtlarıyla tıka basa doluydu. Odasının kapısının girişinde, promosyon maden suyundan büyükçe bir yudum almak için bir süre durakladı. Sonra, son derece büyük bir dikkatle ve hafif tiksinerek, ameliyatı için kullanılacak alet ve gereçleri çıkardı.

Sabahın 3'üne doğru, Thomas Peirson'un itirafını, 21. Yüzyıl'ın ışığında dürtüklüyordu. Saatlerdir tomarı nemlendiriyor, resimli bir sıcak su tepsisinin üzerindeki bir metal ızgaranın üzerinde, yavaşça öne ve arkaya sarıyor, sonrasında mavi, plastik, parlak bir plasenta içine tekrar kapatıyordu. Sonunda kağıt biraz esnekleşmek için yeterince buhar emmişti ve jelatini tutan kısım çözülüyordu. Siân bir palet bıçakla, en dıştaki kağıdı çevresindekilerden ayırmaya başlamıştı artık.

Thos. Peirson'ın itirafı, Tanrımız'ın 1788 yılında
Tam ve kesin bir Bilgiyle Zamanının yaklaştığının bilinciyle,
İyi Karımın şimdi bile Doktor Cubitt & gözyaşlarına kapattığı aşağıdaki odanın kapısı için, bu kelimeleri yazıyorum.

Kağıdın lifleri fevkalade dayanıksızdı; kağıdın yapıldığı paçavra kötü bir biçimde dövülmüş olmalıydı. Thomas Peirson'un el yazısının kahverengi mürekkebi, rengini fazla kaybetmemiş olan fonda, kabul edilebilir derecede okunaklıydı, fakat kağıdın beyazlığı, paçavranın derinlemesine yıkanma-

sından çok, yepyeni (1788'de yepyeni diyelim) klorla beyaz latma tekniğiyle, yerinde bir ıslatmayla alâkalıydı. Kaçınılmaz olarak, beyazlatma kendi asit mirasını bırakmıştı ve Siân'ın bıçağının her nazik dürtmesiyle, ıslak yüzeyin zayıflamış parçası dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordu. Kahverengi mürekkepteki galik asit ve demir sülfatın kağıdı çürüterek 'e' ve 'o' harflerinde küçük delikler açması sonucu, kelimeler de tehlike altındaydı.

bu kelimeleri yazıyorum. Elli yıllık hayatımda

Ne olmuştu elli yıllık hayatında? Kağıdın lifi gevşemişti, bu da alt satırdaki kelimelerden birinin üst kısmına zarar vermişti. Siân durakladı, elbisenin kol kısmıyla gözlerine hafifçe bastırdı. Kağıdın biraz daha dinlemesine izin vermeli, kağıt bunu yaparken de biraz uyumalıydı.

Dışarıda, sokakta sarhoş bir erkek sesi, çok eski zamanlardan kalma, kökeni tartışmalı bir kelimeyi söyledi bağırarak ve bir kadın sesi gülerek cevap verdi. Tüm insanların var olmasını sağlayan eylem, kendi kökleri uzun süre önce kaybolmuş olan bir kelimeyi çağrıştırıyordu.

Siân kafasını yastığa koydu, bir bacağı yataktan dışarı sarkıyordu, öteki ise, yorgun bir biçimde şilteyi hareket ettiriyordu. Bir an için, işe tekrar başlamadan önce, biraz nemlensinler diye, gözlerini kapattı.

'Seni seviyorum, buna inanmalısın,' diye fısıldadı kulağına büyük elli adam. 'Senin canını kurtarmak için, kendiminkini riske atarım.'

Sesi o kadar samimi, o kadar aşkla dolu geliyordu ki, Siân başını omzuna yasladı ve hiç ayrılmamaya kararlı bir şekilde, ona sıkıca sarıldı.

Dakikalar sonra, elbette, (belki de saatler miydi?) kafası boynundan ayrılmıştı ve martılar çığlık atıyordu.

O sabah, daha sonra, güneş Kilise Caddesi'nin üzerinde yükseldiğinde ve yüz doksan dokuz basamak Doğu Uçuru-

mu'nun tepesine kadar parıldadığında, Siân basamakların başladığı yerde, harekete hazır bir biçimde dikildi, derin nefes alarak tırmanışa hazırlandı. Denizin keskin havası ona güç veriyordu ama aynı zamanda onu sersemletiyordu da ve Siân, derin mi nefes alsın, yoksa zarardan dönüp yola devam mı etsin, karar veremiyordu. Daha tırmanmaya başlamamıştı ki, yarım düzine nefes aldıktan sonra, uyuşukluğundan bir haykırışın sarsıntısıyla uyandı:

'Öldür Hadrian, öldür!'

Çınlayan ses Magnus'un yalancıktan hükmeden sesiydi, fakat Siân sesin nereden geldiğini göremiyordu. Tek bildiği, yüksek sesle havlayan, uzun dişleri görünen büyük bir hayvanın yoluna atladığı ve onu yere yıkmaya hazırlandığıydı.

'Hey!' diye bağırdı, yarı korku, yarı tanıma duygusuyla. Hadrian geri çekilip kıçının üzerine oturdu, keyifli bir biçimde hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Krem rengi burnu hâlâ hızla hareket ediyor ve dişleri hâlâ görünüyordu, fakat bu kez inciltili, aptalca bir gülümseyle.

'Ona acıma, oğlum,' dedi Mack, koşup görüş alanına girerek. Siân'ın hatırladığından daha uzun ve daha yakışıklıydı, yine atletik gereksinimlere uygun olarak soyunmuş, çıplak bacakları güneşte parlar durumdaydı, tişörtü, mızrak başı gibi aşağı doğru inen terden ıslanmıştı.

'Beni korkuttun,' diye azarladı onu Siân, Mack onunla aynı hizaya gelip kol ve bacakları sürekli hareket halinde, yerinde koşmaya devam ederken.

'Pardon. Acımasız espri anlayışı. Babamı sorumlu tut bundan.'

Yüzü kızarmış ve Sian şaşkın bir küçümsemeyle ağır adımlar atan ayaklarına ve kan pompalayan bileklerine bakıyor olsa da, bulunduğu yerde koşmaktan kendini alamıyormuş gibi görünüyordu Mack. Bu bir tiryakilikti, Siân bir yerlerde okumuştu. Egzersiz bağımlıları.

'Allah aşkına, hareket etme.'

'Harika bir gün!' diye cevapladı, kollarını güneşe genişçe

açarak, ayağının altındaki taşta tepinmeye devam ederken. 'Hadi gel, basamaklardan yukarıya doğru koşalım!'

'Sen buyur,' dedi Sian.

'Hayır, beraber!' Hadrian'ı, bir neşe krizi içinde öne doğru fırlaması için göndererek ilk basamağa sıçradı; ardından birkaç tanesini daha tırmandıktan sonra, aşağıya, Siân'a doğru geri koştu.

'Haydi, bana ne kadar zinde olduğunu göster!'

Siân utancından yerin dibine girmişti, adamın kabalığı karşısında sesi soluğu kesilmiş, kaskatı olmuştu. Mack, kadının endişesini fark ettiyse, bu durum onu daha da fazla kışkırtmıştı.

'Haydi ama; senin gibi ince bir genç kadın,' dedi nefes nefese soluyarak, 'birkaç basamağı koşarak çıkabilmeli.'

'Lütfen Mack...' Övgüsü aşağılamasından daha acımasızdı. 'Bunu yapma.'

'Her şey hızını ayarlamakla ilgili,' diye ısrar etti, utandığını gösteren yüzü o anda alev kırmızısıydı, fakat artık geri çekilemeyecek kadar çok ileri gitmişti. 'Bir nefes alıyorsun... her üç basamakta bir... altmış altı nefes...'

'Mack,' dedi. 'Ben bir uzvu kesilmiş biriyim.'

Mack bir süreliğine hızlandı, sonra aniden durdu. 'Tanrım,' dedi, yumruk halindeki elleri bedeninin yanından gevşek bir şekilde sarkarak. 'Özür dilerim.'

Hadrian, ona sataşmalarına karşı kin gütmeyerek, yeniden yanlarına gelmek için aşağı doğru koşmuştu. *Şimdi ne yapacağız?* der gibi bir Siân'ın, bir sahibinin yüzüne baktı.

Mack tişörtünün kenarıyla suratını sildi. Sinirli bir ebeveynden suratını saklamak için bir bahane bulan küçük bir çocuk. Çıplak karnını gösteren, bir Yunan heykeli gibi kaslı genç güzel bir adam.

Seni alçak herif, diye düşündü Siân. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum.*

'Hangi bacağın?'diye sordu Mack, kendine geldiğinde.

Siân sol bacağını kaldırdı, dengesini koruyabildiği süre

boyunca havada kıpırdattı.

'İyi bir protez,'dedi Mack, en iyi doktor ses tonunu kullanarak.

'Hayır *değil*,' diye cevapladı Sian sinirli bir şekilde. 'Rus malı, büyük ölçüde tahta. Bir ton ağırlığında.'

'Plastik bir proteze geçmeyi düşünmedin mi? Gerçekten hafifler ve şimdilerde-'

'Magnus,' diye uyardı onu Sian, hayret dolu bir kahkaha ve keskin öfke arasında kalarak, 'seni ilgilendirmez.'

Magnus, Siân'ı rahatlatan bir şekilde, yapay kol ve bacaklar hakkındaki şüphesiz ansiklopedik (eğer 'ansiklopedik' prostetik şirketlerinin doktorlara gönderdiği parlak promosyon broşürleriyle profesyonel aşinalık için doğru kelime ise) bilgisini zorlukla yutkunarak konuyu değiştirdi.

'Özür dilerim,' dedi, sesi gerçekten aklı başına gelmiş gibi gelerek. Hadrian harekete geçmek için sabırsızlanarak, ortalarında kımıldanıp durdu, tüylü siyah alnı yalvarmaktan dolayı kırıştı. Siân okşadı onu ve bu, kendini iyi hissetmesine neden oldu, bunun üzerine dizinin üzerine çömeldi ve biraz daha okşadı hayvanı.

Mack de çömeldi ve Siân'ın eli baş ve yeleyle meşgul olduğu için, Siân'ın geri çekilmeyeceğini umarak, köpeğin karnını okşadı.

'Bacağını nasıl kaybettin?' diye sordu yumuşak ve nazik bir şekilde, bir hastaya sorular soran doktor gibi değil de, kanlı detayları bilme merakıyla alçalmış, ortalama bir insan gibi.

Siân iç çekti, artık ona kızgın değildi ama 'kaybetmek' kelimesinin bu durumda ne kadar saçma, yakışıksız ve aynı zamanda yargılayıcı olduğuna takılmıştı. Sanki bacağını dalgınlıkla bir otobüste unutmuştu ve bacağı hâlâ bir yerlerde, bir kayıp eşya bürosunda, sahipsiz bir biçimde duruyordu. Sanki, içindeki acı öldürmeye hazır olduğunda, hayatını, bir şemsiyeyi kaybeder gibi 'kaybedecekti'.

'Bosna'da kaybettim,' dedi.

Mack etkilenmişti. 'Savaşta mı?' dedi. Mack'in onu, ilginç bir biçimde, kahramanca bir şeyler yaparken hayal ettiğini biliyordu: yaralı çocukları yanan bir enkazın altından çıkarmak ve bir düşman mermisine maruz kalmak gibi.

'Evet, ama aslında savaşla hiç ilgisi yoktu, gerçekten,' dedi. 'Oradaydım çünkü erkek arkadaşım gazeteciydi. Ve Goradze'de bir bardan çıkarken bir araba beni ezdi, tam da yaya kaldırımının üzerinde. Direksiyonda sarhoş bir genç vardı.' Mack'in inanmayan bakışlarına karşılık, sinirli bir biçimde kaşlarını çattı. 'Her yerde sarhoş gençler var biliyor musun? Bosna'da bile, savaş zamanlarında bile.'

'Peki erkek arkadaşın?'

'Ne olmuş erkek arkadaşıma?'

'O... yaralandı mı?'

'Öldü-'

'-Çok üzüldüm-'

'-Dört hafta sonra, bir keskin nişancının atışıyla. O sırada beni terk etmişti bile. Yalnızca, o ve sakat birinin birlikte olamayacağını gördüğünü söyledi. Tüm hayatını, bana bakmaya adaması gerekeceğini düşündü.'

Mack, hiç tanışmadığı bir hemcinsinin suçundan utanç duyarak, yüzünü buruşturdu.

'Gayet iyi bir şekilde işin içinden çıkmışsın ama,' dedi.

'Teşekkür ederim.'

'Kimse tahmin etmez.'

'Bana yüz doksan dokuz basamağı koşmayı denetmedikçe, hayır.'

'Gerçekten çok özür dilerim.'

Siân Hadrian'ın kafasını okşadı. Bu köpeğin sahibini zor durumdan kurtarmak için gidebileceği en uç noktaya kadar gitmeye niyetliydi. *Bırak terlesin*, diye düşündü. Mecazî anlamda, elbette. Gövdesindeki her bir kas zaten bu şeyle tanımlı görünüyordu.

'Pişmanlıktan bahsetmişken,' dedi. 'Şişedeki mesajın, itirafın..'

'Evet?' Mack konunun değişmesini minnettarlıkla karşıladı, başı saygıyla yukarı kalktı.

'İş sandığımdan çok daha çetrefilli. Senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermen gerekecek Mack: belgenin ne dediğini bilmek mi, yoksa istediğin gibi kalmasını sağlamak mı? Şeklini kastediyorum. Bu sayfaları ayırarak soymayı başarırsam, başarılı olacağım. Onları sana bir şişenin içinde sıkışmış güzel bir tomar olarak veremem.'

'Peki ne öneriyorsun?'

'Hiçbir şey önermiyorum,' dedi, onu nazikçe istediği yöne çekerek. 'O, senin kuşaktan kuşağa geçen değerli şeyin, Mack. Şişeyi tekrar kapalı olacak şekilde yapıştırıp, yarın sana verebilirim.'

Sian, Michael'in basamaklardan yukarı doğru geldiğini farkettiğini göstermek ve küçük, beceriksiz adamı neşeyle selamlamak için arkasını döndü. Michael kafasını salladı, gözlerini şaşılaştırdı, rahatsız etmemek isterken, neredeyse kendi ayağına takılarak. Siân Michael'in miyop gözlerinde, o ve Mack'ın, tökezleyen, meydana çıkmış, yalnızca analiz için uzmanlara aktarılabilecek bir aşk macerası muamması olduklarını görebiliyordu. Tatlı, utangaç, küçük adam; nasıl da küçümsüyordu Sian onu...

'Bilmiyorum,' diyordu Mack. 'Onda sihirli bir şey var, bu haliyle...'

'Aslında, yapabileceğimiz birşey var,' dedi, onu yeterince yumuşattığının farkına vararak. 'Sana kartonpiyerden yeni bir tomar yapabilirim, en dıştaki sayfanın bir kopyasını dışa koyabilirim. Bu tür şeyleri nasıl eski ve otantik gösterebileceğimi biliyorum. Orijinal kağıtlar not tahtasına monte edilebilir, olması gerektiği gibi korunabilir ve böylece, babanın bulduğuna oldukça benzeyen bir replikaya sahip olabilirsin.'

Mack güldü.

'Daha çok tarihi sahtecilik, ha?'

Sian doğruca adamın gözlerinin içine baktı.

'İtirafın ne dediğini bilmek istiyor musun, istemiyor musun?'

Üç saniyeden fazla düşünmedi. 'İstiyorum,' diye teslim oldu Mack.

O gün öğleden sonra, Siân ve kazıdaki meslektaşları, Ortadoğu'ya taşınan Keira ve Trevor'a hoşçakal dediler. Onların evine, Kuzey Galler'den gelen 'çok iyi insanlar' (asırlardır birlikte olan bir başka evli çift) yerleşmişti bile. Birbirleriyle uyumlu süveterler ve hemen hemen aynı ayakkabıları giyiyorlardı. Çalışırken birbirlerine fısıldıyor ve birbirlerini omuzlarından ya da kafalarının yanından öpüyorlardı. Siân sevimli olduklarını çok iyi biliyordu, ama mantıksız bir duyguyla, onlardan hoşlanmıyordu. O kadar mutluluk kokuyorlardı ki, Whitby'ın Doğu Uçurumu'nun açıkta kalan burnunda bile, koku son derece etkileyiciydi.

İstiyorum, istiyorum, istiyorum.

Üç buçukta, bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı ve sit denetçisi o günün kazısının sonuna gelindiğini ilân etti. On dört arkelogdan ön üçü aceleyle sağanak yağmurun altında ortalığa yayıldı, yeni bir Manastır Tasfiyesi'nden kaçan keşiş sürüsü gibi, naylon kapişonlar ve plastikten özel kıyafetlerin altında, gövdelerini öne doğru eğdiler. Daha genç olanlar, modern dünyanın hayal edilemez lüksünü kucaklamakta özgür bir biçimde, aşağıdaki şehre doğru hızla koştular.

Siân, yağmurluksuz ve şemsiyesiz, yağmur kafa derisine işlerken ve boynundan aşağıya süzülürken, ayaklarını nereye bastığına bakarak, dikkatle, su üzerindeki yağ tabakasının ve tehlikeli arazinin üzerinde yürüdü.

Birkaç saniyede bir, yüz doksan dokuz basamağa bir bakış atıp umutsuzca Mack ve Hadrian'ın onunla görüşmek için geleceğini düşündü. Gelmiyorlardı elbette. Yine de ufukta görünecek olan, merdivenleri koşarak çıkan, bir eli yukarıda şemsiye tutan Mack'in hayalini besliyordu. Acınacak bir durumdu. Azize Hilda görseydi, kafasını üzüntüyle sallardı.

Genellikle, Siân'ın bilincinde hiçbir şekilde kaydolmayan

manastır harabeleri ve Azize Mary Kilisesi arasında kalan otopark, bu kez içinden geçerken ona yoğun bir sıkıntı veriyordu. Bu otoparkın orada ne işi vardı, kutsal bir yeri otomobil hurdalarıyla darmadağın ederek? Bu kasvetli hisar hendeğinin altında bir yerlerde gömülü beton yığını, bu petrol lekeli, göze batan çirkin şey, ibadet yerleri ve sade Hıristiyanlar tarafından bin yıldan fazla zaman önce inşa edilmiş diğer binaları toprağa gömüyordu. Bu çöplüğü ne temizleyebilirdi ki, bir bombadan başka?

Siân, birdenbire aklına gelen korkunç manzaranın hatırası karşısında irkildi; Bosna'da duyduğu kurşun seslerini, onu, olay yerinden birkaç mil uzakta, yatakta uzanırlarken Patrick'in kolunun kıvrımının daha derinine sığınmaya iten patlama ve gürültülerin sesini hatırladı.

'Farz edelim ki yıldırımdı,' diye rahatlatmıştı onu Patrick. 'Sana zarar veremez.'

'Üzerine düşmezse tabi,' diye cevap vermişti Siân.

'Zaten o zaman hiçbir şey hissetmezsin,' demişti Patrick, neredeyse uyuklayarak.

Yalandı tabi. Hiç kimse acısız ölmüyor. Uzun zaman önce kaybedilen bir vücut uzvu bile insanın canını acıtmaya devam ediyor.

Siân Whitby'in caddelerinde yiyecek bir şeyler aramak için, bir saatten fazla yürüdü. Satışa sunulmayanların dışındaki hiçbir şeyin çekici gelmediği o sapkın ruh hallerinden birindeydi. Sulu yemekler, lezzetli şeyler ve mekânın içinde birbirlerine bağıran köylü garsonlarla, canlı bir Yunan veya Türk restoranı; işte bu iyi olurdu. Ya da acılı erişte, küçük bahar ruloları ve acılı çorbayla bir Çin büfesi. Kesinlikle balık ve patates kızartması yiyebilecek bir ruh halinde değildi, ki bu Whitby'da son derece uygunsuz bir durumdu.

Bir camdan ötekine, bir caddeden diğerine geçerek, buğulu vitrinlerden içeriye baktı ve ona çeşitli gizli şekilleriyle, lapa gibi bezelyeyle, turşu haline getirilmiş yumurta, köri sos,

et suyuyla servis edilen morina balığı ve patates sunan mönüleri okudu. Plough Inn'in ön kapısındaki bir levha 'Özür dileriz, bugün yemek yok' diyordu. Umut vaat ediyor görünen bir lokanta akşama kadar açık değildi. İstasyonun yakınındaki Tandoori iyi bir yerdi, fakat dün orada yemişti ve ayrıca, hemen o anda bir şey yemek istiyordu.

Sonunda nehrin karşısındaki bir kafede muzlu ve dondurmalı krep yedi. Dondurmayı pancake'in üzerine koymak yerine içine sarılı şekilde servis ediyorlardı, dolayısıyla ilk kesiği dişsiz bıçağıyla da yapmış olsa, tüm hadise ılık bir bulamaçtı zaten. Kaybolan sıcaklığı kovalayarak, çok hızlı yedi, sonra da rahatsızlandı.

Azize Hilda'nın rahibelerinden biri olsaydı, diye düşündü, arkadaşlarıyla birlikte, ekmek ve şaraptan oluşan akşam yemeğini yerdi. Havada bir halka çizerdi ve birisi ona sağlığa yararlı bir şey uzatırdı ve kulağında en iyi kırk şarkı gibi rahatsız edici ve anlamsız sesler çınlamazdı.

Hayal etmeye devam et, hayal etmeye devam et.

Pancake'inin parasını ödedi ve her şeyi taçlandırmak için, Magnus'un, elinde yukarı doğru tuttuğu bir şemsiyeyle, ufuktaki zirveye çıkan hayalini aklından hiç çıkaramayarak otelinin yolunun üzerindeki köprüyü geçti.

Siân'ın ertesi sabahki kâbusu, her zamankinden daha ustalıkla kurgulanmış bir varyanttı. Bu versiyonda, titreyen sinir ve atardamarları yeniden birleşme kabiliyetlerini kaybetmeden, şiddetle acı veren başının nereye düştüğünü bulmak ve boynunun üzerine geri koymak için yalnızca birkaç değerli saniyesi vardı. Yönetemeyecek kadar güçsüz olduğu başsız bedeni yeri yoklayıp, el yordamıyla ilerlerken, kanlı boynu, soluk soluğa kalmış, iğrenç, düdük makarnası gibi gözüken bir şeyle doluyken, bilinci ikisi arasında bir yerlerde yüzüyordu. Başı, açık kapıya yakın bir yerde, sarp merdivene birkaç santim mesafede, gözleri sağa sola hareket ederek, arzulu dili tara-

fından yalanmış, kuru dudaklarıyla yerde duruyordu. Ani bir çarpmayla, Siân yerde, yatağının yanında uyandı.

Gerçekten aklımı kaybediyorum, diye düşündü.

Yine de, iyi tarafından bakıldığında, oldukça iyi ve az rastlanan uzunluktaki saatler boyunca uyumuştu. Martılar damın üzerinde daireler çizerek dönerken, tereyağı sarısı güneş ışığı usulca titreyerek eğimli pencereden içeriye doğru parlıyordu. Çığlık sona ermişti ve aşağıda kahvaltı servisi yapılacaktı. En çok mutluluk verecek olan şey ise, bir önceki gece Thomas Peirson'un itirafında önemli bir ilerleme kaydetmiş olmasıydı.

Yatmadan önce, en dıştaki sayfanın tamamını kurtarmayı başarmıştı. Aşınan mürekkeple birlikte kaybolan şu 'o'lar ve 'e'ler dışında, başka bir aksilik olmamıştı; mümkün olan en büyük yumuşaklıkla, ani ve şiddetli hazımsızlık sancılarını ve... sol kalçasındaki yumru her ne ise, duymazlıktan gelerek devam etmişti. Yumru daha ele gelir ve daha sancılı bir hal almıştı, ama Siân bunun onu yıldırmasına izin vermedi. Sonunda Belgrad'daki hastaneden çıktığında, her bir hantal adımının protezinin yastıklı kalıbında yankılandığını hissederek, bir daha hiçbir hastane yatağında yatmayacağına yemin etmişti. Bu yeminine sadık kalacaktı. Ve yakında ölmeye mahkûm da olsa, en azından, bu itiraf konusunda iyi bir iş çıkarttığını bilerek ölecekti.

Şimdiye kadar açtığı kısmın aceleyle karalanmış bir kopyası, çift kişilik yatağının kullanılmayan yastığında seriliydi. Ne yazık ki, kapağında bir *Star Wars* aktrisi olan küçük, ucuz bir not defterine yazılmıştı, fakat bu önceki gece eline geçen tek yazı kağıdıydı ve Thomas Peirson'un sırlarını Mack'le paylaşmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, bekleyememişti. Mack bunu gördüğünde mutluluktan göklere uçacaktı. Tam da cinayet sırlarına meraklı tipte bir çocuğa benziyordu, bunu tahmin edebiliyordu.

Bir önceki günden üzerinde kalan eteği sıyırıp yere attı ve yukarı kaldırıp güneş ışığına tutu. Çamaşırhaneye gitmeye

iyice ve gerçekten uygundu; bugün temiz bir şey giyecekti. İlk sayfayı kutlamak için.

İşe gidinceye kadar, yolda ucuz, küçük *Star Wars* not defteri Siân'ın ceket cebinde bir delik açtı ve kulakları Mack'ın sesine veya Hadrian'ın ağır soluklanmasına odaklanmıştı. Buna rağmen her iki ses de ona ulaşmadı ve insan kalıntıları bulmak için toprağı tırmalamaya başlayarak kazıdaki arkadaşlarına katıldı.

Öğle yemeği zamanı, aşağıya, köşke doğru gezintiye çıktı ve manastır zemini dışındaki dünyayı seyretti. Hiçbir şey. Aşağıya, Loggerhead Avlusu'na gidip Mack'i evinde ziyaret etmeyi düşündü, fakat bu ona pek doğru gelmedi.

Sonuçta, beni öldürebilir, diye düşündü; sonra şaşkın bir biçimde gözlerini kırptı bu fikir karşısında. Nasıl bir şeydi bu düşündüğü! Yine de Mack ona gelinceye kadar bekleyecekti.

Manastır harabelerinin arasında gezinmeye devam etti. Güzel öğle tatili havası, kazı alanına ziyaretçileri (sadece turistleri değil, aynı zamanda İngiliz Mirası personelini de) çekiyordu. Bir köşk çalışanının oğlu ve kızı, Bobby ve Jemima, harabelerin arasında kahkahayla çığlık atarak koşuyorlardı. Yedi ve altı yaşındaki çocuklar, sürünen ayaklarının, ayak darbelerinin, çimenli ana nefe yayılmış olan taş bölümü aşındıracağından zerre kadar endişe etmiyorlardı. O kadar küçüktüler ki aslında, sonuçları hakkında endişe etmeksizin birbirlerini öpebiliyorlardı.

'Merhaba Bobby! Merhaba Jemima!' diye bağırdı Siân, el sallayarak.

Çocuklar ortadan kaybolmuş olan kilisenin kutsal papazının giysilerinin konulduğu odanın yakınında, düz bir şekilde yere yatarak ve zıplayıp havada dönerek, parmak uçlarında zarafetten yoksun bir biçimde yuvarlanarak üzerlerini kirletiyorlardı.

Jemima, bir başka dönüşün ardından, başı dönmüş biçimde ayaklarının üzerinde sallanıyordu; Bobby ise tuhaf, boş bir

ifadeyle, taş bir dikdörtgenin üzerine uzanmış, gözünü dikmiş gökyüzüne bakıyordu.

'Kadının zıplamasını seyretmeye çalışıyoruz,' diye açıkladı.

'Hangi kadın?'

'Tepeden atlayan hayalet kadın.'

Bobby parmağıyla işaret etti ve Siân manastırın çocuğun kirli parmağının, damsız desteklerine doğru uzanan çizgisini takip etti. 'Üç kez dönüyorsun, sonra mezarda yatıyorsun, sonra onu görüyorsun.'

'Onu hiç gördün mü?' dedi Siân.

'Hayır,' dedi Jemima. 'Yeterince hızlı dönmedik.'

Ve ikisi de koşarak ve gülerek uzaklaştılar.

Siân taştaki çukura, kendi kendine, batıl inançlı çocuklar için oyuncak bir lahit olmadan önce ne işe yaradığını sorarak, tepeden baktı. Daha sonra manastırın desteklerine bakıp, onlarla beraber hareket eden, dökümlü beyaz eldivenli, çıplak ayaklarıyla taşın cambaz ipine, bir uyurgezerin güveniyle basan bir kadın düşündü.

'HAV!'

Köpek, hemen yanı başında selamlama havlamasını yapınca, Siân neredeyse yerinden fırladı. Sersemleyip sendeledi ve dengesini yeniden kazanmak için ufak bir dans hareketi yaptı, ki bu da Hadrian'ın çok hoşuna gitti.

'Cidden, Hadrian,' diye azarladı onu. 'Sana *bu* numarayı kim öğretti ?'

'Babam, diye tahmin ediyorum,' dedi arkasında rahat rahat yürüyen Mack. Siyah bir kot pantolon ve kolları dirsek hizasında sıyırılmış, gri bir Nike sweatshirt giymişti; hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

'Doğru, gideni suçla bakalım,' dedi Siân.

'Ama *doğru*,' diye itiraz etti Mack. 'Ben, yalnızca suç işleyen bir yetimle sıkışıp kalmış bir besleyici ve bakıcıyım. Öyle değil miyim ha, Hadrian?' Köpeğin sırtına, sevgi belirtisi olarak, neredeyse onu tokatlar gibi kuvvetlice vurdu.

'Beni görmek için 1.70 Pound ödemen gerekmiyordu,' dedi Siân. 'Ben gelirdim.'

Güldü. 'Git başımdan. O itirafta ne yazdığını öğrenmek istiyorum.'

'Günde bir sayfa elimden gelenin en iyisi,' diye uyardı onu Siân.

'Ne koparabilirsem kârdır.'

Siân not defterini ceketinin cebinden çıkarttı, Prenses Bilmemkim'in ismini içinden okuyup geçti ve birdenbire yüksek sesle okumaya başladı:

Thos. Peirson'ın itirafı, Tanrımız'ın 1788 yılında
Tam ve kesin bir Bilgiyle Zamanımın yaklaştığının bilinciyle,
İyi Karımın şimdi bile Doktor Cubitt & gözyaşlarına kapattığı aşağıdaki odanın kapısı için, bu kelimeleri yazıyorum. Elli yıllık Hayatımda balina avcısı ve daha sonra Yağ Tüccarı oldum; aileme bana tanınan imkânlar çerçevesinde en iyi konforu sundum ve Tanrı'ya teşekkür amacıyla verebileceklerimi verdim. Beni tanıyan herkes, kimseye kötülük yapmayacak bir adam olarak tanırlar.

Buna rağmen, Yaratıcımla buluşmaya hazırlanırken, önüme koyduğu bir hatıra var; bana hatırlattığı tatsız bir sahne. Şimdi Hararetle soğuk olan ellerim, boynunun -sevgili Mary- etinden başlayarak ısınıyor gibi. Ne de narin, kusursuz, büyük ellerimin arasına çapa ipi rodası gibi oturan bir boyun.

İlk başta, onu boğmaktan fazlasını yapmak istemiyordum; boğazının üzerinde yanlış anlaşılamayacak izler bırakmak. Fakat o soyulmuştu, onu daha fazla soymak istemiyordum; yalnızca onu kasaba halkının gazabından kurtaracak ve onun İnananların yanında istirahatini sağlayacak kadarını yapacaktım. Dolayısıyla, onu sadece boğmaya karar verdim. Fakat

Siân kafasını kaldırıp Mack'e baktı.

'Fakat?' diye meraklandı.

'Bu kadar, şimdilik. Bir sayfa ve bir parça daha.'

Mack kafasını geriye attı, dinlediklerine yoğunlaşarak gözlerini kıstı.

'Belki de onun bir vampir olduğunu düşünüyordu,' dedi bir dakika sonra. 'Belki de, güneş doğduğunda uzun sivri dişlerinin çıkacağını düşünerek, onu uyurken boğazladı.'

'Sanmıyorum,' diye iç geçirdi Siân.

'İyi ama Whitby Dracula'nın memleketi, değil mi?'

'1788'de değildi,' dedi kendini daha bıktırıcı bir açıklamadan alıkoyarak.

'Romanın ne zaman yazıldığını çok iyi biliyorum,' diye homurdandı Mack. 'Fakat belki de Bram Stoker Whitby'daki herkesin vampir delisi olmasından- kelime neydi?- *esinlenmişti.*'

'Zannetmiyorum. Bence Whitby insanları arkadaşlarının Kuzey Denizi'nde boğulmasından korkuyorlardı, siyah pelerinle ortalıkta koşuşan Transilvanyalı kan emicilerden değil.'

'Fakat, oldukça batıl inançlılardı, değil mi? Bu 18. Yüzyıl Yorkshire insanları?'

'İster inan, ister inanma, ama ben o zamanlar hayatta değildim. Ama adamımız Thomas Peirson'un, birini boğazladıysa, bunu burada henüz doğmamış bir romancı tarafından henüz kaleme alınmamış bir hikâye yüzünden yapmadığından emin olabiliriz,' dedi Siân.

Aklına birşey gelince, Mack'in gözleri biraz donuklaştı. 'Babam bana Kont Dracula'nın mezarını göstermişti bir kez, Azize Mary'nin kilise mezarlığında. Altı yaşında falan olmalıydım.'

'Ahlâksız adam. Korktun mu?'

'Dehşete düştüm; günlerce kâbus gördüm. Fakat bu hoşuma gitti. Korkudan daha heyecan verici bir şey yok, öyle değil mi?'

Zorlukla yere baktı. 'Bunu bilmiyorum.'

'Tamam, belki *bir* şey var,' diye kabul etti. Sesi yumuşak, derin, iyi geliyordu; hafif bir müstehcenlik tonu, başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar belirgindi.

'Sana birşey söyleyeceğim,' dedi Siân, yüzü kızararak. 'Neden bana mezar taşını göstermiyorsun?'

Doğu Uçurumu mezarlığı yüzlerce insan için, yeryüzündeki son istirahat yeri olabilirdi, ama Hadrian için bu çimenli burun, kesinlikle Cennetti. Yeşillik üzerinde hızla koştu, mezar taşlarına, sanki kendisi için özellikle konulmuş sporcu engelleriymişçesine daha çok deniz kıyısında üzerinde kabartma şeklinde KÖPEK PİSLİĞİ yazan, siyah, güzel kaplarmış gibi muamele ederek, üzerilerinden sıçradı. Değerlendirilecek bu kadar büyük bir oyun alanıyla, sahibi ve sahibesinin, burada her ne için bulunuyorlarsa, yapacaklarını yapmalarına izin vermekten oldukça hoşnuttu.

'Bu kadar yıl sonra, bulabilir miyim bilmiyorum,' dedi Mack, kocaman sağ elini gözlerine siper yapıp bakarak.

'Kendini o küçük çocuğun yerine koy,' diye önerdi Siân.

Güldü ve ayağını kaldırdı. 'Dalga geçiyorsun herhalde.'

Her ikisi de aynı anda Siân'ın, yüz doksan dokuz basamakta, onun için havaya kaldırdığı protezli bacağı hatırladı. O anda Mack gerçeği anladı ve Siân, adamın onun vücudunu ve bu vücut önünde çıplak bir şekilde uzansa kendini nasıl hissedeceğini hayal ettiğini şüphe götürmez bir kesinlikle biliyordu.

Mack ona doğru uzandı, avuç içiyle omzunu kavradı.

'Bak, her şey yolunda,' dedi.

Siân, yüzü başka yere bakarak önünden yürüdü.

'Bu mezarların çoğu, ama çoğu boş, bunu biliyor muydun?' dedi canlı, bilgilendirici bir ses tonuyla. 'Denizciler denizde kaybolurdu ve aileler cenaze töreni düzenleyip, bir mezar taşı dikerlerdi...'

'Aaa, yine tarihi hile...'

'Hiç de değil. Farklı bir tarih var burada; sevenlerin yasının gerçekliği.'

Tereddütle mırıldandı. 'Ben pek de yas adamı değilim Siân. Ölüyü göm, yaşamaya devam et, benim sloganım bu.'

Neden olduğunu bilmeden ürperdi Siân. Şimdiye kadar, Mack'in hiç ismini söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordu. Söyleyiş şekli, uzunca bir süre duraklayıp, dilinde yayarak

'Siân' deyişi, bir doyuma ulaşma sesi gibi çıkıyordu ağzından.

Bir beş dakika daha civarı gezindiler, fakat Mack'in babasının Dracula'nın olduğunu söylediği, işaretlenmemiş mezarı bulamadılar. Buldukları, Siân'ın bir kitapta okumuş olduğu bir şeydi: sayısız çocuk neslinin Humpty Dumpty ve Tom Thumb'ın mezarları olduğuna inandırıldıkları, bitişik bir çift mezar taşı; bir tanesi ovaldi ve yerde yassı bir biçimde duruyordu, diğeri ise, çok küçük, dik duran bir minyatürdü.

'Babam bunu bana hiç söylemedi,' dedi Mack.

'Peki, işte yine aynı şey: ona ait bir kara leke daha.'

Neşeyle her taraftan toprak parçalarını kazıp çıkartan Hadrian'ı alıp getirmeye gittiler. Siân yürürken, güneş ve yağmurun aşındırdığı mezar taşlarına bakarak, hâlâ okunabilir durumda olan tuhaf isimleri okuyordu. Deniz suyu ve yüzyılların rüzgârı ince detayları silmişti ve karnı acıkmaya başlarken, taşları yakından inceleyecek ruh halinde değildi. Fakat aniden, ikinci bir kez dönüp baktı ve geriye doğru tökezledi.

'Bu bizim adamımız!' diye bağırdı. 'Mack! Bu bizim adamımız!'

Mack fırlayarak yanına geldi; o ve Hadrian, ikisi de. Önlerinde, yerde biraz eğri duran ve üzerinde açıkça THOMAS PEIRSON, BALİNA AVCISI VE YAĞ TÜCCARI yazan uzun bir mezar taşı vardı. Metnin geri kalanına göre, adam Catherine'in kocası, Anne ve Okunaksız'ın babasıydı. İtirafında öngördüğü gibi 1788'de ölmüştü, fakat pişmanlık duyulacak bir şey yaptığına dair bir ipucu yoktu. Ya da 'Tanrı'nın merhametinin ruhuyla olması'nı gerektirecek kadar büyük bir şey değildi.

Peirson'un mezar taşının keşfi Mack'i harekete geçirdi, onu diğer taşların oradaki havayı koklamaya, gözlerini kısarak yazıtları okumaya yöneltti. Sanki bundan önce şişedeki hazinesinin tuhaf bir yadigârdan daha fazlası olduğunu; hâlâ dışarıdaki dünyayla sıkıca bağlantılı olduğunu, anlamamıştı.

'Kurbanı da burada mı diye merak ediyorum,' diye mırıldanıyordu, bir mezar taşından diğerine dolaşırken. 'Mary...Mary... Keşke daha az kullanılan bir ilk ismi olsaydı... Kendisine ilginç gelen parçaları okuyarak, bir mezar taşı yazıtına doğru eğildi. "...otuz dört yaşında..." Fakat ölüm nedeni yazmıyordu... Yazık...'

Davranışında Siân'ın tahrik edici bulduğu bir şey vardı.

'Bak, Doktor Magnus, burası bir mezarlık, bir hastane morgu değil. Bu mezar taşları insanların hatıralarını yad etmek için buradalar, senin merakını gidermek için değil.'

'*Benim* merakım derken, ne demek istiyorsun?' diye sert bir biçimde cevap verdi. 'İkimizden hangisimiz kazıp ölü bedenleri çıkartıyor, insanların kemikleriyle ortalıkta geziniyor?'

Siân topuğunun üzerinde döndü ve yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Birbirleriyle ne içgüdüsel, ne aciz bir biçimde tartışmışlardı! En son bu kadar çok tartıştığı kişiye, sonsuz aşkını ilân etmişti sonunda; onunla bir savaş alanına gitmesinden ve onu üzerlerine gelen bir arabanın çarpmasından korumak için kendini siper etmesinden hiç bahsetmeyelim. Onun için hiç umut yoktu; buna mahkûmdu.

'Bunu fazla büyütmeyelim,' dedi Mack arkasından yetişerek. 'Seni yemeğe çıkarabilir miyim?'

Hayır demeyi denedi, fakat şimdi Hadrian yanındaydı, tüylü burnunu o yürürken eteğine sürtüyordu, Siân'ın ona dokunacağını tahmin edip önceden burnunu çekerek. Siân elinin yelesine gitmesine izin verdi, hayvanın kafatasının tepesinin avuç içine değmesini hissetti. Midesi guruldadı.

'Mission'da bir çay içebiliriz,' dedi. 'Oraya köpeklerin girmesine izin veriyorlar.'

'Mission mı?'

'Whitby Mission ve Seafarer Centre. Bir kafe işletiyorlar.'

'Saçmalama, Hadrian'ı eve bırakacağım ve seni düzgün bir restorana götüreceğim.'

Tartışmamaya kararlı bir şekilde, 'Tamam o zaman; Hint yemeği,' dedi.

Mack'in kaşı buruşup çatıldı. 'Düşüneyim...'

'Hint yemeğinin nesi kötü?'

'Daha... hımm... alışılmadık bir şeyi tercih ederim.'

Siân yüz doksan dokuz basamağı inmeye başladıklarında derin bir nefes aldı.

'Tarihi açıdan,' dedi kendini tartışmadığına fakat sadece ilginç bir gözlemde bulunduğuna ikna etmeye çalışarak, 'bir Northumbria balıkçı şehrinde, Punjabi yemeğinden daha alışılmadık bir şey kesinlikle bulamazsın.'

'Ne demek istediğimi *biliyorsun*,' dedi. 'Küçük şehrin Hint restoranı... bu çok... taşralı.'

'Ee, *taşradayız*, Allah aşkına!' dedi aceleyle.'Şu anda Londra'da değiliz.'

'Vay canına,' dedi Mack. 'Tanıdığım "Allah aşkına" diyen tek insansın, her ne kadar saat tutarak süresini ölçmeye hazır da görünsen.'

'Ee? Bu beni sevimli mi yapıyor?'

'Evet, seni sevimli yapıyor. Ve bunun dışında, bugün oldukça iyi giyinmişsin. Harika görünüyorsun.'

Siân alnındaki saç çizgisinden itibaren aşağıya doğru renk değiştirdiğini hissediyordu. Mack'in iltifatı ile aynı anda, Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu sabah, *gerçekten de* alışılmadık bir özenle giyindiğini ve üstüne başına dikkat ettiğini fark etti. Eteği, külotlu çorapları ve botları çok şık bir kombinasyon oluşturuyordu, kızarıklığı vücudunda daha da aşağılara inerken, ona, seçtiği üstün, yaka kısmının, yıllardır ilk kez, köprücük kemiklerini gösterecek kadar aşağıda olduğunu hatırlattı.

'Ah... dinle,' dedi Siân, Kilise Caddesi'ne bir kaç utangaç adım kala, 'Şimdi aklıma geldi: Restorana gidecek vaktim yok. Beş dakika sonra işe geri dönmeliyim.'

Mack ona uzunca baktı, ağzı açık, açıkça ve samimi biçimde hayal kırıklığına uğraşmış olarak.

'Bu akşam, o zaman.'

Hızla düşündü Siân; boğazında bir sıkışma vardı, sanki eller boynuna bastırıyor gibiydi. 'Bu akşam itirafının bir sonraki sayfası üzerinde çalışacağım,' dedi nefessiz kalarak.

Birkaç dakikalığına orada öylece kalakaldılar, göz göze. Sonra Mack gülümsedi, hoşgörüyle kabul edilen bir yenilgiyle, dik bakışını ayakkabılarına yöneltti ve kadının gitmesine izin verdi.

'Başka zaman,' dedi Mack, kaldırım taşı döşenmiş caddeye adım atıp Hadrian'a, ona şehre doğru eşlik etmesi için eliyle işaret ederken. Hadrian bir kez Siân'a baktı, sonra hızlı hareket eden ve akın halinde gelen turistlerin, doğma büyüme Norhumbrialılar'ın ve daha az sevimli köpeklerin arasından, bakıcı-besleyicisine ulaşmak için koşuşturdu.

Bir sonraki sabah, Siân'ın rüyasında, bir değişiklik olması adına, bıçak yoktu. Adam onu kollarında beşikte sallar gibi sallıyordu, her iki eli de güvenle işini bitiriyordu, bir tanesi belini tutuyor, diğeri saçını okşuyordu. Bu mutlu denilebilecek türden bir rüyâ değildi yine de; saçı ıslak, şampuana benzeyen ve bir süre sonra kendi kanı olduğunu anladığı bir maddeye bürünmüş, parlak ve kaygandı. Aslında, tamamen kana bulanmıştı, adam da aynen öyleydi.

'Seni yüz doksan dokuz basamaktan yukarı taşıyacağım,' diye mırıldanıyordu adam çatlak bir sesle. Gözleri aşk ve kederle neredeyse pırıl pırıldı ve dirseklerinde parlayan kan damlacıkları vardı. Magnus'a benziyordu ama o değildi. 'Seni yüz doksan dokuz basamaktan yukarı taşıyacağım,' diye söz vermeye devam ediyordu.

Siân konuşmaya, adamın yaptığı şeyi neden yaptığını anladığına dair güvence vermeye çalıştı, fakat nefes borusu kan kabarcıkları üflüyordu ve dili sertleşiyordu.

Heyecanın doruk noktasında gerçekleşen bir olay değildi onu uyandıran, yalnızca susama ve acilen tuvalete gitme ihtiyacıydı. Dün gece yarım şişe şarap içmişti, 'en derinlerindeki'

ağrıyı dindirmek için ve işe yaramış görünüyordu; başağrısı o kadar kötüydü ki, kalçasındaki yumruyu farketmiyordu bile.

Saçı yapış yapıştı ve alkol kokuyordu; saçını banyo küvetinde yıkadı, neredeyse suyun koyu kırmızıya dönmesini bekleyerek. Şakaklarındaki damarlar *vumpa vumpa vumpa* diye atıyordu şampuanı durulayıp, el yordamıyla bir havlu ararken. Ancak o anda, itiraf üzerinde çalışırken sarhoş olmuş olabileceği aklına geldi.

İkinci sayfa hâlâ, transparan bir dikdörtgen plastiğin altında, düzeltilmiş şekilde, masanın üzerinde duruyordu. Siân, buruşmuş kağıt yaprağı ve gösterişli mürekkep kıvrımlarını yakından. tedirgin bir şekilde inceledi. Görebildiği kadarıyla, o müdahale edene kadar oluşmuş her hangi bir zarar yoktu.

Ardından, kopyayı not ettiği küçük *Star Wars* not defterine başvurdu. Oldukça kolay anlaşılır el yazısı, onun tamamen ayık olduğu zamanlardakinden bile daha muntazamdı.

Tekrar banyoya gidip saçını kuruttu ve şekil verdi.

Öğle yemeği vakti, Siân, kendini pancake'le hasta ettiği, aynı Batı Yakası kafesinde, küçük not defterinden okudu, Mack onu dikkatle dinlerken. Mack ona çok yakın olacak şekilde eğildi, yanağı neredeyse omzunu okşuyordu, fakat personel ve diğer müşteriler, yukarı kaldırılmış bir televizyonda Amerikan melodram dizileri seyrederken, kafe oldukça gürültülüydü.

'Dolayısıyla, onu sadece boğmaya karar verdim,' dedi Siân hararetle, üçüncü sınıf aktörler birbirlerinin kafalarının üzerine sahte safra suyu tükürürlerken.

Fakat Tanrı yardım etti, başparmaklarım güçsüzleşti, & etinin üzerinde iz bırakmadı, ya da hemen arkasından silinmeyecek bir iz bırakmadı. Bu aynı eller ki, bir Balinanın postunu derinden kesmişlerdi, bir insandan daha ağır fıçılar kaldırmışlardı; bu eller ki son yıllardaki kuvvetsizliğimde bile, bir paraketeyi bir balta vuruşuyla

çift hale getirebilirdi- bu eller soluk ve kolaylıkla incinecek boynunun üzerine onu kurtaracak çürükleri bırakamıyorlardı. Tehlikeli Durumun yabaniliklerinde yaşamaya şimdiden mahkûm olarak, onun, bana ağlarken, alarm çalmadan önce harekete geçmem ve çıplak ve Lanetlemeye uygun olarak bulunması için yalvarırkenki sesini duyabileceğimi hayal ettim. Çaresiz ruhu ve Kaderlerin en kötüsü arasında ben hariç hiçbir şey durmuyordu. Yaptım ama onu battaniyeyle örtmek için duraksadım, sonrasında bıçağımı alıp getirmek için acele ettim

Siân not defterini kenara bıraktı, kahve fincanını dudaklarına doğru kaldırdı.

'Vay be,' dedi Mack, ağzı kulaklarına varır bir şekilde sırıtarak. '*Yarıda kesilmiş cinsel ilişkiden* bahsediyor...'

Siân, bu söylemin uygünluğunu veya çirkinliğini yargılayamamaktan ötürü rahatsız olarak, sıcak karışımı yudumladı. Bir açıdan bakıldığında, bu yalnızca aşırı derecede erdemli bir kimsenin itiraz edebileceği, ani bir zekâ parıldamasıydı (ve ne de olsa, o bir *doktordu*) fakat başka açıdan, bu konuşma, korkunç ve ölçüyü aşan biçimde konuyla alakasızdı. Siân, bir bakış açısından ötekine geçti, sonra o an geçti ve sessiz kaldı. Patrick'le birlikteyken de, kendi ahlâkının onunkine bulaşmasını önlemekten aciz kalmıştı.

'Ne yapmamız lâzım biliyor musun?' dedi Mack, çatalını koca bir parça çikolatalı keke batırarak. 'Bu hikâyeyi basına satmalıyız.'

Biz? diye düşündü Siân: 'Basın? Hangi basın? *Whitby Gazette*?' diye cevap vermeden önce. Daha birkaç dakika önce, kafenin ücretsiz okunabilen gazetelerinin yapraklarını çeviriyor, kendini beğenmiş Londralı haliyle, Fryup gibi yerel yerlerin isimlerine kıkırdayarak gülüyor ve *Gazette* için, evlerine dönen güvercinler arasında psitakosisin patlak vermesi gibi akıl almaz hikâyeler uyduruyordu. 'Baş müfettiş Beaver ölümcül bakterinin dikkatsiz bir doktordan satın alındığına dair beyanları soruşturuyor,' demişti Mack sesinin tonunu

değiştirerek, hiçbir ifade barındırmayan suratıyla, 'Whitby Uçuş Kulübü'nden Bay Ee-Bah-Gum tarafından rakiplerine karşı mikrop savaşında kullanmamak için kurnaz planının bir parçası olarak satın alınmıştı.' Siân, kendine rağmen güldü.

'Küçük düşünüyorsun, öyle değil mi?' bu kez Siân'ı hafifçe küçümseyerek.

'Başlıca ulusal eklerden birinde, *The Sunday Times* ya da *Telegraph*'da, büyük, renkli bir yazı düşünüyorum.'

Siân, onun bu kendini beğenmişliğinden dolayı rahatsız olup, sinirlenmişti; Patrick'in yanında gördükleriyle, her şeye rağmen, gazetelerin büyük kötü dünyasında, tam anlamıyla masum olmadığını hissetmişti.

'İlgi göstereceklerini mi düşünüyorsun? Bak manastırdaki kazımızı nasıl da görmezlikten geldiler! Büyük bir gazetenin ilgi göstermesi için şu günlerde, Kral Arthur'un yuvarlak masasını ya da Shakespeare'in daha önce bilinmeyen bir oyununu çıkartmak gerek.'

'Hiç de değil. Bu cinayet. Cinayet iyi satar.'

Siân onun haklı olduğunu biliyordu, fakat yine de tartışmaya mecbur olduğunu hissetti. Sevgiyle soyduğu 18. Yüzyıl el yazmasının, okunup atılacak bir Pazar ekinin sayfalarına sıçrayacağı düşüncesi, onu hasta etti.

'Çok, çok eski tarihli bir cinayet,' dedi Siân, şüpheci, şakacı bir ses tonunun onun üzerinde etkili olacağını umarak. 'Son kullanma tarihi çoktan geçmiş.'

Mack güldü ve kadının gözlerinin içine bakarak masanın üzerine eğildi.

'Cinayet hiçbir zaman yok olmaz,' dedi ve daha da eğilerek, onu yanağından, dudaklarının kenarının hemen yakınından öptü.

Siân, nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda bir yol gösterilmesi için Tanrı'ya dua ederek gözlerini kapattı. Mack'e bir tokat atmak. korkutucu biçimde eski kafalılık olurdu ve bunun yanında, ondan korkuyordu ve aynı zamanda bu kan-

ser, onun bu dünyadan gitme zamanının geldiğine karar vermeden önceki tek mutluluk şansını bozabilirdi.

'Hadrian kendini yalnız hissedecek,' dedi 'Gidip onu kurtarsan iyi olacak.'

O öğleden sonra, Siân, Nina'ya gribe yakalanıyor olabileceğini düşündüğünü söyleyip kazıyı erken bıraktı.

Nina yüzüne dikkatle baktı ve 'Evet, hiç de iyi görünmüyorsun,' dedi ki, grip hikâyesi yalan olduğuna göre, bu oldukça moral bozucu bir durumdu. Aslında, Siân'ın kalçasındaki yumru o kadar ağrılıydı ki, zorlukla çalışıyordu, görevlendirildiği kazıda diz çökmeyi ve saatler boyunca kesilmiş bacağının bedeninde kalan bölümüne baskı uygulamayı bırakırsa, ağrının geçeceğini umuyordu.

'Benim de boğazım ağrıyor,'dedi Nina. 'Kara Ölüm (veba) olmadığını umalım, ha?'

Siân kaskatı kesilmiş bir biçimde şehre geri yürüdü. Tüm leğen kemiği ağrıyordu: Hemen hissedilmeyen ve içeriden, yumrudan yayılan bir ağrı şebekesi gibi görünüyordu. Dolapta fazla kalmış, karanlıkta sessizce mutasyona uğramış bir patates gibi, kök ve filizlerle harelenmiş, bir habis tane. Fibrosis. Metastis. Yayılma. Sadece bir doktorun çok iyi bilmesi gereken kelimeler.

White Horse ve Griffin'e giderken, bir şişe brandi, bir kutu ağrı kesici ve sonradan akla gelen bir düşünce olarak, bir büyük boy çikolata satın aldı. Otel odasının mahremiyetinde, Thomas Peirson'un gizli vasiyetnamesinin bir sonraki sayfasının üzerinde çalışırken, her birinden, düzenli aralıklarla bir miktar tüketti.

'Tamam,' dedi Mack bir sonraki gün umutla öne doğru eğilerek. 'Kaldığımız yerden devam ediyoruz, değil mi?'

'Evet.' Ciğerlerini deniz havasıyla doldurarak, uzun derin bir nefes aldı Siân.

Onunla yüz doksan dokuz basamağın tam orta yerinde, ilk kez beraber oturdukları bankta bir buluşma ayarlamıştı.

Burası, bir kafe ya da restorandan daha uygundu; kazıya geri dönmek için o kadar fazla yürümesi gerekmeyecekti ve o sabah otelin kahvaltı salonunda cebine attığı elmayı yiyebilecek olmaktan dolayı oldukça memnundu. Meyve, akşamdan kalmalık durumunda, öğle yemeği için muhtemelen oldukça makul bir seçenekti ve kendine çikolatanın bir daha hiçbir zaman dudaklarından (*her iki yönde de*) geçmeyeceğine dair söz vermişti.

Ayrıca, bugün güneşli parlak bir hava vardı ve temiz havada dışarıda olmak, Hadrian'ın da onlarla birlikte orada olabileceği anlamına geliyordu ve bir önceki gün Hadrian'ı fena halde özlemişti.

Bunun yanı sıra, Mack'in onu umumî bir yolda öpme ihtimalinin daha az olduğunu düşündü. Bu şekilde kaçınılmaz olanı erteledi.

'Yaptım ama onu battaniyeyle örtmek için durakladım, sonra bıçağımı alıp getirmek için acele ettim,' diye okudu Siân küçük not defterinden. Hadrian, hızlıca, bir dilenci gibi bir pençesini dizine (sağ dizine, etten ve kandan olanına) koyarak Siân'a onu okşamayı bıraktığını hatırlattı. 'Ah Hadrian, özür dilerim,' diye mırıldandı Siân, hayvanın yelesini kabartarak. 'Ne *kötü* bir anneyim...'

'Haydi, haydi,' diye hırıldadı Mack sabırsızca. 'Merak etme, ölmez. *Oku.*'

Siân, az miktardaki gücünü; tamamen teslim olmadan önce kalan son gücünü, Mack'in üzerinde denerken, not defterini kaldırdı.

Yaptım ama onu battaniyeyle örtmek için durakladım, sonra bıçağımı alıp getirmek için acele ettim- daha önce ip kesmek, balık ayıklamak, meyve kabuğu soymak, balina yağını çıkartmak gibi bin tane masum amaç için kullandığım bu bıçağı getirmek için. Evde yalnız olduğumu sanarak, merdivenlerden aşağı tedbirsizce indim, oturma odasında Baba, sorun ne? diye ağlayan Anne'miz tarafından gafil avlandım. Git Annene pazarda yetiş dedim. Aslında, Ka-

sap Finch'in yağının ödemesine karşılık vereceğini söylediği jambona şimdi önem vermemi gerektirecek kadar ihtiyacımız yok. Böylece kaçıyor, Tanrı onu korusun.

Bıçağımı buldum ve yukarı kattaki odama-şimdi bu kelimeleri yazdığım aynı odaya-döndüm. Bana öyle geliyordu ki Mary onu yere yatırdığım yerden gitmişti -kapıya doğru süründü- fakat ismini söylediğimde sessiz kaldı. Bir kez daha onu göğsüme yaklaştırdım, beşikteki bir çocuk gibi sallayarak. Onu bıçaktan kurtarmayı ne kadar arzu ediyordum! Şeytanını yenme ve onun yerine soluğumu koyma, kafatasında yumruklarımla bir delik açma, kaburgalarını çıra gibi paramparça etme soğukkanlılığına sahip miydim? Kabullendim ki değildim. Dolayısıyla, daha fazla duraksamadan, onu bakır lavaboya eğdim ve bıçağı boynuna derinden batırdım, etini kemiğine kadar yararak. Kanı dalga gibi aktı, çıplaklığını giydiren, parlak bir kızıllık dalgası gibi.

Siân kafasını kaldırdı. Mack'in gözleri heyecanla parlıyordu, büyük elleri endişeli bir sinirlilikle çenesini tutuyordu. Ona en son bölümü anlatma hevesiyle, kesinlikle bu şekilde tepki vereceğinden emin olmalıydı, fakat şimdi, gözlerinde bu bakışı gördüğünde, utandığını hissetti Siân.

'Bu kadar,' dedi beceriksizce bir gülümsemeyle. 'Yapabildiğimin hepsi bu kadar. Ne kadar zaman aldığını bir bilsen...'

Mack arkasına yaslandı, her şeyi hazmetmeye çalışarak. 'Vay be,' diye iç çekti. 'Bu adam gerçek, otantik bir 18. Yüzyıl psikopatı. Fırfırlı gömlekli Hannibal Lecter.'

'Hannibal Lecter kim?'

'Haydi canım, tanıyorsun onu! Dünyanın en gözde seri katili! *Kuzuların Sessizliği*'ni hiç seyretmediğini mi söylemek istiyorsun?'

'Güzel bir isim,' dedi Siân, sonunda Hadrian'ın okşanmak için acil yalvarmalarına karşılık vererek. 'Kulağa, William Holman Hunt ya da onun gibi birisi tarafından yapılmış Raphael öncesi dönem tablosu ismi gibi geliyor.'

'William Holman Hunt da kim?'

Siân, Hadrian'ı okşarken ve Mack köpeğin onun ellerinde çılgına döndüğünü seyrederken, birkaç saniye sessizce oturdular.

'Neyse, adamımız Thomas Peirson,' diye ilan etti sonunda Mack, Siân'ın yüzü, çok şaşırtıcı bir biçimde Hadrian'ın böğründe kaybolduğunda. 'O bir yıldız, görmüyor musun? Gerçekten Whitby'ın haritada; *modern* haritada gösterilmesini sağlayabilir.'

Siân göz kırparak, doğruldu.

'Hiç bıkmıyor musun,' diye meydan okudu ona, 'bu sürekli daha da *modernleşen* psikopatlara ve ruh hastası eylemlere olan merakından? Bu bizim için iyi olamaz; kültür olarak, demek istiyorum. Kendimizi delilik ve canilikle doldurmak.'

'Bunu kabul et Siân, ne zaman farklıydı ki? Delilik ve canilik her zaman tarihin temel gıdası olmuştur.' Ve sahip olduğu bilgiye de güvenerek gülümsedi Mack, Hitler ve De Sade ondan yanaydı, daha pek çoklarının yanı sıra.

Siân ilham için ondan başka tarafa, burna baktı. 'Azize Hilda'nın burada özgün manastırı buluşunu düşün,' dedi, 'Whitby, Whitby diye adlandırılmadan bile önce. Sadakatini, buraya adanmış bütün ruh gücünü düşün. Hiddetli denizin yanındaki uçurumun tepesine tünemiş küçük bir dua evi. Ben bunu çok heyecan verici buluyorum; seri katillerden çok daha heyecan verici.'

'Şen güzel, şen güzel,' dedi Mack, üst sınıfın alaycı bir taklidiyle. 'Ama gerçekten Siân, eminim ki senin Azize Hilda'n da onlar kadar sapkındı.'

Siân, şiddetle ve aniden, Hadrian'ı da ani hareketiyle ürküterek, onunla yüzleşmek için silkindi.

'*Sen* ne bilirsin ki?' diye çıkıştı, zavallı köpek aralarında sinip kalırken.

'Ooo, çok okudum,' diye cevabı yapıştırdı Magnus. 'Gecenin bir yarısında, dost cinlerin posta kutuma tarih kitapları attığını biliyor muydun? Açık Üniversite gibi, öğrenebileceklerin inanılmaz boyutta. İngiltere'deki din fanatiklerinin öze-

ti, renkli resimli. Kendini kamçılamak için adım adım talimatlar.'

'Bu insanları anlamak için çaba sarf etmiyorsun! Yalnızca etrafta arabalarla gezinmeyip, cep telefonuyla konuşmadıkları için...'

Ellerini havaya kaldırdı, aynen Patrick'in yaptığı gibi ve haykırdı, 'Yüce Tanrım: bu ne kibir! Yalnızca biraz daha eğitimli olsaydım bu delilerin ne de *harika* insanlar olduklarını anlayabileceğimi düşünüyorsun. Tamam, tarih kitaplarımı ve parlak broşürlerimi *okudum*, çok teşekkür ederim. Ve bu keşişler, papazlar ve baş rahibeler, *bazıları* yaptıklarına inanıyor olabilirler, ama felsefeleri *berbat*. İnsan bedenine duyulan nefret, indirgendiği şey bu. Doğal arzulara duyulan nefret, zevke duyulan nefret. Alışkanlıklarını düşün, Siân: geceyarısı yataktan atılıp, korkunç karanlık bir koridorda yürüyüp, tüm gece ve tüm gün dua etmek ve ilâhiler söylemek. Kendini fazla rahat hissetmemen için özel olarak tasarlanmış, kaba dokunmuş elbiseler giymek. Güzel yemek yasak, kim bilir, belki de şeytana uyup oburluk yaparsın diye. Muhabbet yasak, kim bilir, bu seni uyuşuk, ölü gibi bir kimse olmaktan alıkoyabilir belki. Ve eğer kuralları bozmaya cesaret edersen, alenen kırbaçlanırsın. *Hastalıklı* bir ruh hali bu!'

Yukarıdaki manastırı gösterdi, başparmağı ve işaret parmağı bir tabanca kadar sertti.

'*Bunun* için bu harabeler harabe, bunu göremiyor musun?' Bunun kasırgalarla, VIII. Henry ile ya da Alman savaş gemilerinin 1914'de manastıra doğru rasgele atışlar yapmasıyla ilgisi yok. Gelişen toplumla ilgili bir şey bu; hayattan gereğinden fazla zevk alırsak Cehenneme gideceğimizi söyleyen yaşlı, mutsuz sapıklar takımına *ihtiyacımız* olmadığını anladığımız bir noktaya doğru gelişen bir toplum. 21. Yüzyıl'dayız, Siân, uyan artık!'

'Bana bağırıyorsun,' dedi Siân, '*bunu daha önce yaşamıştım*' hissiyle perişan olarak. Patrick'le gürültülü, bağrışmalı kavgalar, kalabalık yerlerde dönüp bakan kafalar, karmakarışık

yatak çarşaflarının altında sonunda kazanılan ve kaybedilen şiddetli dövüşler.

Magnus göğsüne yasladığı kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı.

'Allah aşkına.' Sesini kısık tutmak için büyük bir çaba sarfediyordu. 'Karanlık Çağ sona erdi, fark etmedin mi? İnsanlar harabelere bakmayı seviyor, kulübeden Azize Hilda kartpostalı satın alıyorlar, fakat bunun gidip gidebileceği yer bu kadardır. Şimdi ya da daha sonra kalan son bir kaç duvar düşecek ve *adios* olacak, ta-ta, iyi *geceler*.'

'Bu duvarlar,' dedi Siân soğuk bir şekilde, 'senin gibi insanlar gittikten çok sonra da orada duruyor olacak. Senin... üfleyip püflemelerin bunu değiştiremez'

Mack geniş omuzlarını ileri doğru iterek kendini onu yumruklamaya hazırlar gibi, ters bir bakış attı. Onun yerine bir hüsran iniltisiyle, aniden kollarını Siân'a doladı ve onu göğsüne bastırarak kendine doğru çekti.

'Beni deli ediyorsun,' diye mırıldandı Mack, sıcak nefesi kulağında, kalp atışı göğsünü istila ederken. 'Seni istiyorum.' Ve onu doğrudan dudağından öptü.

Siân, Mack adına rahatsızlık duyarak kıvrandı, onu bu kadar alenen, oradan geçebilecek herhangi birinin önünde reddetmek istemiyordu, ayrıca tahrik olmuştu, şiddetli bir biçimde tahrik olmuştu. Dudaklarını geri çekerek kaçırdı, ama adamın kollarını sımsıkı tutarak beline doladı, yanağını çenesine yasladı. Hayatlarının geri kalanında, birbirlerini böyle, göğüsleri birbirine değecek şekilde tutabilseler yeterdi. Başka bir şey olması gerekmezdi.

Mack, avcuyla saçlarını düzelterek, başının arkasını okşamaya başladı; Siân, Mack'ın elinin kafatasını kavrayacak kadar büyük olduğunu hissetmiş, korku ve arzuyla heyecanlanmıştı.

'Bana zaman ver,' diye fısıldadı Siân, Mack de onu serbest bıraktı.

'İstediğin tüm zaman senin olsun... dünyadaki tüm za-

man,' diye güven verdi ona Mack, basamakları koşarak inip çıkmış olsa, o andaki kadar zorlanmazdı nefes almakta. 'Beni tekrar göreceğini söyle yeter.'

Titreyerek, tüm bu olanların yüksek drama dozu hoşuna gider şekilde ve aynı zamanda olanları biraz da küçümseyerek güldü Siân. Hadrian, ona ve Mack'e, yeniden, o kendine özgü, tuhaf, çatık kaşlı *şimdi ne olacak?* ifadesiyle bakarak durumu yalnızca daha da kötüleştirdi.

'Tabii ki,' dedi. 'Yarın öğle yemeği vaktinde. İtirafın geri kalan kısmını senin için hazır edeceğim.'

'Tabii ki,' dedi Mack, iç rahatlamasıyla terleyerek. Ortamda görünürde bir normalleşme oluştu; dünya kiliseyi, merdivenlerinden geçen adamı, martıları, limanı da dahil edecek şekilde genişlemişti. Şehir ve çevresi onlar öpüşürken nefesini tutmuştu; şimdi ise nefes veriyordu.

'Nerede buluşacağız?' diye sordu Mack.

Siân bir süre düşündü.

'Whitby Mission'da. Oraya köpeklerin girmesine izin veriyorlar.'

Mack tartışmak için ağzını açtı, ardından sırıttı.

'Whitby Mission'da. 'Siân'ın sırtında etkisi hâlâ tatlı bir ürperti yaratan sağ eli, Hadrian'a uzandı, köpeği ensesinden kavradı. 'Oraya girmene izin verecekler, duydun mu?' diye duyurdu, bir avuç dolusu tüyü, şaka yollu, bir o yana, bir bu yana çekiştirerek. 'Ve bu kötü adamın o bedene ne yaptığını öğreneceğiz, ha? Heyecanlı değil mi?'

Hadrian ikna olmamıştı, onu son derece rahatsız eden kavrama şeklinden, umutsuz bir biçimde kurtulmaya çalışarak, dişlerini gösterdi ve kafasını salladı.

'Kaba şey!' diye şikayet etti Mack.

Tomarın iç tarafları, Siân'ın beklediğinin aksine, en çok zarar görmüş olan yerlerdi. İki yüz yıllık hapsolma sırasında, bir aşamada, bir şey içine sızmıştı, basit nemden veya jelatin ve mürekkebin kendine özgü tehlikelerinden daha aşındırıcı bir

şeydi bu. Elinden geldiği kadarıyla, sayfaları, liflerin ve el yazısının bütünlüğüne zarar vermeden ayırmaya çalıştı, fakat işlem sırasında küçük talihsizlikler oldu: sıyırma sırasında kağıt yüzeyde, sabırsız bir hareket sonucunda bir virgül ya da bir paraf kayboldu. Doğrudan şişeden bir yudum brandi içti ve gözlerinin içine damla damla ter akarak çalışmaya devam etti.

'Hadi, sen de!' diye mırıldandı, bildiği sayfayı, henüz okumadığı sayfadan milimetre milimetresine ayırmaya çalışırken. 'Kendini açıkla.' Thomas Peirson'un hareketlerinin arkasında mutlaka bir neden olmalıydı, salt kötülükten daha iyi bir neden. Nazik ve Allah korkusu olan 18. Yüzyıl insanları, Hollywood'un gelecekte bundan zevk alması için, nedensiz cinayetler işleyecek kadar psikopat değillerdi.

Yine de, her gün ışığına çıkan kelimeyle birlikte, Thomas Peirson'un ruhu daha karanlık ve daha rahatsız edici olarak ortaya çıkıyordu. Her bir cümlede kendini pişmanlık duymayan bir canavar olarak gösteriyordu, tıpkı Siân'ın, Mack'in heyecanlı gözlerinde yansımasında gördüğü gibi.

İş bittiğinde, çılgın bir telaş içerisindeydim. Mary'in bedenini balmumundan yelken brandasına sardım ve bir sandığa sakladım; sonra kendimi, bakırı, bıçağı ve yeri yıkayıp kandan arındırdım; bunun ardından aşağı kattaki masada yerimi alıp, hesaplarla meşgulmüşüm gibi yaptım.

Günün geri kalan bölümü ve bir sonraki gün, her ne kadar beni merhametinden uzaklaştırıp, Şeytana teslim etmek Tanrı'nın hoşuna gitmiş olmalıysa da, Gelecek Zamanda acı çekmek anlamında beklediğimden daha büyük bir işkence oldu. Mary'nin gövdesi denizci sandığımda serilmiş, sertleşirken, Whitby sokakları boyunca her yerde, kaybolan kuzumuzu arayan endişeli karım ve kızıma katıldım. Doğu yakasında ve Batı yakasında insanlara sorduk; bitkin düşünceye kadar yürüdük.

William Agar'la kaçtığını söylüyor karım. Onu götürmüş, alçak. Bundan dolayı, William'ın annesini ziyaret ettik & bildiklerini

sorguladık, kulaklarımızı çınlatan bir ağlamayla cevap verdi. Oğlum Londra'ya gitti ve eğer budala kızınızı yanında götürmeyi hayal ettiğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz diyor. Çocuğum, kızın onun fazla üzerine düşen hikâyeleri & yalanlarının içinde huzur bulacak kadar dürüst bir insandır her koşulda- Anne, tüm kızlar, hiç sunulmadığı yerde aşkı görecek kadar kafasız mı? diyen zavallı delikanlıyı yıldırdığını gördüm. Şimdi onun kötülüğünden kurtuldu sonunda ve eğer onun peşinden Londra'ya gitmeyi düşünüyorsa, dua ediyorum ki cazibesi onu York'ta bir ambardan öteye götürmesin!

Bu görüşmeden sonra, Catherine'i korkunç bir kızgınlıkla eve götürdüm ve doğrusu bu ona bir süreliğine biraz cesaret verdi, fakat sonra yine Mary'nin eve gelmesini bekliyormuşuz gibi hissettik. Saatler boyu, üçümüz de, gelmeyeceklerini bildiğim ayak seslerini duymak için kulaklarımızı zorladık. Ona zarar verildi! diye ağladı muhterem karım, ellerini kuvvetlice sıkarak. Ona zarar verildi, biliyorum! Saçmalık, kadın, dedim, sonunda mutlu sarılmalarla bir düzine rahatlatıcı hikâye uydurarak.

Üçüncü gece, sonunda ailem yatağa gitti ve derin uykuya daldı ve gecenin bir yarısı sevgili Mary'ime ağladım- o zamanlar yağ ticaretinde yeni olduğum için, hâlâ bir balina avcısının gücüne sahiptim & onu kollarımda bir hırsızın şamdan çuvalını taşıdığı kolaylıkla taşıyordum. Karanlığın perdesinde nehir kıyısındaki merdivenden aşağı koştum ve burada zavallı bedeni huzursuz sulara attım.

Ertesi sabah, bulundu ve Balık Rıhtımı'na çıkarıldı. CİNAYETE ağlama! tüm şehirde, kulaktan kulağa, kapıma ulaşıncaya kadar yayıldı. Hâlâ gerçeği gizliyordum- Hata yapıyorsunuz, Bu olamaz, vs. Fakat sonra, gövdesini bana getirdiler ve Whitby'in sokakları ağlamamın feryadıyla yankılandı.

Siân gece yarısı, Doğu Uçurumu'ndaki mezar taşlarının arasında sendeledi, alçak bir herif gibi sarhoştu. Dracula'nın şeytan severlerine layık, çok büyük bir dolunay yolunu aydınlatıyordu; dolunay ve pili zayıflamış, küçük bir plastik fener.

'Neredesin, seni hasta ruhlu alçak...' diye söylendi, titrek fener ışığını mezar taşlarının üzerinde gezdirerek.

Eğer biri White Horse ve Griffin'den çıkarken onu yakalayıp soracak olursa anlatacağı şekliyle, görevi intikamdı. Nefret edilesi bir dini idealini gerçekleştiremediği için kendi kızını öldüren bir adamdan intikam. Her konuda, insanı hasta edecek kadar haklı olduğu için, Siân'ın insan doğasına olan güveninin yumuşak karnını aradığı ve bunu öldürücü dozda bir alaycılıkla şırınga ettiği için Mack'den intikam. Azize Hilda ve onun türünden olan herkesten, birlerinin başına trajik bir şeylerin gelmesini engelleme konusunda, gülünç biçimde âciz oldukları için intikam. İnsanların, ebedî ve sırrına erişilemeyen kötülüğünden intikam. Tıpkı, bu tür şeylere karar veren tesadüfî bir rulet gibi, aslında o yaşamayı tercih edecekken, ölmesine karar verdiği için, şu lânet olası, Allahsız kâinattan intikam.

Tam o anda, mezar taşı önünde yana yatık biçimde duran THOMAS PEIRSON, BALİNA AVCISI VE YAĞ TÜCCARI'ndan intikam. Catherine'in kocası, Anne ve Okunaksız'ın babası. Zavallı okunaksız Mary; sevgilisinin sırt çevirmesiyle karşılaşmış, babası tarafından doğranmış, iki yüzyıllık Kuzey Denizi rüzgârları tarafından, zavallı birkaç inçlik mezar taşından silinmişti. Siân yere çömeldi ve mezar parseline bir malayla saldırdı.

KUTSALLIK BOZULDU! GİZEMLİ GÛLYABANİLER KİLİSE MEZARLIĞINA SALDIRDI, *Whitby Gazette*'nin söyleyeceği şey bu olurdu.

Bu kadar sarhoşken, Peirson'u çıkartma ve kemiklerini denize fırlatma büyük plânının başarısızlığa mahkum olduğunu anlaması neredeyse hiç zamanını almadı. Büyük öfkesi ve küçük bir malanın birleşimi, büyük miktarlarda toprak şelâlelerini gökyüzüne doğru havalandırmaya yeterli değildi; tepedeki çimenli toprağı bile zar zor yarıyordu.

Bir tiksinti haykırışıyla girişimden vazgeçti; suç aleti olan malayı bile fırlatıp attı; böylece, yapacak daha iyi bir şeyleri

yoksa, polislerin onun izini sürmesine ve tutuklamasına izin verdi! Kendini beğenmiş taşralılar! Geriye, yüz doksan dokuz basamağa doğru yalpaladı ve sertçe yere düştü, avuç içlerini ve bileklerini sıyırmıştı.

BACAĞI KESİLMİŞ BİRİ KİLİSE BASAMAKLARINDA BOYNUNU KIRDI. Hayır, bu olamazdı; her şey olabilirdi ama bu olamazdı.

Bir banka oturup, kendini düzenli nefes alıp vermeye zorladı. On kez deniz havası solumak, herhalde, ayıltma gücü açısından bir yudum kahve içmeye denkti; otele güvenli bir şekilde dönebilecek hale gelinceye kadar, ciğer dolusu tuzlu oksijeni içine çekecekti.

Nefes alıp vererek dakikalarca bankta oturdu, keskin, kum tanesi gibi taş parçacıklarını kanlı ellerinden temizlemeye çalışarak. Orada bulunduğu süre boyunca, kaç nesil tabut taşıyıcının, Azize Mary'nin kilise mezarlığına girmeden önce, son kez yüklerini dinlendirdiği taş merdiven sahanlığını uzun uzun seyretti. Ayakları- ayağı- ayakları, ayakkabıları, (Allah kahretsin!) her neyse, Whitby'in uzun süredir ortadan kaybolan yüz, belki de bin ölüsüyle aynı yeri işgal ediyordu.

'Sana söz verdim,' diye fısıldadı bir erkek sesi omzunda. 'Seni buraya kadar taşıyacağıma söz verdim, değil mi? Ve işte buradayız.'

Siân'ın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu ve yüzünü, uzunlarını yakmış bir arabanın farı gibi yüz doksan dokuz basamaktan yukarı doğru akan, ürkütücü bir parlaklığa çevirdi. Bir adam ona doğru eğiliyordu, yarı saydam beyaz kafalı ve gövdeli bir adam. Adamın kor gibi parlayan derisinin içinden, hafiften ama şüphe götürmez bir şekilde, aşağıdaki evlerin karanlık pencerelerini ve kiremitli damlarını görebiliyordu.

İçgüdüsel olarak ona bir yumruk savurdu ve adam gitti.

Ertesi gün, Siân, ağzını suyla çalkalamaktan daha tutkulu bir şekilde bir şey yapmayı düşününceye kadar, çoktan gün orta-

sı olmuştu. Bütün gün, çoğunlukla, eğimli pencereden içeri doğru vuran güneş ışığının bir ışınının, ağır ağır ilerleyişini izleyerek, yatakta kaldı; ışın, odanın en dibindeki tahta kenarlardan solgun ve dağınık başladı, sonra döşeme tahtalarının üzerinden, şiddetini arttırarak ve gittikçe masayı ve mavi plastik torbayı da kuşatarak, santim santim ilerledi. Siân çökmüş bir şekilde inleyeceğine, dimdik durup dua ediyor olsaydı, manastırının dışında, görülmeyen cennetlerde görkemli ilerlemesini gerçekleştiren güneşten başka hiçbir şeyden haberdar olmayan, dua hücresindeki bir Benedict rahibesi olabilirdi.

Mack ve Hadrian kısa bir süre sonra, onu Mission'da bekliyor olacaklardı ama bu randevuya sadık kalmasına imkân yoktu. Belki de yarın tekrar denemeleri gerekecekti, o yaşayanların dünyasına geri döndüğünde.

Kazıda olamayacağını bildirmek için sit amirini arayıp aramaması gerektiğini sordu kendine. Kibarlık dışında, gereksiz bir hareket gibi göründü, çünkü orada olmayışı zaten herkes için aşikârdı, hem zaten ne diyecekti ki? *Grip oldum.* Ya da *felaket bir şekilde akşamdan kalmayım* nasıl olurdu? Ya da kendini iyice itirafçı hissediyorsa, *Belki de artık benim yerime birini bulmalısınız. Hâlâ bunu başarabilecek kadar iyiyken, kendimi öldürmeyi düşünüyorum,* diyebilirdi. Siân, Caedmon Ayakbastısı'nın dibindeki telefon kulübesine yürüyüp bu sözleri telefonun ahizesine söylediğini hayal ederek, hareketsiz yatmaya devam etti. Sonra, günlerden cumartesi olduğunu hatırladı. Kimse onun belli bir yerde olmasını beklemiyordu.

Mack ve Hadrian hariç.

Alarmlı saatine baktı. On iki buçuk. Mack'in onu beklemekten daha iyi şeyleri vardı yapacak mutlaka; onda, kadınlarla bir arada olmaya duyulan bir açlık ve erkeklerin değerli zamanını boşa harcadıkları için, kadınlara karşı sabırsız davranma şeklindeki tipik erkek birleşimini sezebiliyordu. Belki de Mack, amaçsızca kilise basamaklarını tırmanıp, onunla karşılaşmayı umacak kadar ileri gidebilirdi. Belki de manas-

tırda, onu bulmak için 1.70 Pound bile öderdi. Ya da Siân'ın içgüdülerinin aksine, Mack ona sırılsıklam aşıktı ve kapanıncaya ve Hıristiyan kadınlar, tek arkadaşı bir köpek olan bu adamı, Haggersgate'e doğru kovana kadar, Mission'da bekleyecekti.

Tek bildiği, ona nerede kaldığını söylemediği için rahat olduğuydu. Bulunduğu yer, içki kokan bir otel odası bile olsa, bir inziva yerine ihtiyacı vardı.

Garip bir biçimde, vücudundan zehirli gazların yayıldığını hissetmesine ve başındaki, tüm kafatasını talep eden ağrıya, istediği tüm yeri vermek için çok hafif nefes aldığı halde, o gün, olmayı beklediğinden çok daha az sefildi. Öncelikle, yüz doksan dokuz basamağın zirvesindeki halüsinasyonu saymazsak, hiç kâbus görmemişti. Geçirdiği kazadan beri ilk kez, bir gece uykusunu takip edilmeden veya bir uzvu kesilmeden atlatmıştı. Diğer insanlar tarafından normal karşılanan, başlarını yastığa koyduklarında yaşadıkları, birkaç saatlik halim selim şuursuzluk kavramı, Siân için bir yenilikti ve aynı şeyin, bir ara tekrar başına gelebileceğini umuyordu.

Dün gece hissettiği umutsuzluk, bezginlik ve insan doğası hakkındaki hayal kırıklığının uç noktası da solup gitmiş gibi görünüyordu. Kendini arınmış, sinirleri alınmış gibi ve içten içe neşeli hissetti, sanki artık bildiği her şey orada saklı değilmiş gibi. Tıpkı bir çocuk gibi, hiçbir şey hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu ve nasıl bir dünyada olduğu konusunda bir yargıya varmadan önce, kâinattan bazı ipuçlarının gelmesini beklemek durumundaydı.

Çok garip bir duyguydu, ama kötü değildi.

Öğle ilerleyen saatlerde, Siân dışarı çıkmak için hazırlandı. Saçlarını yıkadı, güzelce giyindi, hemen çıkacaklarını bildiği halde, avuç içlerine ve bileklerine yara bantları yapıştırdı. White House and Griffin'den saat üç civarı çıkarak, Doğu Uçurumu'na gidip kendini uçurumdan aşağı atabileceğini düşündü, aşağıdaki Sarp Kayalık'ta anında öleceğini umarak. Fakat bunun yerine, Batı Yakası'na uzanan köprüyü geçti,

Springvale Tıp Merkezi'ne doğru yürüdü ve bir doktora muayene olmayı talep etti.

'Beni bir daha hiç görmek istemediğini düşünmüştüm,' dedi Mack, onu pazartesi günü, asıl randevularından kırk sekiz saat sonra, Whitby Mission & Seafarer's Centre'da beklerken bulduğunda.

'Geldiğin için teşekkür ederim,' dedi Siân, kelimelerini dikkatle seçerek. 'Cuma günü gelmemem kötü bir davranıştı. Ama gerçekten pek iyi değildim.'

Mack yüzüne dikkatle baktı, açıkça bir doktor gibi mi, yoksa bir sevgili gibi mi davranması gerektiği konusunda kararsız kalarak, profesyonel endişeyi dillendirmek ve her ne kadar solgun görünüyor olsa da, Siân'ın kadınsı çekiciliğini övmek arasında bölünmüştü.

'Çok yorgun görünüyorsun,' dedi, biraz üzerinde düşündükten sonra. Mack, her zamanki iyi halindeydi, fakat o gün o kadar kusursuz traşlıydı ve saçları fönlüydü ki, bu haliyle Siân'a bir erkek mankeni hatırlatıyordu. Onu, hastane koğuşlarında kuralların gerektirdiğinden daha fazla hemşire eşliğinde gezerken hayal etti. Ya da mezun olup, serbest mesleğe adım attığında ne olacaktı? Kadın hastalar kendilerinde, şimdiye dek var olduğu bilmedikleri hastalık hastalığı yetenekleri keşfedecekti, hiç şüphesiz. 'Ve şunu söylemeliyim ki...' dedi Siân'a tereddütle, 'yüzün biraz kızarmış.'

'Ah, gerçekten hastayım,' diye rekrarladı Siân, elinin serin tersiyle yanaklarına hafifçe dokunarak. 'Ama, kontrol altında. Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.'

Mission'ın öteki kahve salonundaydılar, kapısının üzerinde 'sigara içmek ya da evcil hayvanları eşliğinde oturmak isteyen müşterilerimiz, lütfen bu odayı kullanın' şeklinde bir tabela bulunanında. Hadrian, havlamamak için elinden geleni yaparak, kuyruğunu gürültülü bir şekilde yere ve masanın ayaklarına vurarak ve okşaması için kafasını tekrar tekrar Siân'ın kucağına yaslayarak, masanın altında burnunu çekiyor

ve inliyordu. Kapının üzerindeki hayvandostu tabelaya karşın, şu an odadaki tek köpekti ve bir de utanmadan flört ediyordu. Mack, çıtırdayan naylon torbadan çıkardığı, kehribar rengi tütünle bir sigara sararken, endişeli görünüyordu.

'Sigara içtiğini bilmiyordum,' dedi Siân.

'Çok içmiyorum,' diye cevap verdi, kaşlarını kaldırarak, diğer masalardaki insanlar tarafından oluşturulan hafif dumanlı havayı işaret ederek. 'Yalnızca, ara sıra, havada çok duman varsa, şiddetli bir arzu duyuyorum.' Sanki çöp kutusunun arkasında sigaradan bir fırt çekerken yakalanmış, şehrin en saygın öğrencisiymiş gibi, sinsi, yumuşatıcı bir gülümseme yavaşça suratına yayıldı. 'Bir doktor için çok iyi bir örnek teşkil etmiyorum, değil mi? Fakat en azından seri olarak üretilenini içmiyorum.'

'Ah, senin şu büyük ahlaki duruşun,' dedi Siân kupkuru bir ifadeyle.

Aralarındaki ağız kavgası, tekrar bir araya gelmelerinden yalnızca birkaç dakika sonra, yeniden başlıyordu. Magnus gözle görülür bir biçimde rahatladı, belki de bundan cesaret alarak; belki de sadece nikotinin etkisiydi.

'Seni özledim,' dedi Mack.

Siân dudaklarını yaladı, cevap vermek için ağzını açtı.

'Hav!' dedi Hadrian, kafatasını gürültüyle masanın alt kısmına çarparak.

Mack masa örtüsünü kaldırdı ve altına baktı, yarı eğlenen, yarı sinirli bir halde. 'Hadrian cumartesi günü kendini burada rezil etti, biliyor musun?' dedi, hayvanın kuyruğunu kavrayıp, onu arkasını dönmeye zorlayarak. 'Yeri göğü inletti, öyle değil mi, ha, oğlum? Bu, *seni* son kez bir yere götürüşüm.'

'Vaf!' diye cevapladı Hadrian, köpekgillere özgü ses tellerinin müsaade ettiği yumuşaklıkla.

Mack masa örtüsünün yere düşmesini umursamadı ve Hadrian, sadece kalın tüylü, beyaz pelüşten, dumanlı havayı

süpüren kuyruğunu göstererek, Siân'a döndü. Çoğunlukla yaşlı çiftlerden oluşan, yemek yiyen diğer insanlar gülümsüyorlardı ve dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlardı; bu köpek televizyondan daha iyiydi.

'Aç mısın?' dedi Mack.

'Kadınlar benim için biraz ılık süt hazırlıyorlar,' dedi Siân. 'Hazır olduğunda getirecekler.'

Ayağa kalktı ve menüyü incelemek için ana kahve salonuna doğru yürüdü. Siân adı gibi biliyordu ki, hiçbir şey Mack'in zevkine göre olmayacaktı. Onun, kalın kiş dilimlerini seçmeye çok yaklaşacağını, fakat sonra 'tatlar' kısmındaki tarifte, Mission'ın kaba saba, Londralı olmayan tarzındadaki, 'peynir&soğan' ve 'domuz pastırması&yumurta' kullanımından dolayı bundan vaz geçeceğini öngörüyordu.

Onun geri dönmesini beklerken, Hadrian'ı okşamak ve Whitby'deki kilisenin sorumlu olduğu mahallenin dergisi *Streonshalh*'ın sayfalarını karıştırmak arasında gidip geldi. En önemli haber, son Kilise Meclisi Toplantısıydı; Azize Hilda'nın 664'de ev sahipliği yaptığı değil, fakat yakında yapılacak olan bir tanesiydi elbette. Video ve lazer fotokopi makinesi reklamlarından başka, kızılağaç ve söğüt bitkisinin yararları hakkında uzun makaleler de vardı. Geçen aydan beri, kilisenin sorumlu olduğu mahallede oturanlar arasında, korkutucu sayıda ölümler olmuştu; kadınların ortalama ömürlerinin daha uzun olmasına rağmen, erkekten daha çok kadın ölümü vardı. Dört farklı cenaze işleri müdürü Siân'a hizmetlerini sunuyordu.

İyi tarafından bakıldığında, Sleights Singers isimli, 1909'da kurulmuş kadın-erkek karışık bir kilise korosu, ona seranat yapıyordu: 'Yeni hanımefendi ve beyefendi üyeler her zaman hoş karşılanırlar'. Doğru, tuhaftı fakat tuhaflığın arkasında insanî bir hoşgeldinin samimi çekişimini hissetti, bu da Sleights'da belli bir eve, belli bir gece gitse, anında yeni arkadaşlar edinip, onlarla şarkı söylemeye başlayabileceğinin bir hatırlatmasıydı. Siân adresi ezberledi. Bir sonraki hafta perşem-

be günü hâlâ yaşıyor olursa, saat 7.15 ile 9 arasında, belki şöyle bir uğrardı.

Mack, rahat rahat yürüyerek, masaya geri döndü ve oturdu.

'Magnuses'e uygun bir şey yok mu?' dedi Siân ölü gibi.

'Magnuses'e uygun hiçbir şey yok,' diye onayladı. 'Bak, biliyorum hasta falan oldun, ama şeye bakma şansın oldu mu? Şey işte... ıım...'

Siân, *Star Wars* not defterini ceketinden çıkarttı ve ağız hizzasına kadar kaldırdı, bu sessiz eylemin çıkardığı gürültünün tadını çıkartarak. Aslında, şimdiye kadar kullandığı tüm kelimelerin gereksiz, ayrıntılı bir kelime oyunu olduğunu ve görgü kurallarına uygun birkaç el hareketinin, onların yerine geçebileceğini düşünüyordu.

'Artık hepsi elimde,' dedi. 'Hepsi bitti.'

Patroniçe edalı bir kadın masaya geldi ve Siân'ın önüne, büyük bir bardak ılık süt koydu. Kâğıt peçeteye sarılmış, soğuk bir kurabiye de bıraktı.

'Vay be,' diye mırıldandı Mack, kadın tekrar mutfağa doğru yürürken. 'Ek ücret ödersen, tabak da veriyorlar mı?'

'Ona müşterinin buna ihtiyacı olmayacağını söyledim,' dedi Siân, anında kurabiyeyi masanın altına götürdü, Hadrian da, kurabiyeyi gürültülü bir şekilde, hapur hupur yedi.

Mack gözlerini kısarak, aklı karışmış şekilde ona baktı. 'Geleceğimizden *o* kadar emin miydin?'

'Hayır, değildim,' dedi ve sütten dikkatli bir yudum aldı, köpek ayaklarının dibinde *gronff, snaf, flapp* ve benzeri sesler çıkartırken. 'Ama Hadrian'ı bu şekilde şımartma fikrini çok sevdim, bunu onun için aldım ve bunun gerçekleşeceğini umdum. Ve de oldu.'

Mack, Siân'ın mantığı, onun kavrayabilmesi için çok zorlu, gizemli bir bilmeceymiş; ya da yapış yapış duygusalmış gibi kaşlarını çattı.

'Tamam; oku,' dedi, not defterine doğru harekete geçerek. 'Lütfen.'

Siân öne doğru eğildi ve o da eğildi, böylelikle yüzleri birbirine yaklaştı, bu da arka masalarda bir dedikodu mırıldanmasına sebep oldu. Siân, Thomas Peirson'un vasiyetnamesini yumuşak bir sesle, daha duygusal kısımlarında daha da yumuşak bir sesle, her birkaç cümlede bir, sütten bir yudum almak için duraklayarak okudu. Mary'nin cesedinin Esk Nehri'nden çıkarıldığı ve babasının onun taşıdığı tüm anlam için ağladığı kısma geldiğinde, Magnus hayranlıkla kafasını salladı.

'Vay be,' dedi. 'Thomas Peirson, önünde eğiliyorum. Hollywood seni bekliyor.'

'Sanmıyorum,' dedi Siân. 'Daha fazlası var. Son bir buçuk sayfayı dün gece bitirdim. Seni hayal kırıklığına uğratacak, Mack.'

Boğazını temizledi ve önceki yumuşak ses tonuyla okumaya devam etti. Fakat bunlar yeni kelimelerdi; ayık halde, elleri bıçağı son kez kullanırken ve acıma gözyaşlarını narin, eski kağıdın üzerine akıttığı, küçücük saatlerde ortaya çıkardığı kelimelerdi.

Devamındaki olaylar hakkında yazmaya vaktim olmadı. Bu İtiraf, ben hâlâ onu gömme gücüne sahipken, toprakta saklanmalı. Yalnızca, Mary'imizin cenazesinin bu şehrin gördükleri arasında en ihtişamlılarından biri olduğunu söyleyeceğim. Altı kömür siyahı at tarafından çekilen bir fayton ve el fenerleri taşıyan, uzunca bir yaslı insan kafilesi vardı, çünkü o günlerde defin işlemleri karanlık çöktükten sonra yapılıyordu. Onu Basamaklardan yukarı çıkarttığımızda, tabutunun önünde tüm arkadaşları tarafından tutulmuş kurdelelerle, bir bakirenin çelengini taşıyan, bembeyaz giyinmiş hizmetlileri vardı. Papaz onun cennetteki yerinden tamamen emin bir biçimde bahsetti.

Şimdi, ölmek üzere olduğum şu günlerde, biliyorum ki kızımla yeniden karşılaşacağım. Cehennemdeyse, Tanrı'nın, beni oraya göndermek için bir sebep bulması için dua ediyorum; Cennetteyse, Tanrı'nın affını diliyorum. Bu son günlerde, Kutsal Yazıları bir çok

Papazdan daha çok okuduğum için, insanlar arkamdan beni İncil Thomas diye adlandırmaya başladılar ve içlerinde, 'O Keşiş olmalıydı& Balinaların ev sahibi bunun için çok mutlu olurdu!' diyen bazıları var. Hiçbiri Kutsal Kitabı neden bu kadar azimle, hiçbir kelimesini çözülmemiş bırakmadan incelediğimi tahmin edemez; ama benimki gibi bir vakanın daha önce hiç yargılanmadığından emin olmam gerekir.

Kutsal Yazının kesin kuralları altında, onun Emirlerine karşı gelmedim; bu kadarını biliyorum. Bir başka şeyden daha emin olabilirim: kızımı bulduğum gibi, ölü dudaklarında zehir tozuyla ve göbeğinde sadakatsiz sevgilisinin ismi yazılı şekilde bıraksaydım, kutsal olmayan topraklara, kalbinin ortasında bir kazıkla gömülmesi gerekecekti. Şimdi Kutsanmışların arasında yatıyor ve yakında onun yanına gideceğim. Ne kadar süreliğine? Bunu yalnızca Son Koz açıldığında bileceğiz.

Bunu bulan sen; bunu okuyan sen; Onun için dua et, sana yalvarıyorum!

Thomas Peirson,
baba ve Hıristiyan, elinden gelen en iyi şekliyle.

Siân not defterini masaya bıraktı ve sütün geri kalanını içti. Hadrian onun ayaklarında uyumaya karar kıldı, sıcak karnı, sol incik kemiğine dayanmış, soluk alıp verirken. Magnus, kara kaşlarını neredeyse birbirinin üzerine gelecek şekilde daha da çok çattı:

'Anlamadım,' dedi. 'O bir vampir miydi yani? Şu kalbinin ortasında kazık meselesi...'

'Bu, o zamanlar intihar edenleri gömme şekilleriydi,' dedi Siân. 'Mary kendini öldürdü Mack. Babası onu bulduğunda zaten ölmüştü.'

'Kaşının çatılması yalnızca derinleşti. 'Yani...'

'Yani yapması gerekeni yaptı.'

'Kendi kızının boğazını kesti ki, doğru toprak parçasında bir yere sahip olabilsin, öyle mi?'

Siân boş bardağını aldı ve bir kucaklaşma ya da bir bilek güreşine yer açar gibi masanın kenarına koydu.

'Magnus,' dedi olabilecek en sakin şekilde. 'İyi bir doktor olabilmek için gerekli her şeye sahip olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Kızını savunan adamımız Thomas için, 21. Yüzyıl alaycılığının uygun bir seçenek olmadığını görmüyor musun? Kızı, intihar eden biri olarak, tiksinti ve utancın hedefi olurdu; bunun yerine onun sevgi ve saygıyla gömülmesini sağladı. Onu bundan dolayı suçlayamazsın.'

Mack sandalyesinde arkaya yaslandı ve göründüğü kadarıyla, bu derece büyük bir ahmaklığı anlamak için harcanan çabadan kafası karışmış bir şekilde, ellerini saçlarının arasına soktu.

'Ama... ne fark eder ki? Tanrı aldanmaz, değil mi? Eğer Mary kendini öldürdüyse, Cehenneme gider, değil mi?

'Belki Thomas Tanrı'nın görmezlikten gelebileceğini umuyordu.' Siân, Mack'in çıkardığı sesin çirkin şiddeti karşısında irkildi; küçümseme belirten bir sesle, kahkaha arasında bir şeydi. 'Lütfen Mack: sadece bir kereliğine, kendini öbür dünyaya ve sevgi dolu ve adil olan Tanrı'ya inanan birinin yerine koymaya çalış. Dünyanın sonunu hayal et, son trompet çaldığında ve tüm ölüler, şimdiye kadar yaşamış milyonlarca insan, mezarlarından çıktığı zamanı. Whitby'a, Azize Mary'nin kilise mezarlığına tepeden bakan Tanrı'yı hayal et ve orada, tüm dirilmiş ruhların arasında, babasıyla elele duran ve yanlarında annesi ve kızkardeşiyle Mary, hepsi ışıkta göz kırpıp, arkasından ne olacağını sorguluyor olacak. Hayal et. Tanrı ve Mary'nin gözleri buluşuyor ve birden bire her ikisi de nasıl öldüğünü hatırlıyor. Ebedi hayatın kapısı açık, şehrin diğer insanları içeri doğru yürüyor, bütün ayyaşlar ve dedikoducular ve kadınların kalbini kıran erkekler. Ama Mary tereddüt ediyor ve babası ona sarılıyor. Şimdi söyle bana Mack, *sen* Tanrı olsaydın, ne yapardın?'

Mack, Siân'ın ondan tam olarak ne istediğini pek anlamayarak, parlak gözleriyle yaptığı, uzun ve dikkatli bakışının

maksatlılığına şaşırmış bir şekilde, surat astı. 'Bu göreve talip olmazdım ilk başta,' diye şakayla karışık iğneli bir söz söyledi. 'Tanrı Kayıt Yönetim Kurulu'na gidip onu kovmalarını söylerdim.'

Mack bir an için gülümsedi, terleyen alnı ve tekin olmayan gözleriyle pek örtüşmeyen, özür dileyen tipte bir gülümsemeydi bu. Belli ki, ukalalığın tansiyonu düşüreceğini ve aralarındaki sıcak şakalaşma havasını yeniden yaratacağını umuyordu. Fakat bu umut, aralarındaki soğuklukta kaybolup gitti.

'İyi,' dedi Siân iç çekerek. 'Kimsenin sana sormamış olması iyi bir şey, o zaman, değil mi?' Not defterini katladı ve tekrar ceketine koydu.

Mack, Siân'ın gitme olasılığından korkarak, bir yeniden giriş noktası, muhabbetlerini kurtarmanın olmasa da, uzatmanın bir yolunu aradı.

'O bölüm... Mary'nin sevgilisinin isminin göbeğinde yazılı olması hakkındaki parça tuhaf, değil mi? Sence kız akıl hastası olabilir mi?'

Siân, çenesini, birbirine kenetlediği ellerine dayadı, gözlerini kıstı. 'Çok, çok mutsuz olduğunu düşünüyorum.'

'Ben de onu kastediyorum. Bugün muayene edilseydi, klinik anlamda depresif çıkardı.'

'Öyle diyebilirsin.'

'Ya da belki hamile olduğunu öğrenmişti?'

'Eczaneden aldığı küçük bir test kitiyle mi?'

'Eminim ki 18. Yüzyılda da bunu öğrenmenin yolları vardı, değil mi?' Mack umut dolu gözlerle ona baktı, geçmiş zamanların bilgeliğini kabul etmek konusundaki istekliliğine dikkat çekmek ister gibi.

'Mary'nin hamile olduğunu düşünmüyorum,' dedi Siân. 'Ya da eğer öyleyse bile, bunu bilmiyordu. Bu William Agar denen adamın, ondan faydalandığını ve sonra da onu terk ettiğini düşünüyorum ve o da, namusunu kaybetmiş olmaya dayanamadı.'

'Vay be. Tıpkı Kraliçe Victoria dönemindeki gibi. Ya da Romantik dönemdeki gibi. Ya da onun gibi bir şey.'

'Hepimizin bir miktar kişisel bütünlük hissine ihtiyacı var, Mack,' dedi, sonunda ayağını Hadrian'ın uyuyan bedeninin altından çekerek. 'Bugünlerde her zamankinden daha fazla. Şu an, intihar eden kişi sayısı tarihteki herhangi bir zamandan çok daha fazla. Sence, tüm bu insanlar neyi kaybettiler, eğer onurlarını kaybetmedilerse?'

'Evet, ama yapma... Yaşamanı ya da ölmeni erkek arkadaşının seni terk etmesine bağlamak...'

'Ah, bilmiyorum,' dedi Siân. 'Kendimizi kime verdiğimiz çok önemli, sen öyle düşünmüyor musun?'

'Voof,' diye bir ses geldi masanın altından.

Siân sandalyesinde kımıldandı ve gülmeye başladı; gıdıklanır gibi, istem dışı bir gülmeydi bu. Bir süre önce uykuya yatan sağ bacağı, bir anda toplu iğne ve dikiş iğneleriyle karıncalanmaya başlamıştı; kalçasındaki yumru ona cehennem azabı yaşatıyordu; aslında, vücudunun tek berbat durumda olmayan kısmı, Rus teknisyenler tarafından üretilen kısmıydı.

'İyi misin?' dedi Mack, kaygıyla gülümseyerek, espriyi paylaşmaya istekli bir biçimde.

'Hayır, iyi *değilim*,' diye inledi Siân ve tekrar kıkırdadı. Üstüne üstlük, Hadrian uyanmış, sinir uçları çılgınca zonklayan bacağına pençe atıyordu. 'Sen hiç öldün mü Mack?'

'*Ne*?'

'Hiç tıbben öldün mü? Anlarsın ya, bir kazada, seni tekrardan hayata döndürmelerinden önce.'

Mack hayretler içinde kalmış bir biçimde kafasını salladı.

'*Ben* öldüm,' diye devam etti. 'Ve biliyor musun? İnsanların hep bahsettiği o ışığı gördüm, öbür tarafta parlayan ışığı.'

Mack, kendine engel olamadan, ağzından kaçırdı, 'Evet, bununla ilgili birkaç araştırma okudum: beyin sinapslarının parlamasıyla ilgili ya da onun gibi bir şey...'

Bu, Siân için yeterliydi, yerinden kalktı.
'Özür dilerim Mack,' dedi. 'Artık gitmem gerek.'

* * *

Bir hafta sonra, Siân hastaneden çıktıktan sonra, manastıra çıkan yüz doksan dokuz basamağı büyük bir dikkatle çıktı. Harabeler hâlâ yerli yerinde duruyordu, Whitby'ın daha modern binalarındaki damlara ve uydu antenlerine zarar veren yaz fırtınasına rağmen, hayat kadar çok yer kaplıyorlardı. Siân etrafta yürüyerek dolaştı, zaten eksik olanlar dışında hiçbir şeyin eksik olmadığından emin oldu, sonra kısa bir süreliğine durup, manastırın üzerinde yükselen, doğudaki ön cephenin gölgesinde durup, büyük sivri kemer penceresi sıralarının Gotik simetrisinin ve antik taş işçiliğinin iz bırakan mükemmelliğinin tadını çıkardı. Belki de, her şeye rağmen, Tanrı'nın bu ortaçağa ait iskelete dair planları vardı.

Amaçsızca gezinerek kazıya ulaşıp, merhaba dediğinde, meslektaşı arkeloglar, onu geri dönen bir kahraman gibi karşıladılar, herkes onun çevresinde toplanmak için aletleri yere bıraktı. Gallerli aşırı duygusal çift bile, ona nasıl olduğunu sormak için, gayretli sükûnetlerini bozup, dikkatlerini yeterince uzun süre, bir başka yöne kaydırabildiler. Dürüst olmak gerekirse, dimdik ayakta, yürüyebiliyor olması nedeniyle, herkes abartılı bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Bu durum Siân'ı şaşırttı; kimseye hastaneye gittiğini söylememişti, yalnızca hasta olduğunu ve işten bir süre ayrı kalmaya ihtiyacı olduğunu bildirmişti, ama iş arkadaşları onun çevresinde öyle bir yaygara koparmıştı ki, kendini Lazarus* gibi hissetti. Belki de, sağlık merkezine gidip, bir hemşirenin kollarında gözyaşlarına boğulmasından önceki, şu ıstırap çektiği son birkaç günde, ölüm korkusu yüzünden okunuyordu, çıplak ve hayalet gibi solgun, herkesin görebileceği bir şekilde.

**İsa'nın diriltip hayata döndürdüğü insan*

Sit amiri ona, yakışıklı bir genç adamın her gün onu sorduğunu söyledi. Siân haberi, sanki çok sayıda erkek arasından

bahsedileni hatırlamaya çalışıyormuş gibi, düşünceli bir şekilde karşıladı, sonrasında bu adamın yanında güzel bir köpek olup olmadığını sordu. Oldukça sefil görünen, zırıldayan tipte bir köpek, şeklindeydi aldığı cevap.

Parlak öğleden sonra güneşiyle ısınan Siân, aşağıya, Azize Mary'nin kilise mezarlığına, uçurumun en ucuna doğru yürüdü. Toprağın bir kısmının fırtına sırasında ufalandığını ve burundan aşağıdaki kayalara düştüğünü anlayabiliyordu. Erozyon, Doğu Uçurumu'ndan ufak ufak parçalar koparıyordu, kara ve deniz arasındaki farkı eşitlemek için hiç bitmeyen doğal bir çalışmaydı bu. Boşluğa düşen her toprak parçasıyla birlikte, boş hava, mezarlar cemiyetine daha da sokuluyordu. Gelecekte bir zaman, yarınla güneşin süper novaya dönüştüğü anlar arasında bir zaman, Thomas Peirson'un kalıntıları ve sevdiklerinin kalıntıları Kuzey Denizi'nin kıyısına düşecekti.

Siân, uçtan, daha sağlam araziye geri döndü, Peirson'ın mezar taşını buldu ve ona dikkatle bakarak ayakta dikildi. Ağrı kesicilerin ve antibiyotiklerin uyuşturucu etkisi ve uyuşturucunun kolay kolay geçmeyen etkileriyle ayaklarının üzerinde sallandı. Malasıyla yardığı yerde, toprağa bıraktığı izler, bir köpeğin pençesiyle bıraktığı çizikler gibi zorlukla görülüyordu.

Birdenbire, gözünün ucuyla, ona doğru hızla fırlayan bir şeyi bir an için gördü, daha kendini çarpışmaya hazırlayamadan, o şey ona çarpıp sendeletti. Fakat tam olarak düşmedi ve saldırganı bir araba değildi; bir öfke nöbeti sırasında fırlatılmış, büyük boy yumuşak bir oyuncak gibi, onun gövdesinden geri seken Hadrian'dı. Sendeleyip kollarını yel değirmeni gibi açarken, Hadrian çevresinde dans etti ve cesaretlendirme havlarını sundu.

Bir adamın derinden gelen sesi 'Hadrian, hayır!' diye bağırdı, tam da Siân, Thomas Peirson'ın mezar taşına yaslanıp, doğrulmayı başardığında. Magnus, elini uzatıp, onun yanına sıçradı, Siân'da adamın elini, o an için yakaladı.

'Aman Tanrım, özür dilerim..!' dedi Mack. Biçimsiz bir el sıkışmasıyla birbirlerine kilitlenmiş bir şekilde mezar parselinin üzerinde kalakaldılar, o bir işadamı, Siân ise siyahlar içinde, hem gotik hem de modern tipte biri gibi. Hadrian aralarında, nefes nefese kalarak ve burnunu çekerek, yukarı aşağı zıplıyordu ve bu manik davranışı ilk başta sinir bozucu olsa da, onlara, birbirlerinin gitmelerine izin vermeleri için uygun bir gerekçe sundu.

'Belki de acil egzersiz yapmaya ihtiyacı var,' diye bir fikir ileri sürdü Siân, köpeğin görkemli karnını iki eliyle okşayarak. 'Koşmayı bıraktın mı?' Ve Mack'in klasikleşen takım elbisesine, sahibinin, üzerinde titizlikle köpek tüyü aradığını hayal edebildiği pantolonuna başıyla selam verdi. Koyu bir ok başı şeklindeki terle ıslanmış, oldukça yalın bir şekilde, T-shirt ve şortla gezen bu adamın hatırası, o kadar silik bir hale gelmişti ki, onun bu halini hatırlamak, Siân için artık zordu.

'Biraz... başa çıkılmaz hale geldi,' dedi Mack, ona yardım etme çabası içerisinde ileri doğru atılarak, Siân, bir acı hırıltısıyla, Hadrian'ın yanında diz çöküp, köpeği azimle okşamaya başladığında. 'Hadrian artık benimle koşmaz, görüyorsun. Füze gibi öne fırlayıverdi. Tamamen kontrol dışı.'

'Peki, bu seni bir sigorta firmasının satış müdürü gibi giyinmeye yönlendiren şey nedir?'

Fakat Mack ağız dalaşına girme iştahını kaybetmiş görünüyordu; espirili bir cevap yapıştırmak yerine, irkilmekle yetindi.

'Bugün bir toplantım var, bir konferans,' diye açıkladı Mack, Siân'la çok acı bir biçimde kurabildiği göz temasını kaybederek. 'Aslında, gidiyorum. Whitby'i terkediyorum.'

'Aaa, öyle mi?' dedi, okşamasına yalnızca kısa bir an ara vererek. 'Londra'ya geri dönüş mü?'

'Evet.'

'Araştırma tezi bitti mi?'

'Evet.'

'Kanıtlamak istediğini kanıtladın mı?'

Mack omuz silkti ve aşağıdaki şehre, tren istasyonunun genel yönüne doğru baktı. 'Buna diğer araştırmacılar karar verecek.'

Siân'ın kolları Hadrian'ın boynuna sarılmış haldeydi, çenesi, hayvanın kemikli, tüylü kafatasına değiyordu. Mack'in onu sormak zorunda mı bırakacağını, yoksa merakını giderecek cesarete sahip mi olacağını görmek için birkaç saniye daha bekledi.

'Hadrian'a ne olacak?' diye sordu en sonunda, burnu saran sessizlikte.

Mack'in yüzü kıpkırmızı oldu, çirkin bir kızarma, saç köklerinden krem rengi gömleğinin yakasına kadar yayıldı. 'Bilmiyorum. Onu yanımda götüreceğim, sanıyorum, ama... Ona Londra'nın merkezinde ona bakabileceğimi sanmıyorum.' Ter, kızarmış geniş alnında parladı ve Mack nedensiz bir şekilde kekelemeye başladı. 'Yine de, o... o bir safkan, değil mi ve büyük miktarda para edeceğinden eminim, dolayısıyla bekliyorum ki... eksperler, biliyorsun, uzmanlar,.... aaa... onu alsın.'

'Onun için ne kadar istiyorsun?' dedi Siân. Bu teklife olumsuz bir cevap vereceğinden şüphesi yoktu; kendini korkunç bir şeyin utanç dolu yüzünü görmeye hazırladı; korkak misilleme, kaçma, öfke. Fakat yanılmıştı. Mack, çok açık bir biçimde rahatlamış görünüyordu.

'Siân,' dedi, avuç içini alnına yavaşça vurarak, 'istiyorsan, onu *alabilirsin*.'

'Aptallaşma,' dedi Siân. 'Çok para eder, çok... Senin de gayet *açıkça* söylediğin gibi. Ne kadar istiyorsun?'

Magnus, kafasını sallayarak gülümsedi. 'Ona yeterince uzun süre sahip oldum, Siân. Şimdi *senin* onu hediye olarak almanı istiyorum; tıpkı posta kutumdan içeri attığın o tarih kitapları gibi.'

'Cömertlik taslamaktan vazgeç.'

'Hayır, hayır!' diye karşı çıktı Mack, Siân'ın, onu hiç görmediği kadar canlı ve kendinden emin bir şekilde. 'Anlamı-

yorsun; ne zamandır hediye etmeyi düşünüyordum! Yalnızca ben... ben nerede yaşadığını bilmiyordum; orada bir köpeğe sahip olup, olamayacağını bilmiyordum. Bir otelde kalıyor olabildiğine dair bir fikrim vardı...'

'Olabilirdim,' dedi. 'Fakat istesem başka yere taşınabilirdim. Bunu gerektirecek bir neden olsaydı.' *Evet, evet, evet* diye düşünüyordu Siân, delice sevinme sırıtmasını, Hadrian'ın sırtındaki kara kürkün içine saklayarak. *Benim, benim,benim.*

'Yalnızca beim hakkımda,' diyordu Magnus 'yanlış izlenim edinmeni istemedim, hepsi bu. Bende zerre kadar bir cömertlik olmadığı gibi...'

Siân, taşan çoşkusunu, ağlama ve feryat etme arzusunu bir parça frenleyebilmek için Hadrian'a daha sıkı sarılarak kıkırdadı. Kalçasındaki yara zonkluyordu; dengesini kaybedip sendelediğinde, dikişlerinin atmış olup olamayacağını soruyordu kendi kendine.

'Anlaşılmamış olarak tarihe gömülmek istemiyorsun demek?' dedi.

Mack, hafif bir irkilmeyle, Siân'ın tam olarak doğru cevabı verdiğini kabul etti. 'Evet.'

Siân, Hadrian'ı dört ayaklı bir destek olarak kullanarak ayağa kalktı, köpek de bunu içgüdüsel olarak anlamış görünüyordu. Mack'in saatine kaçamak bir bakış attığını gördü; Mack'in yetişilecek bir trenin ve Londra'da bir yerlerde, kusursuz takımlı bir adam tarafından ikna edilmeyi bekleyen bir oda dolusu insanın olabileceğini ancak o anda fark etti Siân.

'Seni geç bırakıyorum, değil mi?'

'Bir grup tıbbi kayıt memuruna söylenecek, kendini alçaltan birkaç özrün halledemeyeceği şey yoktur.' Tıpkı dua eder gibi, kocaman elini nazikçe diğerinin içerisine koydu, başını tövbekâr bir keşiş gibi öne eğdi. *'Mea culpa, mea culpa.'*

Siân, bunun gerçekten hoşçakal olduğunu anladığında, zaman birdenbire hızlandı.

'Sana itirafını geri vermem gerekecek,' dedi. 'Ve şişeyi.

Posta kutundan değil ama.'

'Onu boşver,' dedi Mack, yorgun bir şekilde. 'Sende kalabilir.'

'Bir Finlandiya Lapphundundan çok daha fazla para eder, bunun farkındasın, değil mi?'

Siân'ın onun diliyle konuşma çabası sonuçsuz kaldı; Mack, hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve başka yöne baktı. 'Benim için değil. Onun ne olduğunu anlamadan önce... o haliyle seviyordum. Bir sır iken, babamın ben çocukken, Tin Ghaut'ın kalıntılarından kurtardığı gizemli bir cisimken. Uslu durduğum zaman çıkartıp bana gösterdiği ve sonra özel yerine koyduğu bir şeyken.'

'Üzgünüm, Mack,' dedi Siân. '*Mea culpa.*'

'Tamam,' dedi neşeli bir biçimde. 'Eminim bunun hakkında akademik bir makale yazarsın bir gün. Sonra teşekkürler kısmında bana teşekkür edebilirsin, değil mi?'

Siân, öne doğru bir adım attı ve ellerini sırtına sıkıca bastırarak ona sarıldı. Mack, ilk başta görgü kurallarına uygun bir şekilde karşılık verdi, sonra derin ve uzun bir iç çekişle, onu sıkıca kucaklamak için kendine izin verdi. Diş macunu, deodorant, traş losyonu ve birazcık da naftalin kokuyordu Mack; bu, bir şekilde Siân'ın savunma duvarlarını aşan bir bileşimdi ve kadının kendi kendine vermiş olduğu, aşırı duygusal bir sahneden kaçınma sözüne rağmen, onu ağlattı.

'Soyadını bile bilmiyorum,' dedi kadın.

Mack inledi ve bir gülme hıçkırığı, göğsünden Siân'ın göğsüne geçti. 'Boyle.'

'Bunun için babanı suçlayamazsın herhalde?.'

'Ya seninki ne?'

Siân, kâbuslarından arta kalan, elinin saçını okşamayı bırakıp, onu boğazından tutacağı şeklindeki küçücük korkuyu bastırarak, ona daha sıkı sarıldı. 'Bu bir sır,' dedi ve adamın kafasını aşağıya eğerek, dudaklarına yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı.

Mack gittiğinde, Siân Thomas Peirson'ın mezar taşının arkasına sığındı ve bandajlı kalçasını kontrol etmek için eteğini kaldırdı. Gazlı bez temiz, beyazdı ve kafasında canlandırdığı, yayılmış kan lekesi görüntüsünden tamamen yoksundu. Gereğinden fazla çalışan bir hayal gücü, her zamanki gibi.

Deneme amacıyla, ameliyat bölgesini dürttü; eskisinden daha az acıyordu ve şimdi acı bölgesel bir hal almıştı, artık en içteki bölgelerine doğru yayılan bir ağrı ağı şeklinde değildi.

'Öyle görünüyor ki, birkaç yıldır bedeninde Bosna'dan irice bir parça taşıyorsun,' demişti doktor, röntgen filmleri çıktığında. Siân anlamakta gecikmişti, doktorun kendini beğenmişlik, onun geçmişle ilişkisi hakkında, canını acıtan bir yorum yaptığını varsayarak. Aslında tüm kastettiği, araba onun parçalanmış bedenini, tanklarla kaplı bir caddede yirmi metre boyunca sürüklerken, vücudunda ilerleyen bir taş parçasının, daha sonrasında gerçekleştirilen, ümitsizce iyileştirme denemelerinde gözden kaçarak kurtulduğuydu. Fazla mesaî yapan askerî cerrahlar hayatını kurtarmıştı, dizini kurtarmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı, fakat, korkunç derecede büyük şişlik ve enfeksiyondan dolayı onu kurban etmek zorunda kalmışlardı. Fakat bir şekilde, tüm bu dramda, içine gömülmüş bir asfalt kırıntısı gözden kaçmıştı ve bunca yıl boyunca, santim santim yoluna devam etmişti, daha çok yüzeye doğru, milimetrelerle ilerleyerek.

'Bu olamaz kesinlikle' demişti Siân. Fakat dünyanın sekizinci harikası olabileceği kanaati, tıbbi istatistikler tarafından nazikçe çürütülmüştü. Yabancı cisimlerin, insanların bedenlerinde ilerleme eğilimi, ta Rönesans zamanında kaydedilmişti, diye güvence verdi doktor ona; tarih boyunca, çok kez karşılaşılmıştı bu durumla.

Siân, yüz doksan dokuz basamağın tepesinde durdu, cebindeki moloz parçasına parmağıyla dokunarak, takım elbisesi ve koyu siyah kravatının izin verebileceği son süratte koşan Magnus'un, henüz tren istasyonuna varmış olup olmadığını sordu kendi kendine. Kendi kendine, Zaman onu doğru

erkeğe kavuşturuncaya dek, ne kadar süre daha yaşaması gerektiğini, ne kadar daha yaşlanması gerektiğini sordu; kendini, Mack'in o zamana kadar, kesinlikle başka birini bulmuş olacağını düşünüp teselli ederek. Cebindeki taş, çakıl taşı gibi yumuşaktı, sanki eti, onu tıpkı bir çeşit şekerlemeymiş gibi, hazmetmeyi umarak yıllarca emmişti. Gereğinden fazla çalışan bir hayal gücü, yine.

Burada, avcunun içinde, binlerce mil ötedeki, savaşın paramparça ettiği Balkan caddesinin yadigârı sığınmışken, tipik İngiliz damlarının mantar gibi hızlı çoğalması sonucu karanlıkta kalan Whitby'in uykulu limanının, ayaklarının altında pırıldadığını düşünmek ne kadar da tuhaftı? Yalnızca, geri gelmesi imkânsız şekilde, İngiliz kır manzarasının bir parçası oluncaya kadar, ne kadar süre gözleriyle takip edebileceğini görmek için, onu basamaklardan aşağıya, rasgele fırlatmayı düşündü. Fakat, buna kıyasla, ilk fikri olan, bir kuyumcuda pandantif biçiminde şekil verdirmeyi tercih etti. Gümüş bir zincir güzel olurdu; Azize Hilda'nın onu affetmesi gerekecekti.

Tam da günün son ziyaretçileri giderken, manastıra ulaştı. O, harabelere doğru yürürken, eve dönmeye mahkum Amerikalı turistler ona acıyarak baktılar; kendi kendine neden, diye sordu, sonra onun geç kalkan yolcu otobüsüyle geldiğini ve İngiliz Mirası ahalisi tarafından tahliye edilmeden önce, yalnızca beş dakikalık tarihi kalıntı görebileceğini düşünüyor olabileceklerini anladı.

Kilisenin kutsal papaz giysilerinin konulduğu odasına yürüdü ve Bobby ve Jemima'nın batıl dönme oyunlarını gururla gösterdiği dikdörtgen taşı buldu. Her ne kadar gri sadeliği, sarı keçeli kalemle yazılmış 'BURADAYDIM' kelimeleriyle lekelenmiş de olsa, taştaki belli belirsiz çukur, kabul etmeliydi ki, içinde yatmak konusunda oldukça davetkârdı. Ertesi gün, özenli bir dindar çalışmayla, bu kelimeler şüphesiz silinecekti.

Siân, turistlerin hepsinin gittiğini teyid etmek için, sağa sola baktı ve sonra dikkatle tek ayağının üzerinde kendini dengeledi ve derin bir nefesten sonra, dönmeye başladı. Niyeti otuz dört kez dönmekti, ama fiziksel durum alışkanlarını sürdürdü ve daha onuncudan sonra, çılgınca başının döndüğünü hissetti. Gözlerinden önce dönen yer ve gökyüzünün eşliğinde, omuzlarını ve başını doğru yere yerleştirerek, taş oyuğun içinde yattı. Yüzyıllar sürmüş gibi hissedilen bir zaman dilimi boyunca, manastırın ufak kuleleri ve rıhtımları Doğu Uçurumu'nun çimenliğinde, kayadan yapılmış dev yelkenli gemiler gibi, bir yandan öbür yana hareket ettiler, ardından, sonunda duraklayıncaya kadar, süzüldüler. Orada, yukarıda, payandada, hayalet kadın yalnızca zımplamayı başaramamakla kalmamış, görünmeyi de başaramamıştı.

Yanağına, tüylü ve ıslak ve daha çok iğrenç denebilecek bir şey dokunduğunda, Siân şaşkınlıktan nefesini tuttu; Hadrian onu yalıyordu. Onu azarlamak için ağzını açtı, ama saçma ismi boğazına saplandı.

'Sanıyorum sana Hav diyeceğim,' dedi, dirseğinin üzerinde hafifçe doğrularak.

'Hav,' diye onayladı hayvan, ayaklarına yatabilmek için kadını dürterek.

MICHEL FABER

Yüz Doksan Dokuz Basamak*

Roman
Türkçesi: Alper Ünal

Sîan, korkunç bir kaza sonucunda sevgilisini, bir bacağını, kendine güvenini, kadınlık gururunu ve aşka olan inancını kaybetmiş, genç bir arkeologdur. O kazadan sağ kurtulmuştur, ancak 'ölüm' düşüncesi yakasını hiç bırakmayan bir saplantıya dönüşmüştür. Edgar Allen Poe'nun gotik hikâyelerini andıran kâbuslarından kurtulmak için Whitby Manastırı'ndaki bir arkeolojik kazıya katılmaya karar verir.

Benedikt rahipleri ve rahibelerinin, yüzyıllar önce, ruhlarını huzura kavuşturabilmek için, gece gündüz dua ettikleri bu topraklarda, ruhunu hapsolduğu cehennemden kurtarmaya çalışmaktadır Sîan, her gün manastıra çıkan yüz doksan dokuz basamağı tırmanarak. O basamaklarda tanıştığı, doktor Magnus ve köpeği Hadrian, Sîan'ın geçirdiği değişimde önemli bir rol oynarlar.

Genç bir kadının ruhunu huzura kavuştu[illegible] manastırda çıktığı yolculuğu tarihi gerilin[illegible]ns ve hayalet hikâyesi özelliklerini bir arada kullanarak anlatan bu kısa roman, çağdaş edebiyatın tüm güzelliğini barındırıyor.

ISBN 978-975-570-332-9

*SEL YAYINCILIK